

Giới thiệu Cô Em Gái Bảo Bối

Tác phẩm Cô Em Gái Bảo Bối của tác giả Thần Hi thuộc thể loại truyện teen hay, với nội dung hấp dẫn nói về cô là em gái bảo bối quan trọng nhất của anh. Kể từ khi cô được gia đình anh nhận nuôi từ cô nhi viện, sự thật này chưa từng thay đổi.

Anh nguyện dùng tánh mạng của mình để bảo vệ cô.

Tuyệt không để cho cô chịu bất cứ thương tổn gì.

Cái gì ? Bảo bối của anh thất tình ?

Là thằng đáng chết nào, dám khi dễ bảo bối của anh ???

Nếu để cho anh biết, anh nhất định sẽ đánh cho nó một trận thật đau.

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Gái Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

"Nhanh một chút, ngày mai là ngày bán hàng từ thiện. Mọi người hợp sức đem nơi này sửa sang lại cho sạch sẽ." Lão viện trưởng chỉ huy tất cả bọn trẻ.

Trong cô nhi viện với diện tích một trăm bốn mươi bốn mét vuông, có tất cả ba mươi đứa trẻ lớn nhỏ.

Mỗi người cầm lấy một cái khăn lau, lau lau bên này, chùi chùi bên nọ, đem trong ngoài sửa sang sạch sẽ. Thần sắc trên mặt tràn đầy mong đợi.

"Nơi này còn có thể tiếp tục tồn tại được hay không, liền phải xem số kinh phí kiếm được từ hoạt động bán hàng từ thiện vào ngày mai rồi." Lão viện trưởng lo lắng thở dài, trên mặt tràn ngập thần sắc không đành lòng, tiết lộ rõ tâm tình của bà lúc này.

"Đúng vậy! Nếu như ngày mai vẫn không có biện pháp kiếm đủ hai trăm vạn, mảnh đất này chỉ sợ sẽ bị lấy lại. Những đứa bé kia. Nên làm cái gì?" Một người là nhân viên xã công* tới đây phụ giúp một tay, cũng lo lắng nhìn về phía những đứa nhỏ ngây thơ, hoạt bát nhưng cũng là những cô nhi đáng thương kia.

[Xã công: chỉ những người làm việc ở những đoàn xã, đặc biệt là cơ quan từ thiện, tình nguyện v.v...]

Đứa nhỏ là vô tội, từ nhỏ đã không có người thân, thật vất vả mới có một nơi che mưa che gió. Nhưng bởi vì cô nhi viện kinh phí không đủ, không có tiền trả tiền thuê phòng mà gặp phải khó khăn bị thu hồi.

"Chỉ hy vọng ngày mai những người tới đây có thể quyên chút tiền, giúp chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn này." Lão viện trưởng than thở.

Bởi vì kinh tế bị đình trệ, khó khăn chồng chất, những nhà hảo tâm vốn định kỳ giúp đỡ cô nhi viện, cũng vô lực giúp đỡ bọn họ.

"Đừng lo lắng được không? Những món đồ do chính tay bọn nhỏ làm ra, mọi người nhất định cũng sẽ thích mà." Cô gái xã công động viên lão viện trưởng. Cô cầm một con búp bê vải để lên trên bàn. Những con búp bê này là do bọn nhỏ cố gắng làm thành, sẽ được bán trong hoạt động bán hàng từ thiện ngày mai.

Hình thức mặc dù không phải rất đẹp, chất liệu sử dụng cũng không phải là đặc biệt tốt. Nhưng mỗi một đường kim mũi chỉ đều được may rất chỉnh tề. Thông qua đó có thể cảm nhận được sự tỉ mỉ của những đứa nhỏ này. Quan trọng nhất là bọn nhỏ đã dùng tất cả tấm lòng của mình để làm ra những sản phẩm đáng yêu như vậy.

"Đúng vậy a." Lão viện trưởng nhẹ nhàng vuốt ve một con búp bê ở trên bàn. Nụ cười từ ái hiện lên trên khuôn mặt tràn đầy những nếp nhăn.

"Viện trưởng bà bà."

[Nguyên văn là nãi nãi: bà nội. Nàng nào có từ hay hơn thì góp ý giúp ta nha ^^]

Từ cửa truyền đến một giọng nói non nớt, ngọt ngào. Một bé gái vẻ mặt xán lạn với nụ cười rực rỡ chạy nhanh về phía bà. Trên người bé mặc một chiếc váy quá khổ, vốn là màu hồng xinh đẹp nhưng bởi vì cũ rách mà trở nên xỉn màu, phía trên còn có những mảng chấp vá.

Cô bé tức giận thở hắt hắt xông về phía lão viện trưởng, vươn cánh tay nhỏ bé, ngăn ngăn ôm lấy bà. Đôi mắt to trong trẻo liên tục chớp nháy. Trên mặt, má lúm đồng tiền cũng theo đó hiện ra.

"Tiểu Oanh, cẩn thận một chút, coi chừng ngã."

Lão viện trưởng ngồi xổm người xuống, lấy khăn tay trong túi áo lau mồ hôi trên mặt cô bé.

"Viện trưởng bà bà*, người xem."

Bộ dạng cô bé giống như đang hiển trên bảo, cẩn thận từng li từng tí lấy ra đồ vật đang giấu ở trong áo.

"Là cháu làm a!"

Xuất hiện trước mắt lão viện trưởng là một con rối hình thù kỳ quái, phía trên còn lưu lại một vết máu, xem ra là lúc bị kim đâm vào tay tạo thành.

"Đây là Tiểu Oanh làm sao? Thật đáng yêu."

"Dạ, mọi người nhất định sẽ rất ưa thích búp bê do Tiểu Oanh làm." Cô bé hưng phấn lớn tiếng nói.

"Đúng vậy! Bọn họ nhất định sẽ rất ưa thích búp bê của Tiểu Oanh. Đây là do Tiểu Oanh thật vất vả mới hoàn thành." Lão viện trưởng hòa ái gật đầu.

Vừa nghe đến lão viện trưởng ca ngợi, cô bé vui mừng hươ tay múa chân.

Ở trong cô nhi viện, bé nhỏ tuổi nhất, cá tính đơn thuần nhất, ngây thơ nhất. Gương mặt hồng hào của bé càng thêm đáng yêu làm cho người ta vừa nhìn liền yêu thích.

"Vậy cháu còn phải làm thêm."

Cô bé khẽ hôn lên mặt lão viện trưởng, nhanh chóng muốn xông ra bên ngoài.

"Tiểu Oanh, chờ một chút." Cô bé vừa chạy tới cửa liền nghe thấy tiếng cô gái xã công gọi lại.

"Chị Tuệ Tuệ, có chuyện gì không?"

Cô bé dừng bước, quay đầu lại.

"Tay của em cũng bị thương, không cần làm nữa có được không? Như vậy chị Tuệ Tuệ sẽ rất đau lòng."

Tuệ Tuệ đi đến, kéo lấy bàn tay cô bé, nhìn những lỗ kim trên ngón tay cô bé.

"Nhưng"

Cô bé chu miệng lên nhìn lão viện trưởng ở phía sau. Bé muốn làm nhiều một chút thì bà nội có thể có quần áo mới mặc rồi.

"Tiểu Oanh, theo chị Tuệ Tuệ đi bôi thuốc. Nếu không để các anh chị lớn đang ở bên ngoài nhìn thấy tay cháu bị thương, bọn họ sẽ tức giận a!" Lão viện trưởng gọi vài người ở bên ngoài vào để chăm sóc cho Tiểu Oanh và mấy đứa nhỏ.

"Dạ."

Nghĩ đến lần trước không cẩn thận té ngã, hai chân chảy máu. Sau đó bị các anh chị lớn mắng cho một trận, cả người Tiểu Oanh bắt gặp co rúm lại.

Bé len lén nhìn người bên ngoài, tâm không cam tình không nguyện gật đầu.

"Tốt, ngoan."

Lão viện trưởng hài lòng xoa đầu cô bé, bảo xã công bên cạnh dẫn cô bé đi bôi thuốc.

Lão viện trưởng nhìn cô bé, trong lòng tràn đầy cảm khái.

Những đứa nhỏ nơi này luôn thành thực, lễ độ, biết giúp đỡ lẫn nhau, chăm sóc người nhỏ yếu. Nếu như có thể, bà hi vọng ông trời có thể giúp họ, đừng làm cho bọn họ rơi vào khốn cảnh không nhà để về, buộc phải chia rẽ.

CHƯƠNG 1

"Tiên sinh, đã đến."

Một chiếc xe hơi màu đen cao cấp dừng sát ở cửa cô nhi viện, tài xế lập tức đem cửa xe mở ra.

Mặc Kính Viễn xuống xe, nhìn phòng ốc cũ kỹ trước mắt, rồi nhìn bọn nhỏ đứng ở cửa nghênh đón bọn họ đến, trên mặt lộ ra nụ cười.

"Xem ra nơi này thay đổi không ít." Bên cạnh là vợ hắn — Giang Tình, vẻ mặt cảm thán.

Trước khi đi Mỹ, cô cùng chồng cũng đã từng tới thăm qua. Không nghĩ tới lần này trở lại, cảnh tượng không còn như xưa nữa. Căn phòng vốn trắng tinh nay nhuộm đầy bụi bẩn. Những thiết bị trò chơi của bọn nhỏ bởi mưa gió quanh năm mà trở nên sét gỉ không chịu nổi. Chỉ tưởng tượng thôi cũng đủ biết được bọn nhỏ phải sinh hoạt trong hoàn cảnh khó khăn đến cỡ nào.

"Đúng vậy! Chúng ta thật đã trở lại rồi."

Mặc Kính Viễn ôm vai vợ, hai người nhìn nhau cười.

Nơi này chính là nhà hần, những đứa bé cũng giống như người thân của hần. Hần không thể thờ ơ làm ngơ để bọn nhỏ tự sinh tự diệt.

Chẳng ai ngờ được, vị tổng giám đốc nắm trong tay tập đoàn tài chính toàn cầu Mặc thị, lại lớn lên tại cô nhi viện này.

Vừa sinh ra, hần liền bị vứt bỏ ở đầu đường. Là Lão viện trưởng đã thu dưỡng hần. Mười sáu tuổi, hần rời khỏi nơi này bắt đầu lăn lộn ngoài xã hội, xây dựng các mối quan hệ, gầy dựng sự nghiệp của chính mình.

Hai mươi bốn tuổi, dựa vào đầu óc thông minh linh mẫn cùng sức phán đoán tinh nhuệ, hần mở một công ty. Lúc đầu chỉ là một công ty vô danh nho nhỏ, hiện tại đã trở thành một tập đoàn với tài sản khổng lồ lên đến hàng trăm tỷ. Ngoài ra, còn có hơn 20 công ty chi nhánh tại các nước. Tất cả mọi công lao đều thuộc về Lão viện trưởng đã nuôi dưỡng hần từ nhỏ cho đến khi hần trưởng thành.

"Chúng ta vào thôi, viện trưởng nhìn thấy chúng ta nhất định sẽ rất vui mừng."

Hần vội vã bước về phía trước, nghĩ đến sắp được gặp lại người nhà. Giờ khắc này, hần giống như một thanh niên xa nhà đã lâu, lòng vừa khẩn trương lại vừa hưng phấn.

"Thiếu Kỳ, chúng ta đi thôi."

Giang Tinh gọi con trai đang đứng cạnh cô, vươn tay định dắt cậu.

"Tốt."

Cậu bé mặt không biểu tình đứng bên cạnh mẹ, gật đầu một cái. Sau đó đi về phía trước, không đếm xỉa đến động tác của mẹ mình.

Khuôn mặt tuần tú thành thực trước tuổi, đôi mắt lạnh như băng không hề có độ ấm, không có sự hồn nhiên ngây thơ của một đứa bé bình thường nên có. Trông cậu nghiêm chỉnh giống như một tiểu đại nhân.

"Đứa nhỏ này, thật không đáng yêu chút nào."

Giang Tinh nhìn tay mình trống rỗng, oán trách nói với chồng mình.

Mặc Kính Viễn nhún nhún vai, vẻ mặt tràn đầy bất đắc dĩ. Chính hần cũng không có biện pháp với đứa con này.

Đứa nhỏ này, từ khi biết nói đã bắt đầu như vậy, đối với cha mẹ cũng lạnh nhạt, xa cách giống như người xa lạ.

Không thân cận với bọn họ, cũng không nói lời ngọt ngào, số lần thăm hỏi chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

"Ai"

Giang Tinh bất đắc dĩ lắc đầu.

Sớm biết con trai cổ quái như vậy, hồi đó khi nó ra đời cô nên đem nó nhét trở lại, có khi lại biến thành nữ nhi vừa thân thiết vừa đáng yêu.

Vốn cô định sinh thêm một bé gái, ai biết chồng cô lại cảm thấy cô sanh con quá cực khổ, cho nên kiên quyết cự tuyệt.

Cho nên...Bọn họ là một đôi cha mẹ đáng thương. Cho tới bây giờ, còn chưa có hưởng qua cái gì gọi là lạc thú khi có đứa nhỏ.

"Đi nhanh đi!"

Mặc Kính Viễn vừa nhìn mặt vợ, liền biết cô đang nghĩ gì. Thật ra thì hần cũng tò mò, rõ ràng hần và cô đều là những người thân thiện, dễ gần. Tại sao lại sinh ra một tiểu tử* khó chung đụng như vậy?

[Tiểu tử: thằng nhóc]

"Tiểu tử này, nếu lại tiếp tục không đếm xỉa đến sự tồn tại của em, lần sau em nhất định đem nó treo ngược lên." Giang Tinh cắn răng uy hiếp, kích động như muốn hành động ngay lập tức.

"Tốt, tốt, tốt, Anh sẽ giúp em." Mặc Kính Viễn buồn cười nói.

Chín năm nay, cô nói không dưới 300 lần, nhưng chưa lần nào trở thành sự thật.

Vào trong cô nhi viện, chút tức giận trên mặt Giang Tinh liền biến mất, thay vào đó là nụ cười hưng phấn. Cô vui mừng lớn tiếng hò hét, ra sức vẫy vẫy tay.

"Viện trưởng mù mù."

[Mù mù mẹ]

Lão Viện Trưởng vừa nghe đến có người gọi bà như vậy, lập tức ngẩng đầu lên.

"Giang Tinh? Kính Viễn?"

"Viện trưởng mù mù." Mặc Kính Viễn kích động hai tay run run ôm lấy Lão Viện Trưởng.

Năm tháng vô tình, mười một năm không trở lại, viện trưởng mù mù thay đổi thật nhiều, trông thật tiêu tụy.

"Hai đứa không phải đi Mỹ sao? Tại sao trở lại?"

Lão Viện Trưởng kéo tay Mặc Kính Viễn, cẩn thận nhìn người mà bà xem như con ruột mà nuôi dưỡng, vành mắt hồng hồng.

"Cũng nên trở lại. Mặc kệ là đi đến đâu, Đài Loan vẫn là nhà của con, nhất là Người cũng ở đây. Nếu còn không trở lại, làm Người quá nhớ con, người ta lại nói con bất hiếu. Tội danh này con gánh không nổi a."

Giờ phút này Mặc Kính Viễn không còn là tổng giám đốc hô phong hoán vũ trên thương trường nữa, mà giống như một đứa nhỏ không giấu được sự nhớ nhung, tưởng niệm khi nhìn thấy người thân của mình

"Thiệt là, đã lớn như vậy rồi, còn đùa giỡn với ta như vậy."

Lão Viện Trưởng lau nước mắt, vờn tay đánh xuống đầu của hắn.

Cậu bé làm bà lo lắng nhất trước kia, nay đã trở nên thành thực, chừng chặc khiến bà hết sức vui mừng.

"Giang Tinh! Tiểu tử này không gây phiền toái cho con chứ?"

"Viện trưởng mù mù, Kính Viễn rất hư, luôn khi dễ con."

Giang Tinh mặc dù hướng bà oán trách, nhưng hạnh phúc cùng ngọt ngào trên mặt cô đã nói lên tất cả.

"Đây là. . . ." Lão Viện Trưởng phát hiện sau lưng Mặc Kính Viễn là một cậu bé giống hần như tạc. Hai người như cùng một khuôn mẫu khác ra.

"Viện trưởng bà bà, xin chào, rất vui khi được gặp Người. Cháu là Mặc Thiếu Kỳ, là con trai của cha và mẹ." Mặc Thiếu Kỳ không đợi cha mẹ giới thiệu, trực tiếp hướng phía trước bước đến.

"Cháu là con trai của Kính Viễn! Dáng dấp thật là đẹp trai, cùng hần khi còn bé giống nhau như đúc. Xem ra sau khi lớn lên nhất định sẽ làm diễn viên vô số cô gái." Lão viện trưởng hiền lành sờ đầu Mặc Thiếu Kỳ.

"Viện trưởng mù mù, Người đừng đứng nữa, ngồi rồi hãy nói." Mặc Kính Viễn đưa tay đỡ lấy Lão viện trưởng.

"Tốt, vậy chúng ta ngồi nói chuyện một chút. Thiếu Kỳ, ngoài đó có rất nhiều bạn nhỏ, cháu ra đó chơi với các bạn đi!"

Sợ cậu quá nhàm chán, Lão viện trưởng chỉ tay về phía khoảng sân rộng bên ngoài. Nơi đó có vài đứa bé đang đùa giỡn. Còn một vài bé đang bày ra những con búp bê tự mình làm, dùng để bán trong hoạt động bán hàng từ thiện này, cho những người tới tham quan xem.

"Vâng." Mặc Thiếu Kỳ quay đầu lại nhìn bên ngoài, khẽ nhăn mày, giây tiếp theo gật đầu một cái liền chạy ra ngoài.

Cha và mẹ xem ra có rất nhiều chuyện muốn nói với viện trưởng bà bà. Cậu rất thức thời rời đi, không quấy rầy bọn họ.

Mặc Thiếu Kỳ nhàm chán trốn ở sân sau, phát hiện một gốc đại thụ to lớn, phiến lá rậm rạp. Không chút nghĩ ngợi, cậu leo lên cây, ngồi trên một cành khô chắc khỏe. Cảm giác từ trên cao nhìn xuống, làm cho tâm tình cậu trở nên rất tốt.

Từ trước đến giờ cậu đều cô độc một mình, không thích tiếp xúc với người lạ. Mặc dù cả người cậu phát ra hơi thở lạnh lùng người lạ chớ gần. Nhưng mọi người vừa thấy gương mặt xinh đẹp của cậu, liền không nản cũng sờ.

Nhất là những người có tiền tới thăm cô nhi viện, thấy bên cạnh cậu không có người thân đi cùng, cho là cậu cũng ở tại cô nhi viện, trong mắt mang theo đồng tình, làm cậu cảm thấy cực kỳ chán ghét.

Chẳng lẽ bọn họ không phát hiện quần áo trên người cậu cùng những đứa bé kia bất đồng sao?

Dù là những đứa bé ở nơi này thì như thế nào? Chúng nhanh nhẹn, hoạt bát, có chí tiến thủ, tuyệt không cần người khác đồng tình.

Ngược lại, từ nhỏ đến giờ, cậu chưa bao giờ biểu lộ tình cảm trên mặt như những đứa bé kia.

Cậu biết cha mẹ đối với việc cậu cùng những đứa nhỏ khác bất đồng mà cảm thấy bối rối. Nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào khác. Bắt đầu từ lúc còn nhỏ, chưa có bất kỳ sự tình nào làm cậu cảm thấy hứng thú.

Cậu không hiểu, tại sao những đứa bé kia lại có thể hoạt bát, tràn đầy sức sống như vậy.

Nhìn lại bản thân mình, cậu mặc dù có cha mẹ yêu thương, muốn gì được nấy. Nhưng trong lòng cậu luôn cảm thấy trống rỗng, tựa như thiếu mất một thứ gì đó.

Ngồi ở trên cây, bỗng nhiên nghe thấy từng tiếng tiếng bước chân chậm rãi truyền đến, có đại thụ rậm rạp che chở, cậu cúi đầu nhìn xuống.

Là một cô bé bước đi bất ổn, thở hổn hển chạy tới. Sau đó, cô bé tựa vào gốc đại thụ bên cạnh, không nhúc nhích.

"Đây rõ ràng là búp bê." Cái miệng nhỏ nhắn của Tâm Oanh chu lên. Từng giọt nước mắt to như hạt đậu từ trong mắt bé thi nhau rơi xuống.

"Là búp bê. Đây là búp bê." Bé nắm thật chặt thật chặt búp bê trên tay, tựa như đây chính là vật quan trọng nhất của bé. Bé không hiểu, tại sao các anh chị ăn mặc trông rất xinh đẹp kia phải nói rằng búp bê của bé không phải là búp bê?

Bọn họ cười bé, nói những lời làm tổn thương bé, còn nói búp bê bé làm trông rất khó coi.

Tại sao bọn họ lại hư hỏng như vậy? Viện trưởng bà bà rõ ràng nói búp bê bé làm rất đáng yêu, rất nhiều người sẽ thích. Vậy tại sao bọn họ đều không thích, còn ném nó trên mặt đất?

"Ô. Ô." Bé dùng sức lau đi nước mắt trên mặt, cảm thấy dễ chịu hơn.

Trên cây, Mặc Thiếu Kỳ lặng lẽ nhìn những hành động của cô bé, đôi tay bắt giác nắm chặt.

Cậu không biết tại sao lại có cảm giác này? Chẳng qua là cảm thấy trên gương mặt đáng yêu của cô bé không nên có biểu tình thương tâm như vậy.

Dưới tàng cây, khi thấy cô bé thôi không khóc thút thít nữa, Mặc Thiếu Kỳ từ một cái cây khác nhảy xuống dưới, đi tới trước mặt cô bé, làm ra một chuyện mà ngay cả chính cậu cũng không nghĩ tới.

"Này! Trên tay người đang cầm cái gì đó, trông thật đáng yêu, là búp bê sao?"

Nghe vậy, Tâm Oanh giật mình, nhưng không đáp lời.

"Người muốn bán búp bê?" Thấy cô bé không trả lời, cậu lại mở miệng hỏi.

"Anh trai, anh cũng là người đến mua đồ?" Từ quần áo đẹp mắt trên người cậu, Tâm Oanh liền đoán được thân phận Mặc Thiếu Kỳ. Bé lập tức đề phòng, nhỏ giọng mở miệng, không xác định cậu có phải hay không cũng muốn cười nhạo bé.

"Ừ! Búp bê của người bao nhiêu tiền? Ta muốn mua." Mặc Thiếu Kỳ chậm rãi mở miệng hỏi.

"Anh muốn mua búp bê của em?" Nghe rõ lời của cậu, Tâm Oanh tròn to cặp mắt, từ từ tiến đến gần cậu.

Cô bé đem búp bê đang cầm trên tay đưa đến trước mặt cậu để cho cậu nhìn rõ. Phía trên búp bê ngoại trừ dính một ít bụi bặm bên ngoài, còn có vài vết máu loang lổ.

Mặc Thiếu Kỳ phát hiện trên ngón tay cô bé quần không ít băng cá nhân. Cậu nhìn ra được cô bé này đã rất nỗ lực trong khi làm việc. Tâm cậu bỗng đau nhói như bị kim châm. Trong mắt tràn ngập sự thương tiếc đối với cô bé.

"Đúng, nó thật đáng yêu, bao nhiêu tiền?" Cậu chưa bao giờ kiên nhẫn như lúc này. Nếu để cha mẹ cậu nhìn thấy, khẳng định sẽ hư mất kính.

"Nhưng. Bọn họ nói búp bê của em không phải là búp bê. ." Đôi mắt to vốn vì hưng phấn mà trở nên sáng rỡ, nhưng khi nghĩ tới chuyện vừa xảy ra, trong nháy mắt lại trở nên âm trầm.

"Đây chính là búp bê, một con búp bê vừa đáng yêu, vừa xinh đẹp." Giọng điệu cậu lạnh lẽo như băng hàn ngàn năm, nhưng khi vừa nhìn thấy sự ủy khuất, tủi thân trong mắt cô bé liền trở nên dịu dàng.

"Thật?" Tâm Oanh khẽ nở một nụ cười rục rờ chói mắt, trên mặt hiện lên má lúm đồng tiền đáng yêu.

Cậu gật đầu.

"Vậy. Anh trai, cái này cho anh." Tâm Oanh vui mừng cười khanh khách, kéo tay cậu lại, đem búp bê trên tay giao cho cậu.

Cả người Mặc Thiếu Kỳ cứng ngắc, cúi đầu nhìn đồ vật trên tay, giờ khắc này, tâm —— tràn đầy ám áp.

"Anh trai, anh tên là gì?" Tâm Oanh lôi kéo ống tay áo của cậu. Anh trai này thoạt nhìn rất tốt, không giống những người kia cười nhạo búp bê của bé.

"Mặc Thiếu Kỳ."

"Anh Thiếu Kỳ, anh phải bảo vệ, giữ gìn cẩn thận búp bê em lắm nha!" Cô bé cẩn thận dặn dò, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

"Tốt." Cậu khẽ gật đầu, "Ngươi tên gì?"

"Em tên là Lương Tâm Oanh, các anh lớn, chị lớn, dì Tuệ Tuệ, hay viện trưởng bà bà đều gọi em là Tiểu Oanh. Anh Thiếu Kỳ cũng có thể gọi em là Tiểu Oanh."

"Lương Tâm Oanh." Mặc Thiếu Kỳ không ngừng thì thầm tên của cô bé, như muốn đem nó khắc vào trong lòng mình vậy.

"Tiểu Oanh ——" trong cô nhi viện truyền đến tiếng kêu của một đứa bé.

"Ta ở chỗ này." Tiểu Oanh vui mừng quay đầu hô to.

Lão viện trưởng, cha mẹ Mặc Thiếu Kỳ cùng những đứa bé trong cô nhi viện hướng chỗ hai người chạy tới.

"Thiếu Kỳ? Là con khi dễ người ta phải không?" Mặc Kính Viễn cùng Giang Tinh nhìn cô gái nhỏ trên mặt đang còn vương nước mắt bên cạnh con trai, còn tưởng rằng con trai nhà mình đem người ta chọc khóc.

Những người này đột nhiên xuất hiện, kéo dẫn khoảng cách giữa cậu và cô bé. Nét mặt Mặc Thiếu Kỳ lập tức thay đổi, trở lại vẻ lạnh lùng cố hữu.

"Tiểu tử này, con làm sao vậy! ? Người ta là con gái, lại không làm việc gì sai, sao con lại chọc cho người ta khóc? Còn đoạt đồ của người ta." Giang Tinh thấy con trai không lên tiếng, tưởng rằng cậu chấp nhận, liền trách cứ.

Mặc Thiếu Kỳ nhìn mẹ mình một cái, hất mặt, không để ý, cũng không giải thích.

"Không phải vậy." Lương Tâm Oanh đang bị mọi người bao vây ở chính giữa chui ra, đứng ở trước mặt Mặc Thiếu Kỳ.

"Dì xinh đẹp, anh Thiếu Kỳ không có khi dễ Tiểu Oanh. Anh Thiếu Kỳ nói búp bê Tiểu Oanh làm rất đáng yêu nên muốn mua. Tiểu Oanh thích anh Thiếu Kỳ, cho nên đem búp bê tặng cho anh ấy."

"Hả?" Mặc Kính Viễn cùng Giang Tinh kinh ngạc nhìn con trai, không nghĩ tới tình hình lại là như thế.

Bọn họ cúi đầu nhìn con búp bê kỳ quái mà Mặc Thiếu Kỳ đang nắm chặt trong tay, không khỏi nhìn nhau một cái.

Đáng yêu?

Lời như thế thật phát ra từ trong miệng con trai?

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Gái Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

"Tiểu. Tiểu Oanh đứng không? Cháu xác định Thiếu Kỳ nói búp bê của cháu đáng yêu sao?" Mặc Kính Viễn ngờ vực hỏi lại lần nữa.

"Dạ!" Lương Tâm Oanh nhìn Mặc Thiếu Kỳ đang đứng ở phía sau, dùng sức gật đầu khẳng định. "Anh Thiếu Kỳ nói búp bê của Tiểu Oanh vừa đáng yêu, lại vừa xinh đẹp."

Ngày này cần phải ăn mừng rồi. Mặc Kính Viễn nhú mồm, nhìn về phía con trai không nói một lời.

"Được rồi! Nếu không có chuyện gì là tốt." Lão viện trưởng cười nói.

Mới vừa rồi có đứa bé chạy vào, nói Tiểu Oanh bị khi dễ. Sau đó liền chạy đi, làm hại mọi người lo lắng phải chạy chung quanh tìm người. Hiện tại không có việc gì là tốt rồi.

"Vậy chúng ta cũng nên quay về." Mặc Kính Viễn nói.

"Đúng vậy! Bọn nhỏ bận rộn cả ngày, chắc hẳn cũng đã mệt." Giang Tinh nói.

"Được rồi! Vậy lúc các con trở về phải cẩn thận một chút." Lão viện trưởng gật đầu, ánh mắt lưu luyến nhìn Mặc Kính Viễn.

"Viện trưởng ạ, bất cứ lúc nào người muốn, con đều sẽ trở lại thăm người mà. Còn nữa, ngày mai con sẽ phái người tới xem xét nơi này rồi sửa sang lại một phen. Chuyện đất đai Người cũng đừng lo lắng, hôm nay con sẽ đem nó mua lại." Mặc Kính Viễn nở một nụ cười trấn an lão viện trưởng, khiến bà an tâm.

"Thiếu Kỳ, đi thôi!" Sau khi hướng Lão Viện Trưởng phát phát tay, Giang Tinh gọi con trai vẫn đứng ở phía sau.

Mặc Thiếu Kỳ vừa đi, vừa quay đầu lại nhìn Lương Tâm Oanh được Lão Viện Trưởng dắt tay. Cô bé đỏ ửng cái miệng nhỏ nhắn, trong mắt tràn đầy sự luyến tiếc không rời xa.

"Tiểu Oanh, con không muốn chào tạm biệt Thiếu Kỳ sao?" Lão viện trưởng phát hiện vành mắt cô bé hồng hồng, ánh mắt lưu luyến nhìn theo bóng dáng của Mặc Thiếu Kỳ.

"Muốn." Bé buông tay ra, hướng Mặc Thiếu Kỳ chạy tới.

"Anh Thiếu Kỳ, chờ một chút." Bé cảm thấy anh Thiếu Kỳ rất tốt, muốn cùng anh Thiếu Kỳ ở cùng một chỗ, cùng nhau chơi đùa. Thế nhưng anh Thiếu Kỳ lại muốn đi.

Mặc Thiếu Kỳ nghe tiếng cô bé gọi, liền dừng bước.

"Ai ư!" Tâm Oanh chạy quá nhanh, không chú ý tới chỗ mặt đất nhô ra, cả người ngã nhào trên đất.

Mặc Thiếu Kỳ thấy thế, không nói hai lời xông lại đỡ cô bé dậy, phui phui vết bẩn trên người cô bé. Sau đó còn kiểm tra cô bé có bị thương hay không?

"Chạy chậm một chút, ngã sẽ rất đau." Cậu lên tiếng nhắc nhở, khiến Mặc Kính Viễn cùng Giang Tinh tròn to hai mắt, giật mình há miệng.

Này. Đây là con trai của bọn họ sao? Lúc nào thì nó trở nên ôn nhu săn sóc như vậy? Còn quan tâm một bé gái mới vừa gặp mặt.

Lương Tâm Oanh mặt ửng đỏ ửng miệng, đôi mắt to vô tội bị nước mắt thấm ướt, nhưng bé lại dũng cảm không để cho mình rơi lệ.

"Anh Thiếu Kỳ. Anh phải về nhà hả? Tiểu Oanh muốn cùng anh Thiếu Kỳ chơi đùa." Cô bé kéo ống tay áo cậu, nhìn cậu một cách đáng thương.

Mặc Thiếu Kỳ đưa tay sửa lại cái nơ nhỏ hình bướm trên đầu cô bé, khẽ miệng khẽ giương lên.

"Ta mỗi ngày đều sẽ đến chơi với người." Cậu không biết mình tại sao lại nói như thế? Chỉ nghĩ muốn mỗi ngày đều có thể nhìn thấy sự hoạt bát, đáng yêu của cô bé, liền đưa ra quyết định như vậy.

Giang Tinh nghe con trai nói, không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Lần này bọn họ thật xác định, tiểu tử trước mắt không phải là con trai của mình.

Chơi? Tiểu tử này cũng biết cái gì gọi là chơi? Ngoại trừ sách vở, sợ rằng không có bất kỳ vật gì có thể hấp dẫn sự chú ý của nó. Nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện kỳ quái như vậy.

"Có thật không? Anh Thiếu Kỳ ở lại với Tiểu Oanh, là có thể chơi với Tiểu Oanh rồi." Cô bé vừa nói xong, đôi tay liền kéo lấy tay Mặc Thiếu Kỳ thật chặt, không muốn buông ra.

Bé rất thích anh Thiếu Kỳ. Mới vừa rồi, bé còn phát hiện anh Thiếu Kỳ cười với bé nha!

"Tiểu Oanh, không được tùy hứng như vậy." Tuệ Tuệ - cũng là nhân viên xã công mặt áy náy đi đến phía trước, nhăn mày lại nhìn Tâm Oanh. Cô không hiểu tại sao Tiểu Oanh luôn ngoan ngoãn, hiểu lòng người lại hành động như vậy?

Thật vất vả mới có thể kéo tay cô bé ra khỏi người Mặc Thiếu Kỳ, trong mắt Tâm Oanh đọng đầy nước mắt.

"Mọi người đi nhanh đi! Con bé này hôm nay không biết bị làm sao nữa? Trước giờ nó chưa bao giờ hành động như vậy, thật xin lỗi." Tuệ Tuệ xin lỗi.

"Không sao." Mặc Kính Viễn cười xòa. Hắn đưa tay khoác vai con trai, cùng nhau đi tới cửa chính.

Cho đến khi đã ngồi lên xe, Mặc Thiếu Kỳ vẫn quay đầu nhìn người ngoài cửa xe như cũ.

Xe chậm rãi khởi động, Tâm Oanh đột nhiên tránh thoát khỏi tay Tuệ Tuệ, xông về phía trước.

"Anh Thiếu Kỳ ——" Cô bé cật lực đuổi theo xe. Giọng nói non nớt ngọt ngào không ngừng kêu tên cậu.

Mặc Thiếu Kỳ nhìn Tâm Oanh đang đuổi theo phía sau xe, tâm như bị néo chặt lại một chỗ.

"Anh Thiếu Kỳ ——" Tâm Oanh không biết tại sao lại không muốn để Mặc Thiếu Kỳ rời đi. Bé chỉ biết nếu để anh Thiếu Kỳ rời đi. Bé sẽ thật nhớ anh Thiếu Kỳ. Từng giọt, từng giọt nước mắt to bằng hạt đậu thì nhau rơi xuống. Còn bàn tay nhỏ bé không ngừng vung vẩy trong không trung.

Bé lại té ngã, lần này đau đến nỗi làm bé không bò dậy nổi. Da chân cũng bị mài rách, ruom ruóm máu.

Chiếc xe trong nháy mắt ngừng lại.

Bé ngẩng đầu lên, thấy cửa xe mở ra, bóng dáng Mặc Thiếu kỳ theo đó xuất hiện.

Cậu vọt tới trước mặt cô bé, đỡ cô bé đứng lên.

"Người xem, chảy máu rồi." Cậu đau lòng, lấy khăn tay nhẹ nhàng lau vết thương của bé.

"Anh Thiếu Kỳ, Tiểu Oanh không đau." Nhìn thấy Mặc Thiếu Kỳ đứng ở trước mặt mình, Tâm Oanh nở nụ cười, vươn bàn tay nhỏ bé ôm lấy cậu.

Mặc Thiếu Kỳ cũng ôm cô bé thật chặt.

"Anh Thiếu Kỳ ——"

"Tâm Oanh ——"

Người của hai bên đồng thời chạy tới, nhìn hành động của hai đứa bé, có cảm giác không thể tin được.

"Cha, mẹ." Mặc Thiếu Kỳ xoay người lại nhìn cha mẹ, trong mắt xuất hiện vẻ van xin khó có được.

"Thế nào?" Mặc Kính Viễn cùng Giang Tinh nhìn con trai.

"Con muốn Tâm Oanh cùng con về nhà, làm em gái của con." Cậu dặt tay Tâm Oanh nghiêm túc nói.

"Làm ơn." Thấy sự do dự trên mặt cha mẹ, lần đầu tiên cậu cúi đầu cầu khẩn.

Tâm Oanh nhìn động tác của Mặc Thiếu Kỳ. Bé nghe được chữ về nhà, còn tưởng rằng hẳn muốn cùng bé trở về cô nhi viện, liền cúi đầu theo nói "Làm ơn."

Mặc Thiếu Kỳ nắm chặt hai tay run run.

Cậu biết những đứa bé trong cô nhi viện, đều đang đợi những người hiếm muộn muốn có con nhận nuôi.

Cậu không muốn Tâm Oanh bị người khác mang đi, không muốn người khác trở thành người nhà của cô bé, càng không muốn sẽ không còn được gặp lại cô bé. Cậu muốn làm người nhà của cô bé.

"Viện trưởng nọ nọ, " Giang Tinh cùng chồng nhìn nhau, "Xin cho chúng con nhận Tâm Oanh làm con gái."

Cô không hiểu con trai vì sao phải cầu xin? Nhưng nhìn những hành động trước nay chưa từng có của con trai trong ngày hôm nay, cô biết con trai rất đề ý cô bé này.

Mà bọn họ, cũng có thể vì vậy mà có thêm một đứa con gái đáng yêu, vậy cũng không tệ.

"Vậy sao?" Lão viện trưởng vẻ mặt không nỡ, nhưng cũng hi vọng Tâm Oanh có thể được một gia đình tốt nhận nuôi. Kính Viễn là đứa nhỏ bà nuôi từ nhỏ đến lớn. Giang Tinh cũng là người mẹ rất tốt. Giao Tâm Oanh cho bọn họ bà cũng yên tâm.

Huống chi, con bé còn có một người anh trai luôn yêu thương, che chở nó.

"Được rồi!" Lão viện trưởng chậm rãi gật đầu.

"Cám ơn người, viện trưởng bà bà." Mặc Thiếu Kỳ lần đầu tiên ở trước mặt mọi người lộ ra nụ cười."Cám ơn hai người cha, mẹ."

Một năm này, Mặc Thiếu Kỳ mười một tuổi, Lương Tâm Oanh năm tuổi.

CHƯƠNG 2

17 năm sau.

Mặc thị - Tập đoàn tài chính dẫn đầu toàn cầu, với gần bốn mươi chi nhánh trải rộng khắp các nơi trên thế giới. Lợi nhuận thu vào mỗi năm lên đến hàng

trăm tỷ, nhân viên trên vạn người, xếp thứ ba thế giới.

Nhân viên tập đoàn Mặc thị phần lớn đều có chuyên môn về ngành tài chính. Ở đây, họ không bị hạn chế, có thể mặc sức phát huy tài năng của mình. Vì vậy, hàng năm luôn có vô số người muốn chen chân vào Mặc thị.

Phúc lợi của nhân viên Mặc thị có thể nói là tốt nhất. Chỉ cần được nhận vào làm, tuyệt đối không có chuyện tự động nghỉ việc xảy ra. Tỷ số nhân viên lưu động của công ty cực kỳ thấp.

Ba năm trước, Mặc Thiếu Kỳ tiếp nhận chức vị tổng giám đốc từ cha anh – Mặc Kính Viễn. Trong vòng ba năm, anh đã tạo nên thành tích huy hoàng của Mặc thị ngày hôm nay. Bằng tư duy độc đáo cùng với cách quản lý đặc biệt, anh đã cải biến phương thức kinh doanh buôn bán của công ty, đặt ra thêm rất nhiều điều lệ.

Ngoài mức lương được hưởng cố định cùng các phúc lợi khác, Mặc Thiếu Kỳ còn trích một phần hai lợi nhuận cả năm của công ty làm tiền thưởng cho nhân viên. Hành động này đã góp phần đẩy mạnh, nâng cao sĩ khí của nhân viên. Ai cũng tận tâm tận lực, tập trung hết tất cả tinh thần và sức lực của mình vào công việc.

Năm nay, Mặc Thiếu Kỳ bắt đầu giương vút của mình vươn tới ngành khoa học kỹ thuật, hiện đang tiến hành chiêu mộ những nhân tài kiệt xuất trong ngành này.

Tổng công ty là một tòa cao ốc 35 tầng, số lượng nhân viên gần ngàn người. Tầng cao nhất là phòng làm việc của Tổng giám đốc. Ngoại trừ bảy thư ký luôn túc trực ở bên ngoài, không người nào có thể tùy ý ra vào tầng lầu này.

Mặc Thiếu Kỳ tính tình cô quái, làm cho nhân viên Mặc thị vô cùng kính sợ. Thậm chí ở bên ngoài có người đặt cho anh biệt hiệu là "Satan".

Do nét mặt anh luôn lạnh lùng, giống như kết một tảng băng sương, lại luôn giữ cự ly với người khác. Nên khi cặp mắt chim ưng sắc bén của anh chỉ cần nhìn chăm chú về phía người nào, người nọ khẳng định sẽ gặp ác mộng suốt mấy đêm liền.

Bởi thân hình cao tới 185cm, nên vô hình trung khí chất lạnh lùng của anh luôn làm cho người đối diện có cảm bị áp bức nghiêm trọng.

Thế nhưng về ngoài anh tuấn, tiền tài, địa vị cùng thân phận tôn quý của anh đã làm mờ mắt biết bao phụ nữ. Họ bất chấp bản tính lạnh lùng, cay nghiệt của anh, tự mình đưa tới cửa, một người nối tiếp một người, không khác nào như con thiêu thân lao vào lửa.

Bất quá những người phụ nữ này chỉ là công cụ để anh phát tiết dục vọng, không có một người nào là đặc biệt.

Tuy thế, nhưng đối với phụ nữ anh ra tay rất hào phóng, nên bọn họ cam tâm tình nguyện đi theo bên cạnh anh, mong đợi có một ngày có thể được anh bổ nhiệm trở thành Tổng giám đốc phụ nhân.

Trong số những người phụ nữ này, Bạch Phong là người được coi trọng nhất.

Trên bàn làm việc, bỗng tiếng chuông đường dây nóng vang lên. Mặc dù công việc đang bẽ bộn, Mặc Thiếu Kỳ vẫn nhanh chóng bắt máy. "Làm sao vậy?" Nhánh điện thoại này không cần thư ký bật, bởi vì nó chỉ dành riêng cho một người sử dụng.

"Anh hai ——" một đầu khác của điện thoại truyền đến thanh âm vừa ngọt ngào lại có chút khàn truong của một cô gái, nghe có vẻ bắt lực kèm theo sự lúng túng, hoảng hốt.

Mặc Thiếu Kỳ có thể tưởng tượng được bộ dáng bối rối của cô gái đang ở đầu khác của điện thoại giờ phút này. Chắc chắn lông mày cô đang cau chặt lại, đôi mắt vô tội mờ to ngập nước, còn đôi môi thì khê cắn.

"Lại xảy ra chuyện gì? Từ trên giường rớt xuống? Hay là nước miếng chảy đầy giường của anh?" Mặc Thiếu Kỳ buông cây bút trên tay, thả lỏng toàn thân tựa vào thành ghế, kéo xuống cả vạt trên cổ.

"Người ta. Người ta lại muộn nữa rồi! Tại sao anh không gọi em dậy?" Người gan to bằng trời đang chất vấn anh chính là Lương Tâm Oanh, không, bây giờ phải gọi cô là Mặc Tâm Oanh mới đúng.

Giờ phút này, cô mặc áo ngủ búp bê họa tiết ngôi sao, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, gấp đến độ sắp khóc. Hôm nay giáo sư sẽ hướng dẫn ôn tập những chỗ trọng điểm, chuẩn bị cho kỳ thi cuối tuần này, cô thế nhưng lại ngủ thẳng căng đến hiện tại mới dậy.

Cô bị thăm lại ai oán nhìn đồng hồ báo thức chỉ 11:37 AM, mười ba phút nữa đã tan lớp. Coi như cô muốn đến, cũng không thể đến kịp.

"Vậy rất tốt a! Ngủ đủ giấc mới không mệt mỏi." Mặc Thiếu Kỳ khẽ nhếch miệng, trong mắt tràn đầy cưng chiều.

Lúc này nếu có nhìn người thấy biểu tình của anh lúc này, nhất định sẽ cho là tổng giám đốc của bọn họ bị quỷ nhập thân rồi, anh thế nhưng lại cười.

"Đều là lỗi của anh, ngày hôm qua trễ như vậy mới trở về, hại em không ngủ được." Tâm Oanh không bỏ qua hô to.

Cô có thói quen ngủ cũng một chỗ với anh. Bên cạnh phải có nhiệt độ của anh, cô mới ngủ được. Nhưng Mặc Thiếu Kỳ tối qua phải đi tham dự một cuộc hội nghị quan trọng, gần một giờ sáng mới về đến nhà, làm hại cô ngồi ở trên ghế sa lon vừa ngủ gật vừa chờ anh về một cách đáng thương.

"Vậy sao? Vậy người nào mơ mơ màng màng quên bật đồng hồ báo thức, cũng quên nhắc nhở mọi người phải gọi mình dậy? Ngay cả giờ lên lớp hôm nay cũng quên luôn hả?" Anh buồn cười nhắc nhở.

Thật ra thì, anh cố ý không gọi cô dậy, mấy ngày nay nhìn Tâm Oanh vì chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ, loay hoay bẻ đầu sút trán, làm da trắng nõn trên mặt hiện lên hai quầng thâm trên mắt, vừa nhìn anh liền đau lòng.

Ban đầu nếu không phải cô kiên trì, Người Mặc gia vốn định mời gia sư đến tận nhà dạy cô học, không cần đến đại học đi học. Mặc dù xã hội hiện nay, người bình thường ít nhất đều cần có học vấn trình độ đại học.

Chỉ là, với Mặc gia mà nói, chỉ cần cuộc sống của cô vui vẻ tự tại, luôn ngập thơ đơn thuần thế là đủ rồi. Cả đời không cần làm việc cũng không sao, bọn họ không phải không nuôi nổi cô.

"Là anh." Tâm Oanh không chút nghĩ ngợi trực tiếp đẩy trách nhiệm cho Mặc Thiếu Kỳ.

"Là anh? Tại sao?" Mặc Thiếu Kỳ chau mày, không cảm thấy mình cần phải phụ trách chuyện cô dậy trễ.

"Đứng. Người ta chờ anh thật lâu, cho nên ngủ quên ở trên ghế sofa. Người ta ngày hôm qua cũng có gọi điện thoại nói cho anh biết về sớm một chút, bởi vì hôm nay rất quan trọng, muốn đi ngủ sớm một chút." Mà anh lại về quá muộn, hại cô không thể trở về phòng ngủ, cho nên quên bật đồng hồ báo thức.

"Là lỗi của anh? Được rồi! Vậy chính là lỗi của anh, nên nhớ anh tuyệt không muốn em vì việc học mà mệt mỏi thành ra như vậy, không bằng cứ như vậy bị đuổi học, ngoan ngoãn đợi ở nhà thì tốt hơn." Hắn buồn bực cười cười, mở ngăn kéo lấy ra một tấm hình nhìn.

"A! Em biết ngay mà, anh muốn hại em bị đuổi học, nhất định là sợ em thông minh hơn anh, cố ý không muốn em đi học có đúng hay không?" Cô đỏ đô miệng, trừng mắt qua điện thoại, biết ngay anh làm gì có lòng tốt như vậy.

"Đứng đứng đứng, Mặc đại tiểu thư quá thông minh, đợi em cướp được công ty của người khác rồi hãy nói." Mặc Thiếu Kỳ nhớ lại lúc trước anh vì muốn thuyết phục cô từ bỏ ý tưởng muốn đi học ở bên ngoài, nay lại bị cô lấy ra dùng.

So với anh thông minh? Trừ phi đầu của cô dòi đến trên đầu anh, nếu không đời này cô nghĩ cũng đừng nghĩ!

Không để cho cô đi học chỉ là một trong số những lý do, nguyên nhân chân chính là hy vọng cô có thể ngoan ngoãn đợi ở trong nhà. Hiện nay xã hội quá rối loạn, người đơn thuần không chút đề phòng với người khác như cô, không biết sẽ gặp phải hạng người gì, kết giao với bạn bè như thế nào nữa.

"Người ta mặc kệ á!" Tâm Oanh gấp đến độ giờ chân, vừa nghĩ tới sẽ bị đuổi học, cô liền rất khó chịu.

"Anh hai."

"Hả?" Mặc Thiếu Kỳ bắt đầu dĩ vãng một cái, nghe giọng nói của cô liền biết cô có yêu cầu gì.

"Hôm nay về sớm một chút có được không? Giúp người ta nắm bắt trọng điểm, người ta còn có rất nhiều vấn đề không hiểu." Nhớ tới Mặc Thiếu Kỳ có tới ba bằng tiến sĩ đứng đầu giới sinh viên lúc bấy giờ, những vấn đề này căn bản không làm khó được anh.

"Hôm nay a." Anh cười hài hước cố ý do dự.

"Làm ơn, làm ơn, làm ơn." Mặc dù biết anh không nhìn thấy, cô vẫn đưa ra một cái tay khác đặt ở trước mắt thỉnh cầu.

"Vậy thù lao của anh thì sao?"

"À? Lại muốn thù lao á!" Cô ai oán nhăn lấy lông mày.

Mỗi lần đều như vậy, người trong nhà anh cũng đều tính toán rõ ràng.

"Em. Làm một quyển sổ ghi chép phục vụ cho anh có được hay không?"

Khi còn bé cô thường làm cho anh một quyển sổ nhỏ, bên trong có phiếu chà lưng, phiếu pha nước tắm, phiếu châm trà, còn có mấy tờ phiếu ra lệnh, tùy theo yêu cầu của anh mà làm theo.

"Sổ phục vụ?" Mặc Thiếu Kỳ buồn cười lắc đầu. Cũng chỉ có cô mới nghĩ ra loại thù lao này.

"Không được sao?" Cô cho là hắn không hài lòng."Vậy. Em viết một bài văn cảm ơn anh có được không?"

"Trời ạ ——" Mặc Thiếu Kỳ không nhịn được lớn tiếng cười, không cách nào dừng lại. Tiếng cười không ngừng vang lên, làm hại Tâm Oanh sắc mặt càng lúc càng khó coi.

"Cười đi cười đi! Cùng lắm em làm cả hai việc cho anh, như vậy được chưa?" Anh Thiếu Kỳ thật tham lam!

A! Cô giống như tức giận.

Mặc Thiếu Kỳ ngưng cười, thanh thanh cổ họng.

"Được rồi! Vậy lúc anh trở về em phải chuẩn bị xong hai thứ này, anh mới chịu giúp em."

"Hôm nay mấy giờ anh về?"

"Bây giờ sẽ về tới nhà." Mặc dù hôm nay còn có cuộc họp, chỉ là vì cô, không thể làm gì khác hơn là để giám đốc kinh doanh chủ trì.

Bất cứ chuyện gì, chỉ cần là có liên quan tới cô, Mặc Thiếu Kỳ luôn để sang một bên, lấy cô làm chủ, lần này dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

"Được, vậy em hiện tại đi làm. Anh Thiếu Kỳ, tạm biệt, về nhà phải cẩn thận a!" Tâm Oanh hưng phấn kêu to, vội vã nói xong, liền cúp điện thoại.

"Cô gái nhỏ này. . . ." Mặc Thiếu Kỳ nhìn chòng chọc điện thoại không tiếng động, bất đắc dĩ lại lắc đầu, trên mặt nở nụ cười hòa nhã, mãi cho đến khi thư ký ở bên ngoài gõ cửa thì mới khôi phục bộ dạng lạnh lùng.

Sau khi kết thúc bữa ăn tối, Tâm Oanh ngồi ở trên ghế sofa, tay nâng lấy trà hoa quả từ tủ vì cô mà chuẩn bị, thỏa mãn vừa uống vừa hưởng thụ.

Mái tóc dài đen nhánh buông xõa sau đầu, đôi mắt to trong trẻo sáng lên mang theo tâm tình vui vẻ.

Mặc Thiếu Kỳ ngồi bên cạnh cô nhưng cũng không nhìn nhả như vẻ bề ngoài. Anh nhìn sách học của cô, hai hàng lông mày rậm càng lúc càng nhíu chặt lại.

"Đây chính là những gì em học ở trường?"

Anh chỉ vào một đồng hình vẽ búp bê đáng yêu, nhân vật bên trong cũng bị cô viết thêm tên vào, nam là anh, nữ chính là cô.

"Hả? Bởi vì nghe cũng không hiểu, em sợ sẽ ngủ gật, cho nên kiểm chuyện để làm a!" Cô nói một cách chính nghĩa, giống như đây là chuyện đương nhiên.

"Nói cách khác, em đem tất cả toàn bộ mong đợi kỳ thác ở trên người anh!" Mặc Thiếu Kỳ đóng lại sách của cô, lại xem một quyển khác, quả nhiên, mỗi một quyển kết quả đều giống nhau.

"Đúng vậy! Anh hai là lợi hại nhất, không phải sao?"

"Hình vì vậy? ! Cha cũng muốn xem."

Mặc Thiếu Kỳ đem sách vở của cô đưa cho Mặc Kính Viễn ngồi ở đối diện xem.

"Này không phải rất đơn giản sao? Tiểu Oanh, Cha dạy con là được rồi."

Kể từ sau khi về hưu, ông và vợ thường đi du lịch ở nước ngoài nửa năm đến một năm, cho đến tháng trước mới trở về.

"Có thật không? Con cảm ơn cha." Tâm Oanh vui mừng xông lên trước ôm chầm lấy Mặc Kính Viễn.

Mặc Thiếu Kỳ ở một bên mặt lạnh lùng trừng mắt nhìn cha mình, ý vị bất mãn mười phần.

"Mẹ cũng muốn xem nữa, nói không chừng mẹ cũng có thể dạy Tiểu Oanh nha."

Vừa đi vào phòng khách Giang Tinh ngồi ở bên cạnh chồng. Da thịt do được bảo dưỡng rất tốt, nên nhìn vẻ ngoài rất khó tin tưởng bà đã sắp năm mươi tuổi.

Mặc Thiếu Kỳ lạnh lùng đứng lên, vươn tay lấy lại sách đang ở trên tay Giang Tinh cùng Mặc Kính Viễn.

"Không cần, chuyện này để con làm được rồi." Sự khí phách cùng vẻ không vui có thể nghe được rõ ràng trong giọng nói của anh.

"Mẹ nói con trai a! Bình thường con phải đi làm bận rộn như thế, lấy đâu ra thời gian để dạy Tiểu Oanh? Không bằng mẹ và cha con làm đi, cả ngày không có việc gì làm thật nhàm chán." Giang Tinh đứng dậy, muốn lấy vật đang nằm trong tay Mặc Thiếu Kỳ, nhưng lại bị anh ngăn lại.

"Nếu quả thực nhàm chán như thế, cũng không nên nghỉ hưu sớm như thế chứ."

Một đôi cha mẹ này ngay từ lúc anh trưởng thành liền lên kế hoạch đem toàn bộ công ty giao cho anh. Còn hai người vui vẻ sống cuộc sống tiêu dao tự tại. Vào lúc này lại nói những ngày sau này không thú vị.

"Con nói lời này là có ý gì? Mẹ và cha con còn không phải là vì suy nghĩ cho con, để cho con có thể sớm một chút thích ứng công việc ở Mặc thị." Giang Tinh một bộ dáng hờn giận, oán trách con trai không hiểu nỗi khổ tâm của bọn họ.

"Hừ!"

Mặc Thiếu Kỳ cười lạnh, từ trước đến giờ, mẹ anh giỏi nhất đúng là thi triển khổ nhục kế.

"Đúng a! Anh hai, cha mẹ là vì muốn tốt cho anh a!" Tâm Oanh thấy mẹ khổ sở, liền trách cứ anh.

Côi đời này có lẽ cũng chỉ có người đơn thuần như Tâm Oanh mới có thể bị mẹ anh lừa. Anh không vui bữu môi.

"Tiểu Oanh, lên lầu." Anh cầm lấy sách của cô, mặc kệ những người ở đây, vừa nói xong, không quay đầu lại đi lên lầu.

"A! Vâng."

Tâm Oanh phục hồi tinh thần, đi lên theo.

"Tiểu tử này thật là không đáng yêu, còn đang mang thù chuyện ba năm trước đây mà." Giang Tinh không nhịn được trợn mắt nhìn bóng lưng Mặc Thiếu Kỳ một cái.

Ban đầu bọn họ đúng là vì muốn có nhiều thời gian ở bên nhau hơn, mà đem vị trí ở công trí ném cho Mặc Thiếu Kỳ. Với lại, mấy năm này, Mặc Thiếu Kỳ làm việc cũng có thanh có sắc, thậm chí so với người làm cha như ông còn muốn tốt hơn, còn so đo nhiều như thế để làm gì!

"Trước kia, dáng vẻ của nó cũng chính là như vậy, em quên rồi sao?" Mặc Kính Viễn vỗ vỗ vai vợ an ủi.

"Đúng a! Cũng chỉ có ở cạnh Tiểu Oanh thì nó mới có một chút xú nhân tính. Ai Em còn muốn làm bà nội sớm một chút! Chi là, bộ dáng kia của nó ai dám gả cho nó?" Giang Tinh lắc đầu bất đắc dĩ.

"Chuyện đùa nhỏ để cho chính nó quyết định đi. Lấy thân phận của nó, có vô số phụ nữ để cho nó chọn mà." Chỉ sợ nó không cần.

"Những người phụ nữ kia? Làm ơn đi!"

Giang Tinh không vui mở miệng xem thường, nếu là vì tập đoàn Mặc thị cùng tiền tài của con trai mà muốn gả vào, bà cũng không đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Gái Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Tâm Oanh ngồi ở trong phòng y tế, toàn thân cao thấp chỉ có thể dùng từ thể thảm không nở nhìn để hình dung.

"Tớ nói cậu cũng thiệt là! Nào có người ngốc đến mức lại đi tin tưởng lời nói của Tề Ly Ly chứ? Cậu chính là người đàn nhất trên đời này!" Ngụy Đồng Đồng đứng ở trước mặt cô, chỉ tay vào mặt cô lớn tiếng mắng.

"Tớ làm sao biết được cô ấy sẽ gạt tớ." Cả người Tâm Oanh run lên vì lạnh, vẻ mặt vô tội ôm chặt lấy thân thể mình, đôi mắt to tỏ vẻ đáng thương gần như sắp khóc.

"Trường học của chúng ta ở đâu ra khóa bơi lội. Người ta vừa nói cậu liền tin, thật là đàn hết thuốc chữa." Ngụy Đồng Đồng không nhịn được vươn tay ra đánh vào đầu của cô, hi vọng cô có thể thông minh hơn một chút.

"Không có khóa bơi lội. Vậy cái hồ bơi này dùng để làm gì?" Tâm Oanh nhỏ giọng oán trách, một tay xoa xoa đầu.

"Ách. Làm sao tớ biết!" Đồng Đồng rống to. "Chẳng lẽ trường học không thể có hồ bơi sao?"

"Phải ha." Tâm Oanh đột nhiên rùng mình rơi nước mắt, "Đồng, Đồng Đồng, tớ lạnh quá."

"Ai bảo cậu, đáng đời!" Ngụy Đồng Đồng liếc cô một cái. Mặc dù tức giận Tâm Oanh không có đầu óc, hay bị người khác lừa gạt, nhưng chỉ cần nhìn thấy bộ dáng đáng thương của cô, Ngụy Đồng Đồng lại thấy đau lòng.

"Thật sự rất lạnh a. Bây giờ phải làm sao đây? Tớ không có mang theo quần áo khác!" Chính xác mà nói, người bình thường cũng sẽ không mang theo một bộ quần áo khác trên người.

"Gọi ông anh đẹp trai của cậu đưa tới là được." Ngụy Đồng Đồng nhớ Tâm Oanh có một người anh trai hết sức yêu thương cô.

"Không cần. Nếu anh hai nhìn thấy bộ dạng này của tớ, nhất định sẽ nổi giận. Hơn nữa. Anh ấy còn phải làm việc, rất bận rộn."

Chỉ cần vừa nghĩ tới bộ dáng nổi giận của Mặc Thiếu Kỳ, cả người Tâm Oanh không nhịn được co rúm lại.

Lần trước Mặc Thiếu Kỳ tức giận, bởi vì cô thiếu chút nữa làm chính mình té ngã, làm hại cô bị nhốt ở trong nhà suốt ba ngày, không thể ra ngoài.

"Vậy cậu muốn làm sao đây? Mặc như thế đi học?" Ngụy Đồng Đồng tròn to mắt to nói. Với thân thể yếu ớt của cô, không tới hai giờ khẳng định sẽ cảm

Lúc này, Tề Ly Ly cùng nhóm bạn học đi vào, về mặt cười nhạo. "A! Làm thế nào mà trở nên ướt sũng như vậy?"

"Đúng vậy! Sao lại có người đàn như thế nhỉ? Tùy tiện bịa vài lời nói dối, liền đi theo người khác." Một nữ sinh đứng ở phía sau Tề Ly Ly phụ họa.

"Mấy người đến đây làm cái gì? Nơi này không hoan nghênh mấy người, cút ra ngoài!" Ngụy Đồng Đồng bộ dáng gà mẹ bảo vệ gà con, bảo hộ Tâm Oanh ở phía sau, trong mắt mang theo tức giận.

"Mắc mớ gì tới đây, thức thối thì cút ngay cho tao." Tề Ly Ly kiêu căng ra lệnh, không đem Ngụy Đồng Đồng để ở trong mắt.

"Hừ! Mày rõ ràng ghen tị Tâm Oanh lớn lên đẹp hơn mày, được nhiều người thích hơn mày." Đồng Đồng chán ghét chỉ vào mặt Tề Ly Ly, đồng thời ngăn cản những nữ sinh khác muốn tiếp cận Tâm Oanh.

"Nực cười! Nó có chỗ nào tốt hơn tao? !" Bị nói trúng tâm sự, Tề Ly Ly bắt đầu gào lên.

Từ lúc nhập học cho đến bây giờ, chỉ cần là nam sinh à xem trọng thì đều thích Mặc Tâm Oanh. Mọi người luôn khen Mặc Tâm Oanh có bao nhiêu đáng yêu, bao nhiêu xinh đẹp.

Mặc Tâm Oanh, Mặc Tâm Oanh, cô ta rốt cuộc có cái gì tốt? !

"Đồng Đồng." Tâm Oanh nhìn cô lắc đầu một cái, không muốn cô vì mình gây gỗ với người khác.

"Tao cho mày biết, nếu mày còn dám khi dễ Tâm Oanh, cẩn thận tao cho A Long đối phó mày." A Long trong miệng Đồng Đồng là thù hằn của cô. Dù sao chỉ cần cô nói cái gì, A Long đều sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

"Vậy sao? Tao thật muốn biết A Long trong miệng mày có khả năng gì?." Tề Ly Ly cười to, bằng giọng thể bối cảnh của ả, ả không tin có người dám động ả.

Tề Ly Ly có cha là chủ tịch của một công ty lớn, ra ngoài ngồi xe hơi cao cấp, còn có vệ sĩ đi theo bảo vệ.

"Hắn chỉ cần một đầu ngón tay, là có thể đem mày bóp chết." Không phải Đồng Đồng khoe khoang, cũng không phải cô muốn khoe khoang thân thế của A Long, nhưng những điều cô nói đều là sự thật.

"Còn nữa, nếu mày lại khi dễ Tâm Oanh, tao sẽ gọi anh trai của cậu ấy tới. Chỉ cần anh ấy nhổ một ngụm nước bọt, đủ để cả nhà mày chết đuối." Cô đưa tay vỗ vỗ vai Tâm Oanh, lớn tiếng nói.

Cũng bởi vì Tâm Oanh không muốn tiết lộ thân phận của mình, mới có thể bị người khác khi dễ,

"Bằng nó? Ha ha ha! Có bản lĩnh thì kêu anh ta tới a! Tao mới không tin anh của nó có khả năng này." Tề Ly Ly tuyệt không tin tưởng lời nói của Ngụy Đồng Đồng. Ầ ầm nhìn bộ dạng ướt sũng của Tâm Oanh, trong lòng vui sướng không nói nên lời.

"Bạn sao lại khiến người khác chán ghét như vậy." Tâm Oanh đột nhiên lên tiếng. Bị khi dễ cũng không sao, nhưng chỉ cần có người nói xấu Mặc Thiếu Kỳ, cô không cách nào không lên tiếng.

"Mày nói cái gì?" Tề Ly Ly mở to mắt kinh ngạc. Mặc Tâm Oanh từ trước đến giờ luôn nhẫn nhục chịu đựng, thế nhưng cũng dám cãi lại?

"Bạn khi dễ tôi không sao, nhưng không cho phép bạn nói xấu anh trai tôi. Mọi người đều là bạn học, tại sao cứ phải tới tìm tôi phiền toái?"

Tôi không nhớ rõ mình đắc tội bạn ở điểm nào, nếu như bạn có vấn đề gì không hài lòng về tôi, có thể trực tiếp nói ra?"

"Tao chính là chán ghét mày, như thế nào? Luôn giả bộ một bộ dạng thanh thuần quyến rũ sự chú ý của đàn ông!"

Từ nhỏ đến lớn, ả luôn là đối tượng nam sinh nhìn chăm chú. Ai ngờ vừa lên đại học, toàn bộ hào quang của ả đều bị Mặc Tâm Oanh đoạt hết.

"Xin lỗi, quấy rầy."

Người đàn ông mặc một thân tây trang, trên mặt đeo mắt kính, cầm trên tay một cái túi thông thả đi vào.

"Hoa tiên sinh? Tại sao anh." Tâm Oanh kinh ngạc, thư ký của anh hai thế nhưng lại xuất hiện tại nơi này.

Hoa Vĩ Sinh liếc nhìn vành mắt ửng đỏ của Tâm Oanh, lại nhìn Tề Ly Ly một cái.

"Đây là tổng giám đốc bảo tôi mang đến . Tâm Oanh tiểu thư, mời thay nhanh một chút, tránh cho bị cảm."

"Anh hai." Tâm Oanh trong lòng cả kinh, ánh mắt chất vấn nhìn về phía Ngụy Đồng Đồng.

"Không phải là tớ." Ngụy Đồng Đồng lắc đầu nói.

"Tổng giám đốc nói tiểu thư thay xong quần áo thì cùng tôi rời khỏi nơi này, tổng giám đốc đã giúp tiểu thư xin nghỉ." Hần liếc Đồng Đồng đang ở bên cạnh bộ đáng bảo vệ Tâm Oanh.

"Anh hai. Sao lại biết?" Tâm Oanh lo lắng vịn vào bàn tay, có dự cảm không ổn.

"Tôi cũng không rõ ràng lắm." Cũng không thể nói cho tiểu thư biết, tất cả hành động của tiểu thư, tổng giám đốc đều biết nhất thanh nhị sở.

"Vậy. anh hai có hay không. rất tức giận?" Sợ là lại bị mắng một trận.

"Tớ cùng đi với cậu." Ngụy Đồng Đồng hết sức nghĩa khí vỗ vỗ ngực, đảm bảo với Tâm Oanh giúp cô an tâm phần nào.

Mặc dù cô cũng rất sợ về mặt hung ác của anh trai Tâm oanh, chỉ là. Bạn tốt gặp nạn, cô không thể không có nghĩa khí như thế. Chuyện này nếu truyền đi, Ngụy Đồng Đồng cô sao có thể ngăn mặt làm người a!

"Thật xin lỗi, Ngụy tiểu thư, tôi nghĩ người của Long Môn tới đón cô đã tới rồi." Hoa Vĩ Sinh chỉ chỉ hướng bên ngoài, quả nhiên, có một chiếc xe Benz màu đen tốc độ cực nhanh dừng ở trước cổng lớn trường học.

"Ngụy rồi." Ngụy Đồng Đồng vừa nhìn thấy người xuống xe, cùng sự tức giận trên mặt y, liền ôm đầu kêu rên.

Lần này cô không có biện pháp giúp Tâm Oanh rồi, chạy thoát thân trước quan trọng hơn. Nếu như bị A Long bắt được, cô liền thâm, thâm, thâm.

"Tâm Oanh, thật xin lỗi, tớ không thể đi với cậu được. A Long nhất định cho là tớ lại gây chuyện, tớ phải thừa dịp lúc y còn chưa tìm được mà chạy trốn."

Cô dùng sức ôm chặt Tâm Oanh, động viên tinh thần bạn tốt. Sau đó nhanh chóng xông ra ngoài, lập tức không thấy bóng dáng.

"Hoa tiên sinh." Tâm Oanh đáng thương nhìn Hoa Vĩ Sinh, hi vọng hắn có thể để cô đi.

"Thật xin lỗi, nếu như tiểu thư nhẫn tâm để tôi bị tổng giám đốc chặt đầu..." Hoa Vĩ Sinh làm một động tác chém đầu.

Cô sao có thể hại hắn đây? Tâm Oanh thờ dãi một cái, chấp nhận đứng lên.

"Vậy. Chờ tôi một chút." Tâm Oanh khóc không ra nước mắt đi về phía sau phòng nghỉ.

"Này! Anh là ai?" Cánh cửa vừa đóng lại, Tề Ly Ly bị xem nhẹ, giận dữ đi đến đứng trước mặt Hoa Vĩ Sinh.

"Cô là?" Hoa Vĩ Sinh quay đầu lại, lạnh lùng nhìn ả.

"Tôi là con gái chủ tịch tập đoàn Tề Dương." ả ngạo mạn ngẩng cao đầu, chờ người đàn ông trước mắt lộ ra vẻ mặt giết mình.

"Vậy sao? Tập đoàn Tề Dương. Là cô khi dễ Tâm Oanh tiểu thư?" Hần cười lạnh một tiếng, lại một kẻ không biết sống chết, một cô gái ngu xuẩn chỉ biết ý vào bối cảnh nhà mình mà kiêu ngạo, kiêu căng, xác láo khi dễ người khác.

"Ai kêu cô ta là đồ đàn, lại không có đầu óc." Tề Ly Ly nói chuyện với về đương nhiên, một chút cũng không phát hiện mình đang gây họa.

"Người không có đầu óc là cô."

Đi theo Mặc Thiếu kỳ ba năm, hẳn biết tổng giám đốc yêu thương Tâm Oanh tiểu thư như thế nào. Xem ra tập đoàn Tề Dương vì thế mà phải chạy không ít máu rồi.

"Anh nói cái gì? Dám mắng tôi không có đại não, bốn tiểu thư trở về phải nói cho cha biết. Anh là người của công ty nào?" Từ trước đến nay ả chưa từng bị người khác cười nhạo như vậy, không chịu thua nói.

Nhóm nữ sinh đi theo bên cạnh Tề Ly Ly, ngay từ lúc Hoa Vĩ Sinh xuất hiện liền lùi ra xa xa, không dám đến gần, chỉ sợ vạ nhất gây họa.

"Tôi là thư ký tổng giám đốc tập đoàn Mặc Thị."

Lời hắn vừa nói ra khỏi miệng, Tề Ly Ly bị dọa sợ đến mức thở dốc vì kinh ngạc, lùi một bước.

Tập đoàn Mặc. Mặc thị?

Ả từng nghe cha nói, tổng giám đốc của tập đoàn này rất đáng sợ, tác phong làm việc bất cận nhân tình, khiến rất nhiều công ty đối với anh ta cảm thấy sợ hãi, ngay cả cha cũng không dám đi trên chộc.

"Vây.Mặc Tâm Oanh. . . ." Ả lấp ba lấp bắp hỏi.

"Em gái Tổng giám đốc."

Tề Ly Ly trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, thân thể không khống chế được mà run rẩy.

"Hoa tiên sinh, tôi xong rồi. Bạn ấy xảy ra chuyện gì?" Thay xong quần áo Tâm Oanh đi ra, thấy Tề Ly Ly một bộ dáng gấp quỵ, liền nhìn về phía Hoa Vĩ Sinh một cách khó hiểu.

"Không có gì. Chúng ta đi nhanh đi!" Hẩn lạnh lùng nhìn Tề Ly Ly đang đứng một bên, bị dọa sợ đến mức nói không nên lời người, mang theo Tâm Oanh rời đi.

Tại tòa cao ốc của tập đoàn Mặc thị, trong lúc thang máy càng lúc càng đến gần tầng cao nhất, thì Tâm Oanh cũng càng lúc càng cảm thấy khẩn trương, nhịp tim nhanh chóng gia tốc.

"Tâm Oanh tiểu thư." Cửa thang máy vừa mở ra, những thư ký đang có mặt ở đây vội vã đứng lên.

Từ việc thấy Tâm Oanh là đã chắc khóc, bộ dáng vô tội, không khó đoán được, cô lại xảy ra chuyện rồi. Chỉ là, đối với chuyện này, bọn họ cũng lực bất tòng tâm, chỉ có thể bụng thì thương mà không giúp gì được.

Tâm Oanh đứng trước cửa phòng làm việc, dùng sức hít một hơi, cường bách chính mình ngàn vạn đừng khẩn trương, sau đó mở cửa.

"Anh còn đang suy nghĩ em có phải hay không không dám đi vào, mà trốn luôn vào nhà vệ sinh." Mỗi lần tay cầm cửa chuyển động, Mặc Thiếu Kỳ đều ngẩng đầu lên, chờ cô tiến vào.

"Anh hai." Cô nhỏ giọng gọi anh, chậm rãi đi tới phía trước cho đến khi cách Mặc Thiếu Kỳ khoảng năm bước thì dừng lại.

"Tới đây." Mặc Thiếu Kỳ ra lệnh, thấy cô bước đi chậm chạp, anh liền dứt khoát đưa tay kéo cô đến trước mặt mình.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô có vẻ tái nhợt, Mặc Thiếu Kỳ bắt đầu dỉ thờ dài một cái.

"Nếu anh không cho người đi tìm em, có phải hay không em định để cả người ướt nhẹp đợi đến lúc tan học? Nếu bị cảm thì làm sao đây?" Anh chà xát bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của cô, mặc dù đau lòng, nhưng giọng điệu vẫn hàm chứa tức giận.

Cô gái nhỏ này, mỗi lần đều như vậy, gặp phiền toái cũng không dám nói, luôn dấu ở trong lòng.

"Thật xin lỗi, em em Anh đừng tức giận. lần sau em không dám nữa." Cô đưa tay thề.

Cô chỉ sai khi không cầu cứu anh thôi, nhưng cô cũng không phải là đứa trẻ, không muốn lần nào cũng phải phiền toái anh a!

"Mỗi lần gặp chuyện không may, em đều như vậy nói, nhưng có lần nào em làm được chưa?"

"Em" Tâm Oanh im lặng, dùng sức lắc đầu một cái.

Ai biết anh hai mỗi lần đều như vậy. Mỗi lần cô bị người khác khi dễ, hoặc xảy ra chuyện gì, những người khi dễ cô kết quả đều rất thâm. Cho nên chỉ cần chuyện không nghiêm trọng, cô đều không muốn hại người.

"Chuyện em đồng ý với anh lúc ban đầu em không làm được, em rõ ràng không nên đi học. Anh tìm gia sư tới tận nhà dạy em là được rồi."

Mặc Thiếu Kỳ cũng không muốn cả ngày đều phải lo lắng đề phòng, sợ cô sẽ xảy ra chuyện.

"Không cần học tại nhà á! Rất nhàm chán, em muốn tới trường đi học!" Tâm Oanh gấp đến độ dùng sức lắc đầu.

Nếu như cô không đi học, Đồng Đồng cũng không thể lên lớp. Thật không thể hiểu nổi, cô và Đồng Đồng sao lại đáng thương đến như thế, người nhà đều phản đối họ tới trường học, nói muốn thuê gia sư dạy tại nhà.

Họ thích đến trường. Ở đó có nhiều người, nhiều loại hoạt động, sinh hoạt đa dạng, phong phú, nhiều màu sắc. So với việc học tại nhà, thật không có ý nghĩa.

"Không cần học tại nhà, không cần, không cần, có được hay không?"

"Nếu sợ nhàm chán, em có thể tìm bạn tốt của em cùng học." Anh muốn nói tới Ngụy Đồng Đồng.

Nhưng trên thực tế, Mặc Thiếu Kỳ tuyệt không tán thành việc Tâm Oanh qua lại với Ngụy Đồng Đồng. Hơn nữa cô bé kia còn là người Long Môn, hoàn cảnh phức tạp như vậy, anh lo lắng Tâm Oanh sẽ bị cô dạy hư.

"Không cần." Nếu để Đồng Đồng biết, cô khẳng định sẽ bị mắng.

Ban đầu Đồng Đồng cũng không được phép tới trường đi học, kết quả cô thành bia đỡ đạn của Đồng Đồng. Nói cái gì vì bảo vệ cô, cô ấy nhất định phải đi theo bên người cô, lúc đó A Long mới đồng ý để Đồng Đồng cùng đi học! Vào lúc này nếu để cho Đồng Đồng biết anh hai muốn cô cùng cô ấy học tại nhà. A! Nhất định sẽ rất kinh khủng!

"Hay là anh dạy em." Mặc Thiếu Kỳ đối với đề nghị này tựa hồ hết sức hài lòng.

"Không cần, không cần, không cần, em muốn đến trường học." Cô hết sức kiên trì nhìn Mặc Thiếu Kỳ.

"Khóa trình của trường học em nghe cũng không hiểu, vậy còn đi học làm cái gì?"

"Cũng không phải không hiểu a! Nhưng. Em không muốn luôn bị giam ở trong nhà. Người ta cũng hai mươi hai tuổi rồi, tất cả mọi người đều coi em giống như một đứa trẻ." Cô không vui phun ra những lời trong lòng, cô không cần bọn họ phải bảo vệ cô một cách cẩn thận như thế.

"Em còn dám nói! Cũng đã hai mươi hai tuổi rồi, ra cửa còn có thể lạc đường, mua đồ còn cầm thẻ ATM đưa người ta, đi xe buýt vài tháng cũng có thể lên nhầm xe. Em nói đi, em không phải giống như đứa trẻ giống như cái gì?" Anh nhắc tới những chuyện lúc trước làm cô cảm thấy xấu hổ.

"Kia. Kia cũng không phải cố ý. bị lạc đường là bởi vì em quên nên xuống xe ở đâu! Hơn nữa. Thẻ tín dụng cùng thẻ ATM cùng mẫu, màu sắc lại rất giống nhau, em lúc ấy gấp gấp ra cửa, mới có thể cầm nhầm." Cô nỗ lực thanh minh cho bản thân, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên không tự chủ được rũ xuống.

"Còn chuyện ngồi nhầm xe, em giải thích như thế nào? Mơ mơ màng màng cho nên khi nhìn thấy màu xe giống nhau liền lên ngồi?" Mặc Thiếu Kỳ bắt đầu đi hai hàng lông mày nhíu lại.

"Cái đó đúng. Đó là bị người phía sau đẩy lên, em không có nhìn lắm." Cô lên tiếng giải thích, thanh âm nhỏ dần.

Lúc ấy quả thật có rất nhiều người, có người lên xe, người xuống xe, liền cùng nhau đem cô chen lấn, đẩy lên xe.

"Em có thể kêu muốn xuống xe." Kết quả cô theo ngồi vào trạm cuối mới xuống xe.

"Đó là bởi vì có một bà lão rất đáng thương, bà không có vé xe buýt, lại quên mang tiền. Cho nên em giúp bà ngồi, rồi cả thẻ giúp bà!" Cô cảm thấy cô đang làm chuyện tốt.

"Em có thể cho bà ta ít tiền lẻ." Mặc Thiếu Kỳ mở miệng xem thường, không thể tin được cô vì chuyện như vậy mới không xuống xe.

"Nhưng. Em chỉ có một tờ một ngàn." Chẳng lẽ muốn cô ngồi một chuyến xe buýt, cho tài xế một nghìn đồng? Có tiền cũng không phải tiêu như thế.

"Mặc Tâm Oanh——" Mặc Thiếu Kỳ đè nén cơn tức sắp sửa bộc phát, lên tiếng cảnh cáo.

Chẳng lẽ cô muốn một mình trợ giúp người khác? Cô có thể gọi điện thoại, cho họ mượn tiền, những thứ này đều là phương pháp, tại sao lại lựa chọn một phương pháp kỳ quái?

"Anh hai! Lần sau em không dám nữa!" Cô dùng sức bưng lấy lỗ tai của mình, lớn tiếng nói xin lỗi.

Cô không biết rốt cuộc mình đang nói xin lỗi vì chuyện gì, là chuyện hôm nay bị người ta đẩy xuống nước, hay là chuyện lúc trước. Tóm lại, vì mạng nhỏ của mình, cô hoàn toàn nhận lỗi là được.

"Còn có lần sau?" Mặc Thiếu Kỳ gương mặt lạnh lùng.

Cô không biết, vừa nghe người theo cô thông báo, cô không biết bơi, bị người đẩy xuống hồ, tim của anh có bao nhiêu lo lắng.

"Không có, không có á! Em sẽ không để cho người khác khi dễ em nữa. Nếu lần sau bọn họ còn khi dễ em, em liền không khách sáo đánh họ một trận." Cô đưa tay vung quyền một cách đáng yêu, bộ dáng giống như muốn mạng đổi mạng.

"Em sẽ không mơ mơ màng màng nữa, sau này ra ngoài sẽ dẫn theo tài xế, trên người luôn nhớ mang theo tiền mặt cùng thẻ tín dụng. Nhưng mà giúp đỡ người khác. Không thể không làm a!" Như vậy khi cô già sẽ không có người giúp cô rồi.

"Được rồi! Anh hai, em biết anh là tốt nhất, sẽ không bởi vì chút chuyện nhỏ này liền đem em nhốt ở trong nhà, có đúng hay không?"

Thấy trên mặt anh lại xuất hiện nụ cười ôn hòa quen thuộc, Tâm Oanh vội vàng nhìn hốt đi đến phía sau người anh đắm lưng lấy lòng.

"Lần sau gặp chuyện không may nhất định phải lập tức nói cho anh biết, biết không?" Không đành lòng để cho cô khổ sở, Mặc Thiếu Kỳ chỉ còn cách thỏa hiệp.

Chỉ là, cô là do anh bảo vệ, cũng là người của anh, anh không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương cô. Xảy ra chuyện ngày hôm nay, anh sẽ tính sổ với

đám người kia sau. Dĩ nhiên, chuyện này phải âm thầm giải quyết.

"Vâng, nhất định sẽ nói cho anh biết, em thề." Biết Mặc Thiếu Kỳ không hề cự tuyệt yêu cầu của cô nữa, Tâm Oanh vui mừng lớn tiếng hoan hô, lộ ra nụ cười sáng lạn.

"Lời thề của em đáng giá bao nhiêu tiền, chỉ làm anh thêm hối hận."

Mỗi một lần đều là như vậy, anh không cách nào cự tuyệt sự cầu khẩn của cô. Kết quả cô vẫn sợ y như cũ, xảy ra một đồng lớn vấn đề cộng thêm vô số phiền toái phát sinh. Mỗi lần đều làm cho anh không biết nên khóc hay cười, giận cũng không được mà cười cũng không xong.

Ai

Chuyện xảy ra sau ngày thứ ba, Tề Ly Ly đột nhiên chuyển trường.

Nghe những bạn học khác nói, công ty của cha ả chẳng biết tại sao xảy ra nguy cơ tài chính, không cách nào trả nợ, bị buộc phải phá sản, không có khả năng để ả tiếp tục học tại trường này.

Hôm sau, sau giờ học, Ngụy Đồng Đồng liền nhanh chóng vọt tới trước mặt Tâm Oanh, trên mặt lộ vẻ tức giận.

"Tâm Oanh, cậu nói, chúng ta có phải là bạn tốt hay không?" Đồng Đồng nghiêm túc nhìn Tâm Oanh, giống như xảy ra đại sự nghiêm trọng.

"Đúng a! Chúng ta bằng hữu tốt nhất." Tâm Oanh không chút nghĩ ngợi, khẳng định gật đầu.

"Bạn tốt gặp nạn, cậu nói phải làm gì?"

"Nghĩa bất dung từ, giúp đỡ lẫn nhau."

"Rất tốt, bạn tốt của cậu gặp nạn, cậu sẽ giúp tớ có đúng hay không?"

"Đúng vậy! Xảy ra có chuyện gì rồi sao?" Tâm Oanh quan tâm hỏi, nhìn trên mặt Đồng Đồng có hai quầng thâm rất nghiêm trọng, ngày hôm qua khẳng định ngủ không ngon.

"Tốt, đã như vậy, hôm nay cậu tới nhà tớ." Đồng Đồng lấy điện thoại trong túi ra, muốn cô gọi điện thoại về nhà.

Trên mặt Tâm Oanh tràn đầy nghi vấn.

"Nói cho cha và mẹ cậu, bảo hôm nay sinh nhật tớ, cậu phải tới nhà của tớ ở, tuyệt đối không thể để cho anh trai cậu biết." Nếu để cho anh trai Tâm Oanh biết cô ấy muốn ở nhà cô, nhất định sẽ bị cự tuyệt.

"Tại sao?" Tâm Oanh tiếp nhận điện thoại di động của cô, tò mò hỏi.

"Bởi vì cậu phải cùng tớ đi bắt gian."

Vừa nói xong, Tâm Oanh thề, ở trong mắt Đồng Đồng, cô thấy một ngọn lửa đáng sợ đang hừng hực thiêu đốt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Gái Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

"Đồng Đồng, nơi này thật ồn ào!" Vừa tiến vào bên trong quầy bar, Tâm Oanh liền không nhịn được dùng tay che hai lỗ tai lại.

Bên trong quầy bar đang để bài Heavy Metal, trừ quầy bar những chỗ ngồi khác đều bị chiếm hết.

Tâm Oanh bất lực kéo tay Đồng Đồng, xuyên qua đám người đông nghịt trên sàn nhảy.

"Cẩn thận, theo tớ!" Đồng Đồng xoay đầu lại, ở bên tai cô rống to. Không ngờ hôm nay không phải là ngày nghỉ mà nơi này vẫn đông như thế.

Tâm Oanh gật đầu một cái, "Nơi này dường như rất kinh khủng."

Nơi này, những cô gái đó mặc thật là ít a!

Hai người thật vất vả mới tới được quầy bar, Tiểu Cường – nhân viên phục vụ kinh ngạc hô to: "Ngụy, Ngụy tiểu thư?"

"Suyt! Nói nhỏ thôi, anh định hại tôi bị bại lộ hành tung phải không?" Đồng Đồng đưa tay che miệng Tiểu Cường miệng lại.

"Đồng Đồng, nơi này ồn như thế, sẽ không ai nghe được lời của anh ta nói đâu!" Tâm Oanh nói, hướng chỉ Ở đây nhiều người như thế, chắc sẽ không có ai phát hiện ra cô đâu nhỉ?

"Nói cũng phải." Đồng Đồng nghĩ nghĩ, sau đó thu tay về. "Này! Tiểu Cường, cho tôi hai ly sữa tươi."

"Bò, sữa tươi?" Tiểu Cường khoe miệng cứng ngắc. Làm ơn đi, quầy bar là để bán rượu, lấy đâu ra sữa tươi?

"Cái gì? Không có sữa tươi. Các người buôn bán kiểu gì vậy? !" Đồng Đồng hung tợn trừng mắt nhìn Tiểu Cường một cái.

"Có, có, có." Tiểu Cường bắt đầu đi gọi người, phân phó mấy câu.

"Như thế còn nghe được."

"Đồng Đồng, cậu nói muốn tới nơi này bắt gian, là bắt gian ai a?" Vừa đến nơi này, Tâm Oanh liền cảm thấy cả người không được thoải mái, đầu cô bị tiếng nhạc chấn động thật đau!

"Còn ai vào đây? Đương nhiên là A Long. Hắn thế nhưng dám cùng người phụ nữ khác ở chung một chỗ, bị tố thấy được. Khuôn mặt trang điểm lòe loẹt của ả thật khiến người khác buồn nôn, quần áo thì hở hang, bộ ngực như muốn nhảy ra, còn không biết xấu hổ dán lên người A Long."

Nghĩ đến đây, Đồng Đồng liền tức giận. A Long lúc ấy thậm chí cũng không lập tức đẩy ả ra, hại cô tức giận mấy ngày, hận không thể đem hắn cắt thành tám khúc, đem đi làm mồi cho cá ăn.

"Vậy sao? Mặc giống những cô gái kia?"

Tâm Oanh mở to mắt giật mình chỉ cô gái ở phía sau đang nhảy nhót trên sàn. Váy của cô ta ngắn đến mức có thể nhìn thấy "quần nhỏ" bên trong. Hơn nữa áo của cô ta cũng trong suốt nốt, ngay cả nội y bên trong cũng nhìn thấy rất rõ ràng.

"Không chỉ như vậy đâu." Đồng Đồng liếc mắt nhìn, bĩu môi khinh thường. Những ả đàn bà kia ăn mặc thật khiến người khác buồn nôn, có nhiều ả cô gặp trước đó còn khủng khiếp hơn nhiều. "Nhìn kia, váy của ả ta xê lỏn, toàn bộ cặp đùi đều lộ ra ngoài."

"Oa! Thật là kỳ quái a! Bọn họ không có tiền sao? Sao lại mặc ít như thế, thật đáng thương." Tâm Oanh ngây thơ về mặt đồng tình nhìn những cô gái phía trước.

Tiểu Cường ở một bên nghe hai người nói chuyện, cười đến thiếu chút nữa chết sặc.

Cô bé này rốt cuộc là ở đâu ra? Lại cho là mọi người ở đây ăn mặc như vậy là bởi vì không có tiền? ! Ha ha ha.

"Ai! Tiểu Oanh, cậu quá đơn thuần, tốt nhất cậu đừng nói về vấn đề này với người khác." Đồng Đồng an ủi vỗ vỗ vai cô, trên mặt tràn ngập vẻ bất đắc dĩ.

"Này! Tiểu Cường, tới đây." Đồng Đồng phát tay một cái, ra hiệu Tiểu Cường tiến tới.

"Xảy ra chuyện gì?" Không rõ ý của cô, Tiểu Cường chỉ dám nghe lời làm theo. Ai chẳng biết quán bar này là của ông chủ Mộ Long, mà Đồng Đồng tiểu thư lại là người ông chủ coi trọng nhất.

"A Long đang ở đâu? Hắn có đến đây không?" Cặp mắt Đồng Đồng giống như ra đa, không ngừng dò xét bốn phía tìm kiếm bóng dáng Mộ Long.

"Anh Long? Để tôi giúp tiểu thư gọi anh ấy." Đang lúc Tiểu Cường cảm điện thoại trên bàn thì Đồng Đồng kịp thời ngăn lại.

"Sao vậy?" Tiểu Cường không hiểu, thần sắc nghiêm túc nhìn Đồng Đồng.

"Anh nói cho tôi biết, hắn đang nơi nào, tự tôi đi tìm hắn."

Cô tới là để bắt gian. Chuyện như vậy phải len lén làm mới đúng, nếu như bị hắn phát hiện, cô bắt gian cái gì?

"Này." Tiểu Cường do dự, nếu không thông báo cho anh Long, rồi như bị phát hiện, y nhất định rất thảm.

"Anh nhất định phải nói cho tôi biết. Nếu không tôi liền nói cho hắn biết, anh muốn chơi đùa tôi." Đồng Đồng uy hiếp nói.

Nào có ai như vậy. Uy hiếp người. Ô ô ô! Tiểu Cường bị ai nhìn Đồng Đồng.

"Nhưng. Được rồi! Tuy nhiên cô cần phải cẩn thận một chút, chớ để bị anh Long phát hiện." Y đành chọn phương án cuối cùng.

"Cảm ơn." Đồng Đồng xoay người nhìn về mặt khổ sở của Tâm Oanh.

"Tâm Oanh, cậu ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, không nên chạy loạn, biết không?" Nếu mang Tâm Oanh theo, chỉ sợ người còn chưa thấy, cô nàng đã hôn mê bất tỉnh.

"Được." Tâm Oanh khẽ gật đầu, yếu ớt lấy tay xoa xoa hai bên đầu đang phát đau.

"Này! Tiểu Cường, giúp tôi bảo vệ tốt cho cô ấy. Nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, tôi sẽ hỏi tội anh!"

"Vâng."

"Còn nữa, chuẩn bị ít thức ăn cho cô ấy." Đồng Đồng vừa nói xong, nhảy xuống chân ghế cao, đi vào trong sàn nhảy.

"Tiểu thư, cô muốn ăn chút gì không?" Tiểu Cường tần trách đứng trước mặt Tâm Oanh, không dám rời đi.

"Ừ. Không cần, cảm ơn." Tâm Oanh hướng y cười dịu dàng. Giờ phút này, cô chỉ muốn rời khỏi nơi này. Chỉ là. Đồng Đồng nói cô phải đợi cô ấy quay trở lại.

Nụ cười này của cô khiến Tiểu Cường ngây người. Nụ cười của cô thật ngọt ngào, má lúm đồng tiền trên mặt theo đó hiện ra, thật đáng yêu.

"Vây. Để tôi pha một ly rượu cho tiểu thư uống." Y lấy lòng đem một ly màu hồng phấn đặt ở trước mặt cô.

"Rượu? Tôi không uống rượu." Anh hai cũng nói cô không thể uống loại đồ uống này. Cô lắc đầu cự tuyệt ý tốt của y.

"Không sao đâu! Rượu này độ cồn rất thấp, rất thấp, sẽ không say. Hơn nữa lại còn ngọt ngào, uống rất ngon, tuyệt không đắng."

"Có thật không?" Uống rất ngon? Tâm Oanh tò mò cầm lên ly rượu trước mắt, chất lỏng màu hồng bên trong thoạt nhìn rất xinh đẹp.

"Đúng vậy! Thử một lần xem sao!" Tiểu Cường dùng sức gật đầu.

"Được rồi!" Cô uống một hớp nhỏ.

"Oa! Uống thật ngon nha!" Hương vị ngọt ngào, uống rất ngon, một chút cũng không có tư vị của rượu, mà còn nghe mùi dâu tây thơm thoang thoảng. Nụ cười sáng lạn lại hiện lên trên khuôn mặt cô.

Tâm Oanh không chút suy nghĩ, đem trọn ly rượu uống hết.

"Uống ngon thật." Cô liếm liếm phần rượu dính ở khóe môi, thỏa mãn hưởng Tiểu Cường cười.

Tiểu Cường mê đắm nhìn chòng chọc Tâm Oanh, không cách nào dời đi tầm mắt.

Trời ạ! Hành động này không thể nghi ngờ là một loại hấp dẫn trí mạng đối với đàn ông.

"Cho tôi thêm một ly, có được hay không?" Cô năn nỉ, ánh mắt van xin nhìn y, hoàn toàn quên chuyện Mặc Thiếu Kỳ đã nhắc nhở cô.

"Không thành vấn đề." Y không nói hai lời lại pha thêm một ly cho Tâm Oanh.

Cứ như vậy cả đêm, Tâm Oanh một ly tiếp một ly..., ngay cả cô cũng không biết mình đã uống bao nhiêu ly.

"Tiểu. Tiểu Cường. Hi hi hi. Nữa, một ly nữa." Mặt Tâm Oanh đỏ như quả táo, nụ cười trên mặt càng lúc càng lớn, lời nói cũng nói không rõ ràng lắm.

Lần này, Tiểu Cường không cười được.

Rượu này mặc dù không nặng, nhưng vẫn là rượu a! Nhìn cô ngay cả ngồi cũng

"Tiểu, tiểu thư, cô không thể uống nữa." Y nói với cô, chỉ sợ cô có bẽ gì, Đồng Đồng tiểu thư sẽ nổi giận.

"Không. Không thể uống? Tại. Tại sao?" Tâm Oanh cảm giác cả người văng đầu hoa mắt, toàn thân nóng lên.

"Tiểu thư, cô say rồi." Tiểu Cường cầm chén nước đưa cho cô.

"Tôi? Tôi không có. Không có a! Ách, ách. Anh xem. tôi biết. anh là. Là Tiểu, Tiểu Cường. Tiểu Cường phải. Tiểu Cường là giám. một con giám."

Cô hi hi cười, cặp mắt như phủ đầy sương mù, không nhìn rõ phía trước, hai tay dùng sức huy động, như muốn gạt đi hình ảnh mơ hồ trước mắt.

"Cô có khỏe không! Tiểu thư? Tôi giúp cô gọi Đồng Đồng tiểu thư." Tiểu Cường thấy không ổn, gọi một người đi tìm Đồng Đồng.

"Đồng Đồng? Đồng Đồng đi bắt. . . . bắt gian rồi, cô ấy nói. Ách, a. A Long, gian gian. Bộ ngực bật ra. Ách, bật đi ra. Đầu của tôi. Thật là đau. Anh hai." Cô ôm đầu của mình, đau đớn kịch liệt làm vành mắt cô hồng hồng.

"Tiểu, tiểu thư. Lần này nguy rồi." Tiểu Cường đi ra quầy bar, đang muốn đỡ cô vào phòng nhân viên nghỉ ngơi.

"Anh hai.đầu Tiểu Oanh. Ách, ách. Thật là đau." Âm nhạc diết tai nhức óc, làm cho cô thật khó chịu.

"Tiểu thư, tôi dẫn cô đi vào nghỉ ngơi nha?"

Tay cô gắt gao siết chặt ngực mình.

"Tôi thật là khổ sở. Tôi. Anh hai. Ô ô ô."

Lúc này, tiếng nhạc đột nhiên ngừng lại. Tất cả mọi người đứng yên tại chỗ dừng động tác lại, ngơ ngác xem ta, ta xem ngơ ngác, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

"Chuyện gì vậy?" Tiểu Cường thấy từ ngoài cửa tiến vào một đám người, mỗi người đều mặc một thân tây trang màu đen, thần sắc nghiêm túc, tựa như sát thủ trong phim điện ảnh.

Thấy thế, Mộ Long đi ra, tay hẩn nắm tay Đồng Đồng, vẻ mặt dường như không được vui cho lắm.

Mặc Thiếu Kỳ vẻ mặt lạnh lùng đi vào, cặp mắt sắc bén quét nhìn tất cả mọi người.

"Anh là." Mộ Long tiến lên phía trước, không hề tỏ ra sợ hãi.

Mặc Thiếu Kỳ cũng không thèm liếc nhìn Mộ Long một cái, tầm mắt của anh rơi vào trên người Ngụy Đồng Đồng đang đứng bên cạnh hắn.

Mộ Long liền đem Đồng Đồng che chở ở phía sau mình.

"Anh tới đây có chuyện gì?" Hắn đương nhiên biết anh là tổng giám đốc tập đoàn Mặc thị - Mặc Thiếu kỳ.

"Tam Oanh đâu?" Nếu như giọng nói có thể giết người, sợ rằng giờ khắc này tất cả những người có mặt tại đây sớm đã bị ngữ điệu âm lãnh của Mặc Thiếu Kỳ làm cho chết rết.

"Tam Oanh?" Mộ Long không hiểu lặp lại lần nữa.

"Tôi đang hỏi người phụ nữ chết tiệt đang đứng sau lưng anh!" Mặc Thiếu Kỳ mắt không chế rống to, trong mắt ánh lên lửa giận hừng hực, bắn thẳng tắp tới người đang núp phía sau Mộ Long.

Anh về đến nhà, cho là vừa mở cửa liền thấy được Tam Oanh đang cười ngọt ngào ngồi ở phòng khách chờ anh. Không ngờ cô lại chạy tới nhà của Ngụy Đồng Đồng, tới nay không về.

Anh mới dùng điện thoại gọi cho vệ sĩ của cô thì nghe nói cô theo Ngụy Đồng Đồng chạy đến quán bar. Vừa nghe xong, anh lập tức mang theo người chạy tới.

"Tam Oanh?" Đồng Đồng lúc này mới nhớ tới Tam Oanh.

"Đồng Đồng?" Mộ Long nhìn sắc mặt của Mặc Thiếu Kỳ càng lúc càng khó coi, liền thấy sự việc không ổn. Hắn quay đầu lại thì nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Đồng Đồng.

"Em. Em. Tam Oanh đang ở quầy bar." Cô sợ đến mức toàn thân phát run.

Mặc Thiếu Kỳ vừa quay đầu, đám người trong sảnh lập tức tản ra tạo thành một lối đi. Tầm mắt của anh lập tức nhìn thấy Tam Oanh mặt đỏ ửng không bình thường cùng người đàn ông đang đứng bên cạnh cô.

Anh đi tới, hung hăng đâm một quyền vào mặt Tiểu Cường, cú đâm mạnh đến mức khiến Tiểu Cường bay ra ngoài, té ngã nằm trên đất.

"Anh hai. Ô ô. anh hai." Ý thức mơ hồ, Tam Oanh khổ sở khóc lóc, tay ôm đầu không nhận được rên rĩ.

Mặc Thiếu Kỳ ngửi thấy mùi rượu nồng nặc ở trên người cô, nhìn hai gò má cô đỏ ửng, lửa giận lan tràn toàn thân.

Anh dùng một tay bế cô lên.

"Anh hai.đầu Tam oanh. Thật là đau. Thật là đau."

"Được rồi, chúng ta về nhà." Nhìn cô khổ sở, mặc dù anh tức giận cô giấu giếm anh, len lén chạy đi, nhưng cũng không đành lòng mắng cô vào lúc này.

"Nguy Đồng Đồng, tôi cảnh cáo cô, tốt nhất đừng đến gần Tâm Oanh, nếu không tôi sẽ khiến cô phải hối hận. Lửa giận của tôi, cô nhận không nổi. Còn anh nữa, Mộ Long, quân tốt người phụ nữ của anh, nếu không đừng trách tôi vô tình!" Bất cứ người nào thương tổn Tâm Oanh, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua, quân hán là thù lĩnh Long Môn hay là ai khác cũng giống như vậy.

Nói xong, Mặc Thiếu Kỳ dẫn người rời đi.

Mộ Long nở một nụ cười âm lãnh, hần nhìn Nguy Đồng Đồng đang đứng ở phía sau vẻ mặt vô tội.

"Ách. Em còn có chút việc. Trước, đi trước, anh, anh bận rộn nha."

Cô nhìn về phía sau tìm đường chạy trốn, về mặt kinh hoàng.

"Em cho rằng có thể đi đâu?" Mộ Long dùng một tay nắm bả vai cô, giọng nói nhàn nhạt mang theo nguy hiểm trước nay chưa từng có.

"Ừm a ——"

Tiếng kêu rên bi thảm truyền khắp bên trong quầy bar.

"Toàn bộ đi ra ngoài cho tôi!"

Mặc Thiếu Kỳ lạnh lùng đứng ở cửa phòng, không cho phép bất luận kẻ nào đi vào bên trong phòng anh.

"Con trai a! Con cũng nên để cho chúng ta xem một chút Tiểu Oanh có hay không có chuyện gì chứ? Mẹ thấy con bé giống như đang say rượu, có phải không?" Giang Tinh vừa đau lòng, vừa lo lắng, mũi chân nhón lên thật cao, muốn nhìn tình hình bên trong một chút.

"Nếu như mẹ thật lo lắng, ban đầu cũng không nên đồng ý để Tâm Oanh qua đêm ở bên ngoài, để cho Tâm Oanh cùng Nguy Đồng Đồng ở cũng một chỗ." Mặc Thiếu Kỳ ngăn ở cửa, không để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy tình hình bên trong.

"Này! Mẹ là mẹ của con, cho mẹ vào đi có được không? Lại nói, Tiểu Oanh cũng là con gái của mẹ, nhìn một chút cũng không được sao?"

"Nếu quả thật lo lắng cho Tâm oanh, lúc cô ấy nói muốn qua đêm ở bên ngoài thì hai người phải lập tức gọi điện thoại cho con. Chứ không phải để đến lúc chuyện đã xảy ra rồi mới ở chỗ này quan tâm." Mặc Thiếu Kỳ trừng mắt nhìn cha mẹ mình trách cứ, không thể tin được bọn họ cứ như vậy để mặc cho cô chạy đi.

"Tiểu Oanh cũng đã lớn rồi, con không thể luôn hạn chế tự do của con bé." Chỉ có chuyện của Tiểu Oanh mới có thể chọc cho con trai nổi giận. Nhưng bộ dáng nó như vậy hình như có chút hơi quá.

"Con cũng không thể luôn đặt con bé dưới cánh chim của mình cẩn thận bảo vệ. Con cho rằng con có thể bảo vệ con bé trong bao lâu? Lúc nào con mới có thể thả cho con bé tự do bay lượn." Giang Tinh ngữ điệu trầm trọng nói.

Mặc dù bà và chồng cũng thương yêu Tiểu Oanh, sợ con bé đơn thuần bị người ngoài khi dễ. Chỉ là, Thiếu Kỳ đem con bé bảo vệ gió thổi không lọt thì cũng quá khoa trương đi.

"Nếu như Tâm Oanh thật có thể tự bảo vệ mình, cũng sẽ không chạy theo Nguy Đồng Đồng đến quán bar, còn uống đến say khướt."

Vừa nghĩ tới nếu như anh đến muộn một bước, Tâm Oanh xảy ra chuyện gì, hoặc là bị thương tổn, lòng anh liền khẩn trương lo lắng hít thở không thông.

"Cũng bởi vì để cho con bé học cách tự chăm sóc mình, cho nên con lại càng không nên đem con bé vĩnh viễn nhốt ở trong nhà. Đối với việc không hiểu rõ thế giới bên ngoài chính là làm hại con bé.

Sẽ có một ngày con bé sẽ lập gia đình, sẽ có cuộc sống của riêng mình. Con cũng sẽ có gia đình của mình, chẳng lẽ con muốn Tiểu Oanh theo con vĩnh viễn?"

"Không sai, con sẽ luôn luôn bảo vệ Tâm Oanh. Cái gì mà gia đình mới, cuộc sống mới, trừ phi có thể qua ải của con, nếu không nghĩ cũng đừng nghĩ!" Mặc Thiếu Kỳ vừa nói xong, dùng sức đóng sầm cửa lại.

Vừa nghĩ tới Tâm oanh sẽ lập gia đình, tim của anh mơ hồ cảm thấy đau đớn, giống như bảo vật anh luôn âu yếm sắp bị người khác đoạt đi vậy.

"Anh hai." Tâm Oanh nằm ở trên giường rên rỉ, hai tay vung vẩy loạn xạ trong không trung.

Mặc Thiếu Kỳ gạt đi những ý nghĩ lung tung trong đầu, nhanh chóng đến bên giường, nắm tay cô thật chặt, cầm khăn lau mồ hôi trên trán cho cô.

Cô khẽ nhăn mày, không ngừng phát ra rên rỉ, đáng vẻ hết sức không thoải mái.

"Món nợ này, ngày mai tính với em." Anh vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn đang nóng dần lên của cô, giọng nói dịu dàng ở bên tai cô khẽ thì thầm.

Giống như là nghe được thanh âm của anh, hai đầu lông mày vốn đang cau chặt lại một chỗ liền thả lỏng, khóe miệng khẽ giờ lên.

Mặc Thiếu Kỳ nằm lên giường, Tiểu Oanh cảm thấy nhiệt độ quen thuộc, liền tiến đến gần lồng ngực của anh, trốn vào trong ngực của anh.

Suốt đêm, Mặc Thiếu Kỳ không ngừng khẽ xoa lưng cô, để cho cô ngủ an ổn.

Giang Tinh phiền não không ngừng đi tới đi lui trong phòng khách.

Mặc Kính Viễn thấy vợ đáng vẻ phiền não ưu sầu, nhưng vẫn lẳng lặng không lên tiếng.

"Không được, như vậy là không được." Đi tới đi lui gần nửa giờ, Giang Tinh lại định đi lên lầu.

"Chờ một chút, Tiểu Tinh." Mặc Kính Viễn gọi bà quay lại.

"Sao vậy?" Bà dừng bước, quay đầu lại nhìn chồng mình, thấy bộ dáng ông giống như không có chuyện gì liền cảm thấy không vui.

"Em định đi đâu?"

"Còn có thể đi đâu! Đương nhiên là tìm con trai nói chuyện một chút." Bà ném cho ông một ánh mắt xem thường. Người đàn ông này lúc nào cũng như vậy, thái độ giống như mọi chuyện không liên quan đến mình.

"Hiện tại trẻ như vậy rồi, em làm sao cùng nó nói chuyện được? Lại nói, em nguyện ý nói, nhưng nó có nguyện ý nghe không?"

"Không nghe cũng phải nghe! Chúng ta ban đầu quyết định nhận nuôi Tâm Oanh, cũng cần phải có trách nhiệm chăm sóc tốt cho con bé, không thể để cho Thiếu Kỳ làm hại con bé. Nếu để viện trưởng mục mục biết chuyện này, nhất định sẽ trách chúng ta."

Con trai hạn chế Tiểu Oanh như vậy là hại con bé. Bà thân là mẹ cũng nên vì con bé nghĩ một ít biện pháp.

"Em trước chờ một chút." Thấy Giang Tinh lại định đi lên lầu, Mặc Kính Viễn đi tới, dẫn bà xuống.

"Anh đừng ngăn cản em. Hôm nay nhất định phải giải quyết chuyện này, nếu không em sẽ không ngủ được. Hơn nữa phải để Tiểu Oanh hiểu rõ, anh trai nó làm như thế là không đúng."

Tình cảm anh em trong một gia đình sao lại có thể tốt đến như vậy? Thiếu Kỳ 28, Tiểu Oanh cũng 22 rồi, lại vẫn ngủ cùng một giường. Chuyện này nếu để cho người khác biết được, còn không bị nói thành là loạn luân?

"Bình tĩnh lại, trước hết nghe anh nói. Anh nói xong rồi, nếu như em vẫn không ủng hộ, anh sẽ cùng em lên nói chuyện với nó, có được không?" Giọng nói của ông hòa hoãn khuyên bà.

Giang Tinh thở dài một cái, không cam lòng gật đầu.

"Ban đầu quyết định nhận nuôi Tiểu Oanh không phải là chúng ta, em còn nhớ không?"

"Cái gì mà không phải chúng ta, rõ ràng chính viện trưởng mục mục nói muốn chúng ta nhận nuôi Tiểu Oanh!"

"Đừng kích động như thế, nghe anh nói nè." Mặc Kính Viễn bắt đầu dĩ thân thoái."Không sai, là viện trưởng mục mục nói muốn chúng ta nhận nuôi Tiểu Oanh, chỉ là em có còn nhớ rõ là ai yêu cầu chúng ta nhận nuôi con bé không?"

Bà nhăn nhăn lông mày suy nghĩ trong chốc lát lại nói: "Là Thiếu Kỳ, đây là lần đầu tiên nó cầu xin chúng ta, cũng là lần duy nhất."

"Vậy thì đúng rồi. Ban đầu, do Thiếu Kỳ nhờ vả, cầu xin chúng ta. Vậy có bao giờ em tự hỏi lý do tại sao nó lại làm như vậy hay không? Nó không đòi hỏi chúng ta bất cứ cái gì, từ nhỏ đến lớn, cũng chỉ có một lần duy nhất đó. Có thể thấy được lúc đó tình cảm của nó dành cho Tiểu Oanh đã không bình thường." Ông tỉnh táo phân tích.

"Từ sau khi Tiểu Oanh tới đây, vẫn là Thiếu Kỳ chăm sóc cho con bé. Bất kỳ việc gì có liên quan đến con bé, tất cả đều do Thiếu Kỳ quyết định, không để cho chúng ta nhúng tay vào, em còn nhớ chứ?"

"Em dĩ nhiên nhớ, tiểu tử này, bình thường lạnh lùng khó có thể chung đụng, gọi nó nó cũng không thêm để ý. Chỉ khi em đến gần Tiểu Oanh, muốn ôm con bé thì nó mới có phản ứng, còn cảnh cáo em không cho phép đến gần con bé." Giang Tinh càng nói càng tức.

"Đúng, vậy em chắc còn nhớ rõ chuyện có một lần Tiểu Oanh bị người ta khi dễ chứ?"

Năm đó Tiểu Oanh mới mười lăm tuổi, bị mấy bạn cùng lớp khi dễ, cái trán còn bị thương nghiêm trọng, phải nằm tại bệnh viện hơn một tháng.

"Đúng a! Lúc đó anh còn phải tới trường học xử lý chuyện này, đem người nhà mấy đứa bé khi dễ Tiểu Oanh mắng một trận. Sau đó, vài nhà có tiền cũng bởi vì sự nghiệp bị trở ngại mà phá sản."

"Đúng, chẳng qua anh chỉ dạy dỗ cha mẹ của đám nhóc đó, còn làm cho bọn họ phá sản chính là Thiếu Kỳ." Mặc Kính Viễn chậm rãi nói ra.

Giang Tinh mở to mắt, vẻ mặt không tin tưởng.

"Thiếu Kỳ? Năm đó nó mới. mới 21 tuổi, lấy đâu ra bản lĩnh này?"

"Thời điểm nó mười tám tuổi, anh liền đem một vài hạng mục giao do nó quản lý. Một là vì để cho sau này khi nó tiếp nhận Mặc thị, có thể thuận lợi quản lý đưa công ty đi vào quỹ đạo. Hai là muốn kiểm tra năng lực của nó."

Kết quả là lúc đó Mặc Thiếu Kỳ chẳng những dễ dàng thông qua khảo nghiệm của ông, còn mang về nhiều hợp đồng quan trọng cho công ty, kiếm được không ít lợi nhuận.

"Không thể nào." Giang Tinh giật mình không biết nên nói gì cho phải.

"Còn nữa, em còn nhớ rõ thời điểm lần đầu tiên thấy Thiếu Kỳ cười chứ? Ngoài trừ hai tuổi trở về trước, nó vẫn bày ra vẻ mặt lạnh nhạt, chỉ có một lần chúng ta nhìn thấy nó ôm Tâm Oanh chơi đùa thì trên mặt nó mới xuất hiện nụ cười. Cho nên anh liền quan sát nó, phát hiện chỉ cần ở bên cạnh Tiểu Oanh, nó sẽ không lạnh lùng như thế nữa."

"Ý anh là."

Giang Tinh không xác định nhủ nhủ mảy.

"Không sai. Từ góc độ này xem xét, không phải Tiểu Oanh lệ thuộc vào Thiếu kỳ, mà là con của chúng ta lệ thuộc vào Tiểu Oanh. Nói trắng ra, Thiếu Kỳ yêu Tiểu Oanh." Ông nói vừa xong, buồn cười nhìn vợ yêu đang há to mồm, vẻ mặt kinh ngạc.

"Con trai chúng ta. Yêu. con gái chúng ta?" Bà nhảy dựng lên, không chút nghĩ ngợi nhanh chóng xông lên lầu.

Mặc Kính Viễn vội vàng chạy theo, kéo bà trở lại.

"Em định làm gì?"

"Định làm gì? Anh còn hỏi em định làm gì à? Chuyện như vậy tại sao anh không nói sớm? Nếu như em sớm biết, nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp để ngăn chặn sự việc này phát sinh.

Trời ạ! Hai đứa nó là anh em a! Sao có thể yêu được?" Bà không hiểu, tại sao chồng bà biết chuyện này, lại không ngăn cản.

"Hai đứa nó không phải anh em ruột, em quên rồi sao?"

Không phải anh em ruột.

"Không sai, có điều chuyện này không được hay cho lắm."

"Em rốt cuộc có hiểu lời anh nói hay không?"

Mặc Kính Viễn lắc đầu một cái, thật sự không hiểu nổi vợ ông đang suy nghĩ cái gì.

"Tóm lại, anh rốt cuộc có ý tứ gì? Nói cho rõ ràng một chút có được hay không? !" Bà bắt đầu tức giận. Ông mỗi lần đều chỉ nói một nửa, bà làm thế nào hiểu được?!

"Ý của anh là. Lương Tâm Oanh có thể trở thành vợ của Thiếu Kỳ, lần này em đã hiểu rồi chứ?" Chỉ cần đem họ của con bé sửa lại là được.

"Lương Tâm Oanh. Có thể làm. vợ Thiếu Kỳ. Dù thế nào đi chăng nữa thì tình cảm của hai đứa nó cũng rất tốt. Thiếu Kỳ cũng yêu mến Tiểu Oanh. Như vậy chúng ta cũng không cần phải lo lắng tại sao Thiếu Kỳ lại coi trọng, bảo vệ Tiểu Oanh như thế. Đó là bởi vì nó yêu Tiểu Oanh." Giang Tinh càng nói càng hưng phấn, khoe miệng cong lên một nụ cười thật to.

Phương pháp kia rất tốt. Bà không chỉ không cần lo lắng Tiểu Oanh phải gả ra bên ngoài, một năm khó gặp được con bé mấy lần. Cũng không cần lo lắng con trai luôn chiếm hữu, đem Tiểu Oanh bảo hộ ở bên cạnh. Tất cả đều vui vẻ.

"Vậy ngày mai em sẽ nói chuyện với bọn nó. Hỏi xem bọn nó tính bao giờ thì kết hôn? Như vậy em có thể nhanh chóng làm bà nội rồi."

Giang Tinh dùng sức ôm chồng một cái thật chặt. Lần này không phải lo lắng không ngủ được, mà là hưng phấn không ngủ được.

"Không được, trong chuyện này còn có một chút vấn đề." Mặc Kính Viễn ngay lập tức ngăn lại ý tưởng của vợ mình.

"Vấn đề? Vấn đề gì?" Bà không hiểu nghiêng đầu nhìn về phía Mặc Kính Viễn.

"Thiếu Kỳ sợ rằng vẫn không biết mình yêu Tiểu Oanh. Chúng ta cũng không hiểu rõ tình cảm của Tiểu Oanh, nói không chừng con bé thật xem Thiếu

Kỳ là anh trai." Nếu họ loạn điểm yên ương thì nguy rồi.

"Phải không? Vậy phải làm sao bây giờ?" Chuyện liên quan đến tương lai của con trai và con gái, bà liền cảm thấy lo lắng.

"Trước xem tình huống đã, rồi lại nghĩ biện pháp. Nếu như có thể, tốt nhất nên tạo cơ hội để Tiểu Oanh cùng Thiếu Kỳ thân cận. Như vậy có lẽ có thể nhìn ra tình cảm của Tiểu Oanh dành cho Thiếu Kỳ rốt cuộc là loại nào. Còn Thiếu Kỳ có lẽ nhân cơ hội này mà có thể nghĩ thông suốt."

Chuyện tình cảm, người ngoài tốt nhất không nên nhúng tay vào. Để người trong cuộc tự phát giác sẽ tốt hơn.

"Ừ! Em đồng ý với ý kiến của anh. Vậy chúng ta ở giữa giúp bọn nhỏ một tay là tốt rồi."

Ngày ngày trôi qua nhàm chán như thế, nếu không tìm một chút chuyện để làm, chẳng phải là quá rảnh rỗi. Giang Tinh nở nụ cười hà hà, trong đầu tràn đầy vô số âm mưu quỷ kế.

"Em đó!" Mặc Kính Viễn ngón tay điểm nhẹ lên trán Giang Tinh, bắt đắc dĩ nhìn bộ dáng không kịp chờ đợi của bà. Chắc chắn con trai lần này phải ăn không ít khổ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Gái Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Ánh mặt trời chói mắt xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chiếu vào bên trong phòng. Tâm Oanh yếu ớt mở mắt, không biết mình đang ở đâu.

Đầu đau nhức kịch liệt khiến cô ngay cả năng lực suy nghĩ cũng không có. Cô dùng sức ôm đầu, cố gắng nhìn rõ cảnh tượng trước mắt.

Đập vào mắt là trần nhà màu xám tro, phong cách trang trí lạnh lùng nhưng không kém phần sang trọng, cùng một vài đồ vật đáng yêu không phù hợp với không gian căn phòng.

Cô kéo quần áo trên người, chợt phát hiện là áo ngủ cô thích nhất. Điều này đại biểu cho việc cô đang ở nhà.

"Kỳ quái, mình không phải đang ở trong nhà Đồng Đồng hay sao? Làm sao lại"

Cô nhìn về phía bên kia giường, không một bóng người.

Cô nhìn về phía đồng hồ trên tường, là 10:33 phút.

"Anh hai chắc đang ở công ty."

Chỉ là.

"Mình trở về nhà bằng cách nào?"

Chuyện tối hôm qua, cô một chút cũng không có ấn tượng. Chỉ nhớ rõ cô cùng Đồng Đồng đến quán bar. Sau đó, cô ngồi ở quầy bar đợi Đồng Đồng. Tiếp nữa là.

Cô kinh hãi mở to đôi mắt, có dự cảm đại họa lâm đầu.

Tâm Oanh nhanh chóng nhảy xuống giường, mặc kệ đầu tóc rối bời, mở cửa phòng xông xuống dưới lầu.

"Mẹ, cha ——" Người còn chưa đến, thanh âm đã vang vọng khắp nhà.

Giang Tinh về mặt ai oán ngồi ở phòng khách, còn Mặc Kính Viễn ngồi ở bên cạnh an ủi bà.

"Mẹ, đã xảy ra chuyện gì?" Tâm Oanh thấy vậy, cũng quan tâm đi tới ngồi bên cạnh bà.

Giang Tinh ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt hơi trách cứ, lại tựa vào người Mặc Kính Viễn khẽ nức nở.

"Cha?"

"Tiểu Oanh! Con cũng thiệt là, hại mẹ con bị Thiếu Kỳ mắng." Giọng điệu Mặc Kính Viễn ẩn chứa sự tức giận trước nay chưa từng có.

"Con? Con đã làm gì?" Tại sao cô lại hại mẹ bị anh hai mắng? Cô rốt cuộc đã làm sai chuyện gì?

"Ngày hôm qua, con nói với mẹ con như thế nào? Con nói muốn đến nhà Đồng Đồng ở, vậy tại sao khi Thiếu Kỳ đưa con về thì con lại say đến bất tỉnh nhân sự?

Con sao lại có thể chạy đi uống rượu? Hại mẹ con bị Thiếu Kỳ mắng nói bà ấy bao che con giấu giếm sự thật, để mặc cho con chạy đến nơi nguy hiểm như vậy." Ông vừa nói xong, Giang Tinh càng khóc thương tâm, không có xu hướng dừng lại.

"Thật xin lỗi, mẹ, con sai rồi. Mẹ đừng buồn nữa có được không?"

Tâm Oanh vừa đau lòng, vừa tự trách. Cô không nghĩ tới mình sẽ uống rượu say, cũng không nghĩ đến anh hai lại tức giận đến như vậy, hại mẹ vì cô mà chịu liên lụy.

Giang Tinh lắc đầu một cái, "Thôi, ô. . . . Dù sao ta cũng đã già rồi, làm phiền các người. . . . bị các người ghét bỏ. . . . Ngay cả một ít chuyện nhỏ cũng muốn lừa gạt ta. . . . Ta thật sự là vô dụng. . . ." Bà ầm ỨC khóc thút thít, lời nói đứt quãng.

"Mẹ, Tiểu Oanh không có ý này. Mẹ đừng tức giận nữa được không? Thật xin lỗi, con không nên dối gạt mẹ."

Cô thật không nghĩ tới anh hai sẽ vì chuyện của cô, đem mẹ mắng một trận. Sớm biết như vậy, cô nên nói thật ngay từ đầu.

Tâm Oanh không biết làm sao nhìn Mặc Kính Viễn. Ngay cả cha cũng giận cô, cô nên làm gì bây giờ?

"Con, con sẽ gọi điện thoại cho anh hai. Xin lỗi anh ấy, xin anh ấy không cần giận mẹ."

Tuy nói như thế, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới khuôn mặt nổi giận của Mặc Thiếu Kỳ, Tâm Oanh không khỏi co rúm người lại.

Có lẽ lần này cô gây phiền toái lớn rồi.

Cúi đầu, Tâm Oanh chậm rãi đi lên lầu.

"Được rồi, con bé đi rồi."

"Vậy sao?" Giang Tinh ngẩng đầu lên liếc một cái, xác định Tâm Oanh thật không ở nơi này, nụ cười hờ hững hiện lên ở bên miệng bà. Bà rút mấy tờ giấy lau lau nước mắt. "Không nghĩ tới em còn có diễn trò thiên phú, không đi làm diễn viên thật là đáng tiếc."

"Em đó! Khi dễ con bé như vậy, không khác gì đứa bé chưa trưởng thành." Mặc Kính Viễn tuy nói như thế, nhưng mà ông cũng là đồng lõa.

"Không làm như vậy, sao có thể hương Tiểu Oanh làm theo kế hoạch của em." Ném cho chồng một cái nhìn xem thường, bà hừ một tiếng.

"Thời điểm sự việc bại lộ, chớ kéo anh xuống nước." Ông cảnh cáo trước. Tiểu Oanh từ nhỏ đến lớn đều khéo léo, nhu thuận, hiểu lòng người, biết nghe lời lại thân thiết. Nếu con bé phát hiện người nhà đặt bẫy nó, không biết sẽ có hậu quả gì.

Vợ của ông cũng thiệt là, thích thì đập một cước. Sau khi gây họa, đều do người chồng vừa già vừa đáng thương như ông dọn dẹp tàn cuộc.

"Anh ấy còn đang bận sao?" Lấy được câu trả lời, Tâm Oanh nhứt chí cúp điện thoại, ném mình lên giường.

Từ sáng đến giờ, đây đã là lần thứ mười ba cô gọi điện thoại đến công ty.

Cuộc gọi đầu tiên, cô gọi đến đường dây nóng của Mặc Thiếu Kỳ nhưng không ai nhận. Kế tiếp, cô gọi tới công ty, thư ký nói anh đang bận, sợ rằng không cách nào nhận điện thoại.

"Bận. Là bởi vì anh hai giận mình, cho nên mới không nhận!"

Từ trước đến giờ, mặc kệ cô gây ra chuyện gì khiến anh hai tức giận, anh hai cũng chưa từng tức giận đến như vậy, tức đến mức điện thoại của cô cũng không nhận.

"Thật khổ sở." Tâm của cô giống như bị người ta đánh cắp, không còn một chút động lực.

"Đúng rồi." Tâm Oanh dường như nhớ tới chuyện gì, nhảy xuống giường, mở tủ treo quần áo.

"Mình đến công ty gặp anh hai là được rồi." Như vậy anh ấy cũng sẽ không thể không gặp mình.

Sau khi quyết định, cô gạt đi lo lắng lúc trước, vui mừng ngêu ngao ca hát .

"Tâm Oanh tiểu thư?" Cửa thang máy vừa mở ra, nhóm thư ký vừa nhìn thấy Tâm Oanh xuất hiện, đều lộ ra nụ cười như gặp được cứu tinh.

Bình thường, tổng giám đốc đã lạnh lùng dọa người. Hôm nay, không biết vì chuyện gì, càng thêm âm trầm kinh người, không một ai dám đến gần.

Cho đến khi Tâm Oanh tiểu thư không ngừng gọi điện thoại, giọng điệu lo lắng nói muốn tìm tổng giám đốc. Tổng giám đốc phá lệ lần đầu tiên không nghe điện thoại của tiểu thư, mọi người mới biết đầu sỏ gây ra chuyện này là ai?

"Này!" Tâm Oanh lúng túng vịn vẹo ngón tay, lo lắng đứng trước cửa phòng làm việc của Mặc Thiếu Kỳ.

"Tổng giám đốc ở bên trong, tiểu thư nhanh vào đi." Hoa Vĩ Sinh gạt đầu động viên, tiến lên vỗ vỗ vai của cô.

Hắn không biết Tâm Oanh tiểu thư đã gây ra chuyện gì, mà lại chọc tổng giám đốc tức giận đến như thế. Tuy nhiên, từ vẻ mặt khẩn trương của cô, chỉ sợ rất nghiêm trọng.

"A!" Tâm Oanh sợ sệt tiến về phía trước, đứng trước cửa, quay đầu lại nhìn hắn nở một nụ cười sâu thẳm, dùng sức hít một hơi, vươn tay ra gõ cửa.

"Vào đi." Giọng nói lạnh lùng của Mặc Thiếu Kỳ từ trong cửa truyền ra.

Cô mở cửa, ghé đầu nhìn vào trong, thấy Mặc Thiếu Kỳ vẫn vui vẻ đầu vào đóng tài liệu.

Tâm Oanh nhẹ nhàng đóng cửa, lo lắng đi tới trước mặt anh.

"Có chuyện gì?" Mặc Thiếu Kỳ ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt, phát hiện là người tới là Tâm Oanh thì lông mày đang cau chặt lại chậm rãi giãn ra.

Anh còn đang suy nghĩ tại sao Tâm Oanh không tiếp tục gọi điện thoại. Mặc dù giận cô không có nghe lời anh chạy đến quán bar, lại còn uống rượu. Nhưng khi cô không gọi tới nữa, anh lại không thể chuyên tâm làm việc, cho là cô lại chạy ra ngoài chơi rồi.

"Anh hai." Tâm Oanh làm bộ đáng thương nhìn anh, thấy anh không mở miệng, cô càng khẩn trương hơn.

"Đến đây làm gì?" Dù đã quyết định cấp cho cô một chút giáo huấn, nhưng vừa nhìn thấy bộ dáng bất lực đáng thương của cô, thì giọng điệu của anh lại trở nên mềm nhũn.

"Anh hai, anh đừng tức giận nữa có được hay không? Em biết em sai rồi."

Mặc Thiếu Kỳ lạnh lùng nhìn cô, làm cho người ta đoán không ra giờ khắc này anh đang nghĩ gì.

"Em đã làm sai chuyện gì?"

"Em, em không nên không nói cho anh biết, phải đến nhà Đồng Đồng ở."

"Còn gì nữa không?"

"Còn chạy theo tới quán bar."

"Còn gì nữa không?"

"Còn uống say."

"Còn gì nữa không?"

"Ách. Còn có. Còn có." Nghĩ nữa, cô cũng không nghĩ ra còn có cái gì nữa.

"Em không biết bộ dạng em như vậy sẽ làm cho người khác lo lắng sao? Nhất định phải để người khác vì em mà cả ngày lo lắng đề phòng mới được à? Tại sao không hỏi anh trước?"

"Em biết nếu hỏi anh, anh nhất định sẽ tức giận! Hơn nữa. . . . em cũng có nói với cha mẹ a. Mới nãy lúc ở nhà, mẹ khóc, nói anh mắng mẹ, mẹ thật đau lòng a!"

Đột nhiên nghĩ đến mẹ khóc lóc thương tâm, Tâm Oanh lập tức quên mình tới là để chịu đòn nhận tội, trong mắt mang theo tia trách cứ nhìn Mặc Thiếu Kỳ.

"Đừng nói sang chuyện khác." Mẹ anh sẽ khóc sao? Hừ! Trừ khi thế giới bị đại hồng thủy, chỉ sợ bà lại đang có âm mưu thôi.

"A! Thật xin lỗi."

"Nếu như mỗi lần em làm sai chỉ nói một câu xin lỗi là xong vậy anh phải nghe em nói mấy lần nữa đây? Tại sao lời của anh em cứ không nghe vậy?"
Thiếu Kỳ đứng lên nhìn về phía cửa sổ, giọng nói đầy bức tắc dĩ.

Một cô gái chạy đến những nơi đó có bao nhiêu nguy hiểm rồi cuộc cô có biết hay không?

“Sau này người ta cùng Đồng Đồng sẽ không đến đó nữa, có được không? Hôm qua là bởi vì Đồng Đồng muốn đi bắt gian, nói nhiều người thì càng có thêm can đảm nên mới tìm em đi cùng mà! Với lại, A Long thật sự rất quá đáng...Anh ta không nói với Đồng Đồng—”

“Mặc Tâm Oanh!” Thiếu Kỳ tức giận nhắc nhở cô đừng nói nữa.

Anh rất không thích cô cứ luôn miệng nhắc đến người đàn ông khác dù cùng cô không có bất kỳ quan hệ gì nhưng anh vẫn cảm thấy chối tai. Nó làm cho anh nhớ đến lời mẹ nói hôm qua, Tâm Oanh một ngày nào đó sẽ phải gả cho người đàn ông khác.

“Rất xin lỗi...Em lại nói lạc đề rồi.” Tâm Oanh thề lười, cô cứ cảm thấy anh hai hôm nay thật kỳ quái, hoàn toàn không giống bình thường.

“Tuần này em thi cuối kỳ đúng không?” Thiếu Kỳ đột nhiên hỏi.

“Vâng!”

“Sau kỳ nghỉ, hằng ngày em liền cùng anh đến công ty thực tập.”

Vì muốn cô và Ngụy Đồng Đồng phiền toái kia không dính thành một khối khiến anh phải lo lắng nên mang cô theo bên người là phương pháp giải quyết tốt nhất.

“Hả? Em không cần.” Tôi đây làm gì? Tâm Oanh bĩu môi, tuyệt không muốn trải qua kỳ nghỉ hè ở chỗ này.

“Không cần cũng không sao, anh không ngại, chính là không cho phép em và Ngụy Đồng Đồng ở cùng nhau.” Cô gái kia chỉ biết dạy hư Tâm Oanh của anh.

“Anh...Anh thật độc đoán mà...”

Có thể ở cùng một chỗ với anh hai là tốt rồi! Thế nhưng vừa nghĩ đến mỗi ngày đều phải dậy sớm như thế cô liền đau khổ.

Có điều, không thể nói với anh hai được nếu không anh lại tức giận. Hơn nữa cô còn phát hiện gần đây anh hai rất dễ tức giận...

“Cám ơn.” Muốn nói anh độc đoán, cô còn chưa biết cái gì mới thực sự gọi là độc đoán đâu.

“Vậy...Anh không giận sao?” Cô nhớ đến mục đích hôm nay tới, cẩn thận hỏi.

“Em nói gì?” Anh khẽ nhướn mày, mặt không chút thay đổi nhìn cô.

“Lần sau em không dám đi nữa.”

Là Đồng Đồng nói bọn họ là bạn tốt, bạn tốt đương nhiên không thể chối từ nên cô mới đi theo thôi.

“Anh bớt giận đi, em đâm lưng giúp anh...” Cô làm nũng kéo tay Thiếu Kỳ muốn anh ngồi xuống, nụ cười ngọt ngào treo trên môi.

“Lần sau còn như vậy nữa thì không phải cứ đâm lưng là xong chuyện đâu.” Thiếu Kỳ bất đắc dĩ thở dài, nụ cười dịu dàng lại hiện lên trên mặt.

“Được, lần sau muốn đi đâu em nhất định sẽ nói cho anh biết, anh nói không được em liền ngoan ngoãn ở nhà.” Cô thuận theo đáp lời.

“Anh, một lần đâm lưng đổi một thẻ nhé...”

“Về nhà đưa cho em.”

“Không được lừa em nữa đó! Anh mỗi lần đều nói cho em nhưng kết quả toàn không có...”

“Được.” Thiếu Kỳ khẽ cười nhắm mắt lại, hưởng thụ sự phục vụ của cô.

Ai bảo cô mỗi lần đều quên đòi nên một đồng thẻ kia mới có thể ở chỗ anh.

Tâm Oanh đi theo Thiếu Kỳ đến Mặc thị làm đã được gần một tuần.

Mấy ngày nay, đúng như dự đoán. Mỗi ngày đến công ty ngủ cho đến buổi trưa liền bị Thiếu Kỳ gọi dậy ăn cơm, sau đó nghỉ ngơi một lúc, cô lại xem ít sách mà Thiếu Kỳ chuẩn bị cho mình. Hơn hai giờ chiều, cô bắt đầu đi dạo khắp nơi, dù sao Thiếu Kỳ cũng đã nói, chỉ cần cô không đi ra khỏi tòa nhà Mặc thị thì có thể làm bất kỳ điều gì cô muốn.

Thế nhưng, nhân duyên của cô rất tốt, thường xuyên thu hút các chàng trai độc thân trong công ty đến lấy lòng.

“Tâm Oanh tiểu thư.” Một người đàn ông nhả nhận đeo kính mắt, tay ôm một bó hoa to đứng trước mặt cô.

“Có chuyện gì sao?”

Tâm Oanh lễ phép hướng anh ta cười nhẹ. Cô biết anh ta là nhân viên ở tầng mười bốn, mỗi lần chỉ cần cô vừa xuất hiện là anh ta luôn đi bên cạnh cô.

“Đây...Bó hoa này...Tặng, tặng cho em.” Nụ cười tươi tắn cùng tính cách ngây thơ, trong sáng của cô rất thu hút, lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh đã yêu rồi.

“Tặng tôi?” Nhìn bó hoa tươi thắm trước mắt, Tâm Oanh rất vui sướng.

“Cám ơn.”

Cô đưa tay nhận lấy, không hề phát hiện vẻ mặt yêu thương của người đối diện.

Đây đã là bó hoa thứ bảy cô nhận được trong tuần này rồi, chỉ có điều người tặng không giống nhau.

“Không biết...Ách...Cuối tuần này có thể mời em ăn cơm không?” Anh ta to gan đưa ra lời mời, trong lòng cuống loạn.

“Dùng cơm?” Cô khẽ nhúm mày, vẻ mặt áy náy nhìn anh ta.

“Rất xin lỗi, tôi phải cùng ăn với anh hai rồi!”

Từ trước đến giờ, trừ lúc anh hai đi công tác không ở nhà, nếu không mỗi ngày nghỉ cô đều phải đi ra ngoài với anh, có khi là ba ngày hai đêm, có lúc thì đi xem phim, dù sao thì ngày nghỉ của cô đều bị anh hai chiếm hết.

“Vậy, vậy à?” Chàng trai cứng ngắc cười cười, gật đầu.

“Thật xin lỗi!” Cô xoay người bỏ đi, định mang hoa lên cho Thiếu Kỳ xem.

Vừa đến phòng tổng giám đốc, Tâm Oanh không chút do dự đẩy cửa vào.

“Anh hai.” Cô ôm bó hoa to đặt lên bàn Thiếu Kỳ, chiếm chỗ của anh.

Thiếu Kỳ hơi nhúm mày, nhìn bó hoa hồng đỏ tươi trước mắt.

“Sao lại có cái này?”

“Một vị tiên sinh trên tầng mười bốn tặng em.” Cô hưng phấn rút một đóa hoa hồng đặt trước mũi ngửi, thỏa mãn nở nụ cười.

Được lắm. Đây đã là tên thứ bảy không biết sống chết trong tuần này rồi. Thiếu Kỳ nắm chặt bút máy trong tay, vẻ mặt càng thêm âm trầm. Những tên đó lại dám nhòm ngó cô?

“Cùng một người?”

Toàn bộ tâm tư của Tâm Oanh đều đặt vào hoa, vô thức trả lời: “Em không biết tên anh ta, anh ta mang mắt kính, ở trên tầng mười bốn, anh ta vốn định mời em cuối tuần đi ăn cơm nhưng em nói với anh ta cuối tuần anh muốn dẫn em đi chơi nên đã từ chối rồi.”

“Vậy sao?” Thiếu Kỳ cắn răng. Còn mời ăn cơm? Xem ra những nhân viên này gần đây quá rảnh rồi, trong giờ làm việc còn có tâm tình hẹn cô.

“Đừng vậy! Tại sao mỗi khi có người tặng hoa cho em đều muốn hẹn em đi ăn cơm chứ? Nếu như em đồng ý tất cả thì không phải mỗi ngày đều có thể ăn đại tiệc không cần trả tiền sao?” Cô thật sự không hiểu nổi vì sao tất cả mọi người cứ thích mời ăn cơm chứ?

“Tiểu Oanh—” Nghĩ rằng cô đang luyện tiết vì từ chối những người đó, Thiếu Kỳ không nhịn được lên tiếng cảnh cáo.

“Em đùa thôi! Hơn nữa, em muốn ăn gì, anh hai đều có thể mang em đi ăn mà! Em mới không thích mỗi ngày cứ ăn nhiều như thế đâu, sẽ béo mất.” Cô bỏ hoa xuống, vòng tay ôm cổ Thiếu Kỳ nũng nịu nói.

“Em đúng là nên mập một chút.” Thiếu Kỳ cung chiêu bóp nhẹ mũi cô.

“Mẹ vì em mà chuẩn bị nhiều đồ ăn như vậy cũng không thấy trên người em thêm chút thịt nào.”

“Em là trời sinh hoàn mỹ mà!” Cô rất tự tin vào dáng người mình, cử chỉ khoa trương khiến Thiếu Kỳ bật cười.

Cô bé này, chính là biết làm thế nào để anh vui vẻ.

“Đừng, đừng...Gầy nữa sẽ không có ai muốn em đâu, lúc đó anh liền đáng thương.”

“Mới lạ đó!” Cô tức giận hô to.

“Em mới không phải không ai muốn, cho dù không ai muốn cũng là em không vừa mắt, tốt nhất, mãi mãi dựa vào anh.”

“Anh thật là bất hạnh.” Thiếu Kỳ lắc đầu giống như rất khổ sở.

“Anh hai—” Tâm Oanh không chịu, nắm tay đánh lên người anh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Gái Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

“Chào cô, tôi có hẹn với tổng giám đốc các cô.” Một cô gái với mái tóc dài bồng bênh, mặc bộ váy trắng tinh cất lên tiếng nói mềm mại. Cô đứng trước quầy, trên mặt mang nụ cười điềm tĩnh khiến người ta liếc mắt một cái liền thích.

“Bạch tiểu thư, chào cô.” Tiếp tân vừa thấy vội lên tiếng chào hỏi, dường như đã rất quen thuộc, lễ phép đưa cô gái đi về phía thang máy. Ngồi trong quầy, ăn kẹo bông người ta cho, Tâm Oanh tò mò mở to mắt nhìn Bạch Phong Di.

“Chị gái đó là ai vậy? Thật quá xinh đẹp!” Nụ cười dịu dàng khiến người ta cảm thấy thoải mái. Sau khi cửa thang máy đóng, Tâm Oanh không nhận được hỏi một tiếp tân khác.

“Cô ấy? À! Cô nói Bạch tiểu thư sao? Cô chưa từng gặp qua à?”

Tâm Oanh thành thật lắc đầu. Cô cần gặp chị gái xinh đẹp đó sao?

“Bạch tiểu thư là bạn gái của tổng giám đốc.”

“Bạn gái?” Tâm Oanh vốn định bỏ kẹo vào trong miệng, nghe nói xong, nụ cười trên mặt nháy mắt cứng đờ.

“Đừng thế! Bạch tiểu thư và tổng giám đốc quen biết đã nhiều năm rồi.” Tiếp tân không chú ý đến dị trạng của Tâm Oanh, tiếp tục nói.

“Anh hai có bạn gái...” Không hiểu tại sao, Tâm Oanh cảm thấy đường trong miệng trở nên đắng ngắt.

“Tất cả mọi người đều nói...”

“Thật không? Bạn gái ư...” Không thể nghe thêm nữa, cô bỏ kẹo bông xuống, tâm tình thật sự rất tệ, rất tệ, một cảm giác đau nhức xâm nhập vào tận đáy lòng khiến cô hít thở không thông.

“Cô ấy... Tại sao có thể trực tiếp đi lên?” Cô nhớ rõ nếu có khách đến không phải nên gọi điện thông báo trước sao?

“Đó là tổng giám đốc cho phép. Chỉ cần là Bạch tiểu thư liền để cho cô ấy trực tiếp đi lên không cần thông báo. Tôi nghĩ khả năng Bạch tiểu thư trở thành tổng giám đốc phụ nhân là rất cao đó! Như vậy cô ấy sẽ thành chị dâu của cô. Woa! Có chị dâu xinh đẹp như thế thật đúng là hạnh phúc, chưa nói đến đáng về chỉ cần nghe giọng nói, ngay cả tôi là phụ nữ còn bị hấp dẫn nữa.”

“Chị dâu...” Chị gái đó sẽ trở thành vợ của anh hai, chị dâu mình sao?

Không muốn—Cô không thể tiếp nhận, cô không muốn chị gái đó thành chị dâu mình... Không muốn bất kỳ ai cướp mất anh hai. Nghĩ đến đây, lòng cô liền đau, rất đau....

“Tâm Oanh tiểu thư?” Cuối cùng, người bên cạnh cũng phát hiện Tâm Oanh khác thường.

“Cô có khỏe không?”

“Tôi muốn lên trên...” Tâm Oanh kéo ra nụ cười cứng ngắt, từ từ đứng lên giống như u hồn đi đến thang máy. Bước vào bên trong, cô nắm chặt ngực, đau đớn khom người.

“Đau quá...” Tại sao anh hai muốn lấy vợ, lòng cô lại đau đớn đến thế? Cô gái kia thật sự rất xinh đẹp giống như búp bê.... Nếu là cô thì cũng sẽ thích....

Nhưng, anh hai sẽ bị người khác cướp mất... Vốn là nói đùa dựa vào anh cả đời, song giờ phút này, cô chợt hiểu ra lời nói khi ấy là nghiêm túc....

Không muốn sự nuôi chiều của anh hai bị đoạt mất, không muốn anh hai tốt nhất của cô bị người phụ nữ khác cướp đi, cô muốn mãi mãi có anh hai...

Nhưng mà... Vành mắt phỉm hồng bắt đầu hiện lên nước mắt rồi không ngừng rơi xuống.

Cô bịt chặt miệng khế nắc, không biết tại sao lại khóc chẳng qua là tâm rất đau, toàn thân vô lực, rốt cuộc liền ngã ngồi xuống đất không ngừng rơi lệ.

Tâm Oanh dùng thang máy không muốn Thiếu Kỳ nhìn thấy dáng vẻ này, cứ nghĩ đến vị tiểu thư xinh đẹp kia đang ở bên trên cô liền không dám lên tiếp. Sợ rằng ở trước mặt cô ấy mình sẽ không nhận được mà cầu xin cô ấy đừng cướp anh hai đi.

Từ trước đến nay, cô chưa từng nghĩ đến có một ngày sẽ mất đi anh hai, đã sớm có thói quen có anh trong cuộc sống của mình, giờ đột nhiên phát hiện một người phụ nữ khác tồn tại bên anh, hoảng sợ cùng bất lực không ngừng tấn công cô.

Là em gái, cô nên vui mừng thay anh vì anh đã có người quan trọng, cô quả thực nên vui mừng, thế nhưng...

Tại sao cô không làm được?

Tại sao cô không cười nổi?

Tại sao lòng cô lại ghen tỵ cùng oán hận cô gái kia?

Tại sao?

“Đừng cướp anh hai đi...”

Cô rốt cuộc bị sao vậy? Tại sao muốn khóc? Tại sao một phút trước còn tốt đẹp, giờ lại...Cô thật xấu xa...Thật xấu xa...Nên mới chán ghét cô gái kia...Chán ghét cô ấy...

Thang máy được mở ra, ngoài cửa đứng rất nhiều người, ai cũng lộ vẻ lo lắng mà Thiếu Kỳ...Lại đứng trên đầu.

Lúc vừa nghe tin Tâm Oanh bị nhốt trong thang máy, tim anh treo cao thật sự sợ cô xảy ra chuyện. Về lạnh nhạt cùng nghiêm túc lập tức biến mất, vội vàng chạy xuống tầng hai ba nơi thang máy dừng lại, kêu một đám nhân viên hợp sức mở cửa thang máy.

“Tiểu Oanh?” Anh đứng bên ngoài khẽ gọi, nhìn hai mắt hồng hồng cùng nước mắt trên mặt cô lại tưởng rằng do cô quá sợ hãi mới khóc.

Tâm Oanh vô lực ngẩng đầu lên, nhìn về mặt lo lắng của Thiếu Kỳ.

“Anh hai...”

Thiếu Kỳ không nói lời nào, bước vào bế cô ra ngoài.

“Không sao, đừng sợ, không sao rồi.”

Anh vỗ nhẹ vai cô, thanh âm dịu dàng khiến cho những người có mặt ở đây bị dọa đến hóa đá, động cũng không dám.

“Anh hai...” Cô ôm chặt Thiếu Kỳ, trốn trong ngực anh khóc nức lên giống như đứa bé bị lạc đường khát khao hơi ấm từ anh.

Thiếu Kỳ vỗ nhẹ lưng cô, thấp giọng an ủi lộ ra nụ cười yên tâm. Hành động này không chỉ làm cho nhân viên có mặt ở đây kinh ngạc mà cả Bạch Phong Di đi theo sau cũng giật mình, ngây người.

Lúc cô vừa mới lên đang định tìm Thiếu Kỳ nhưng chưa kịp mở lời thì Thiếu Kỳ sau khi phát hiện em gái mình bị nhốt trong thang máy đã lập tức lo lắng xông ra ngoài, không nhìn cô đến một lần.

Khi mới quen, cô biết anh có một em gái, lúc hai người gặp nhau chủ đề chỉ luôn xoay quanh em gái anh. Có vấn đề gì phải đi trước thì cũng là vì cô ấy, cô gái này đối với cô mà nói đã quen đến không thể quen hơn.

Cô vẫn không hiểu tại sao anh lại coi trọng em gái mình đến thế nhưng hôm nay lúc nhìn thấy cô gái đó chính là cô bé vừa nãy ngồi ăn quà vặt dưới quây, cô kinh ngạc phát hiện cô bé này có nét giống mình chính là cặp mắt to linh hoạt kia không giống.

Mà hiện tại nhìn thấy hành động vừa dịu dàng vừa cẩn thận che chở cô gái trong ngực của anh...

Theo Thiếu Kỳ lâu như vậy, anh vẫn luôn lạnh nhạt đối với mình cho dù biết cô yêu anh nhưng anh vẫn lạnh lùng làm người ta chùn bước...Cô cứ tưởng rằng tính anh trời sinh như thế song hiện giờ....Anh chưa từng đối xử với cô như vậy....Chỉ có cô ấy....Em gái trong miệng anh lớn lên giống cô...

Bạch Phong Di đột nhiên sợ hãi đưa tay bịt miệng, trong mắt hiện rõ bi thương. Không phải cô bé kia giống mình, là mình giống cô ấy...Từ đầu đến cuối, nguyên nhân Thiếu Kỳ giữ cô lại bởi vì cô giống em gái anh mà cô chẳng qua chỉ là thể thân mà thôi.

Anh yêu cô bé đó, yêu em gái mình...Thật buồn cười làm sao.

“Tôi còn tưởng rằng mình là đặc biệt, còn tưởng rằng anh ấy phát hiện ra tình cảm của tôi...” Cô bất đắc dĩ cười khổ, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Tất cả là do tự mình đa tình...Cô thắng được kẻ khác nhưng không thắng nổi cô gái kia...

“Hình như cô đã phát hiện ra.” Cùng theo Thiếu Kỳ đi xuống, Hoa Vĩ Sinh đi đến bên cạnh, nhìn cô rơi lệ.

“Hoa tiên sinh...” Cô thương tâm gật đầu, cuối cùng cũng chấp nhận cho dù cô theo Thiếu Kỳ cả đời, anh sẽ vĩnh viễn không yêu mình.

“Nếu như cô quyết định buông tay, tổng giám đốc sẽ không giữ cô.” Đây là sự thật, cách nói chuyện của Hoa Vĩ Sinh đều giống với Thiếu Kỳ, không chút nề mặt, trực tiếp rõ ràng.

“Nhưng mà, hai người là...Anh em mà...”

“Không phải anh em ruột. Tiểu Oanh là con nuôi.”

“Không phải là anh em...Thật không? Vì vậy, tôi ngay cả một chút cơ hội đều không có...” Cô lạc lõng cười, điều này chứng tỏ cô hoàn toàn không còn hy vọng.

“Tổng giám đốc phát hiện tình cảm của mình với Tiểu Oanh chỉ là chuyện sớm hay muộn, tôi hy vọng cô có thể rời đi. Tiểu Oanh từ nhỏ đã đơn thuần, cô có thể nhìn ra được cô ấy không hề có bất kỳ tâm cơ gì, không biết thương tổn người khác tựa như một tờ giấy trắng.”

Cho nên anh không cho phép bất cứ ai thương tổn cô ngay cả tổng giám đốc cũng vậy.

“Anh...Yêu cô ấy?” Bạch Phong Di kinh ngạc ngẩng đầu.

“Yêu? Tất nhiên, một cô gái tốt đẹp như thế ai mà không yêu.” Hoa Vĩ Sinh khẽ cười, trả lời.

Nhân viên đứng bên cạnh tổng giám đốc và Tâm Oanh, lo lắng của mỗi người đều phát ra từ nội tâm có thể nhìn ra được mọi người là thật sự thích Tâm Oanh. Cô dùng sự chân thật cùng thân thiện để chinh phục lòng người.

“Cô ấy thật hạnh phúc.” Bạch Phong Di nhận thua, không, không nên nói nhận thua vì cô từ đầu đến cuối đều chưa từng thắng.

“Giúp tôi nói lời tạm biệt với Thiếu Kỳ.” Cô lau đi nước mắt trên mặt, hướng về phía Hoa Vĩ Sinh khẽ cười.

Bạch Phong Di nhìn Thiếu Kỳ một cái thật lâu, anh ôm chặt cô bé kia trong ngực giống như sợ cô sẽ chạy trốn mất. Cô chẳng hề lưu luyến xoay người rời đi, trừ Hoa Vĩ Sinh thì không ai phát hiện ra.

“Yêu cô ấy sao?” Hoa Vĩ Sinh khẽ hỏi.

“Đúng vậy, vô cùng yêu...Cho nên tôi mới phải quay lại...Muốn nhìn xem cô ấy có hạnh phúc, có sống tốt hay không...”

Sau khi xảy ra sự kiện bị nhốt trong thang máy, Thiếu Kỳ vì chuyện công ty mà phải đi công tác, anh vốn muốn mang Tâm Oanh theo nhưng vì chuyện đó mà cô bị kinh sợ nên đành thôi.

Ngày thứ tư sau chuyện đó, Thiếu Kỳ vẫn chưa trở về, Tâm Oanh chán nản nằm trên giường, mờ mịt nhìn trần nhà. Mỗi ngày nay, cô luôn tránh nhận điện thoại của Thiếu Kỳ, nếu nhận thì dù anh có hỏi thăm, lo lắng đến thế nào cô vẫn cứ trốn tránh không nói, qua loa chấm dứt cuộc trò chuyện.

Cô trở nên thật kỳ quái! Tâm Oanh vô lực trầm nghĩ, kéo chăn bông lên che mặt. Cô thích nhất là quán lấy anh hai song giờ chỉ vừa nghĩ đến anh ấy thì tim sẽ không nhịn được mà đập nhanh hơn, gay go nhất là vừa nhìn thấy anh cô liền đỏ mặt, nói không thành lời.

“Không lẽ mình bệnh rồi?”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nhận điện của anh hai đều rất khẩn trương...Chán ghét, Đồng Đồng lại cùng A Long ra nước ngoài, đến cả người để hỏi cũng không có.” Cô chột ngời dậy, hai mắt mở to.

“Chẳng lẽ...Là bệnh nan y?”

“Nguy rồi, nếu như rất nghiêm trọng thì phải làm sao?”

“Đúng rồi, mình phải thừa lúc anh hai còn chưa trở về đi gặp bác sĩ trước mới được. Chẳng phải ba ba luôn nói rằng có chỗ nào không thoải mái tốt nhất nên đi gặp bác sĩ, bệnh nhẹ không để ý sẽ rất đáng sợ đó.”

Chuyện này đừng nên chậm trễ, cô nhảy xuống giường định thay quần áo đi ra ngoài.

Cô chán ghét bản thân mình khi nghĩ đến Thiếu Kỳ lập tức muốn biến thành đà điểu. Hiện tại tuy rằng anh đi công tác không phải chạm mặt mỗi ngày khiến tâm tư cô không bị ảnh hưởng quá lớn, nhưng...Thiếu anh, cô liền thấy rất cô đơn, gay go nhất chính là hằng đêm cô đều ngủ không ngon giấc.

Thay quần áo xong, Tâm Oanh cầm túi xách, mở cửa phòng thì thấy ba mẹ đang đứng trước cửa, lúng túng cười với mình dường như đã đứng được một lúc rồi.

“Ba, mẹ, hai người đứng đó làm gì vậy?”

“A...Tiểu Oanh à! Con khỏe không? Nếu như có chuyện gì thì có thể tìm mẹ và ba con nói chuyện mà!”

Cô suốt ngày nhốt mình trong phòng không ra ngoài, mở miệng ngậm miệng đều không còn là Thiếu Kỳ nữa. Sự thay đổi bất ngờ của Tiểu Oanh làm cho hai thân già vô cùng lo lắng. Ban đầu hai người còn tưởng rằng Thiếu Kỳ làm ra chuyện gì với Tiểu Oanh nhưng sau khi phát hiện hành động của cả hai đứa thì người có vấn đề chính là Tâm Oanh.

“Ba, mẹ, rất xin lỗi, hiện tại con muốn đi khám bệnh trở về sẽ nói chuyện cùng hai người được không?” Tâm Oanh áy náy nói. Cô biết mình khác lạ khiến cho cha mẹ lo lắng cũng hiểu mình không nên như vậy, song...

“Bị bệnh? Con bị bệnh sao?” Giang Tinh vừa nghe cô nói liền lo lắng vươn tay ra sờ trán Tâm Oanh.

“Không phải, con không bị sốt, con là tim bị bệnh.” Tâm Oanh kéo tay mẹ xuống, vội giải thích.

“Tim bệnh? Đau tim sao? Không ổn rồi, sao con không nói sớm? Mẹ nghĩ hay là gọi Thiếu Kỳ về đi.”

Giang Tinh nói xong liền rút điện thoại từ trong túi áo chồng ra sốt ruột định gọi cho Thiếu Kỳ. Phải biết rằng nếu Tâm Oanh xảy ra chuyện gì mà hai thân già lại không báo thì con trai nhất định sẽ tức giận.

Tâm Oanh nghe xong vội vươn tay đoạt lấy di động của mẹ, nhanh chóng nhấn phím tắt máy.

“Mẹ, không, không cần anh hai trở về. Con, tự con sẽ xử lý tốt.” Cô đỏ mặt, lắp bắp nói, tim giống như muốn nhảy ra ngoài. Gọi anh hai về thì xong, chỉ sợ anh chưa về đến thì cô đã khản trương tới ngất xỉu rồi.

Nhìn dáng vẻ không được tự nhiên cùng lúng túng của con gái trong lòng Mặc Kính Viễn dường như đã hiểu ra điều gì đó, ông nháy mắt vợ, khẽ nhếch môi. Giang Tinh nhũn mày có chút không xác định, bà cứ cảm thấy Tiểu Oanh đang sợ con trai.

Mặc Kính Viễn lắc đầu rồi cho vợ một nụ cười chắc chắn. Giang Tinh thấy thể khóe miệng cũng khẽ nhếch lên, trong mắt lộ ra vẻ vui sướng.

“Tiểu Oanh à...Con đừng vội ra ngoài, mẹ và ba con vô cùng chắc chắn con không phải bị bệnh, con có muốn nói chuyện cùng ba mẹ một lúc hay không? Biết đâu chúng ta có thể hiểu được có chuyện gì đã xảy ra với con.” Giang Tinh vừa nói vừa kéo tay Tâm Oanh đi vào phòng.

Thoạt nhìn bà hoàn toàn giống như một người mẹ đang lo lắng cho con gái nhưng ánh mắt lại đặc biệt sáng rực, trừ Tâm Oanh ra e rằng rất dễ để người ngoài phát hiện bà có ý đồ khác.

“Không phải bị bệnh?” Tâm Oanh khó hiểu, tình hình của cô như thế không gọi là bị bệnh thì gọi là gì?

“Mẹ con nói đúng đó, dù sao chúng ta là người từng trải nên có một số chuyện con đừng ngại cứ nói ra biết đâu có thể giúp được con.” Mặc Kính Viễn hòa theo, thoạt nhìn còn chân thành hơn so với Giang Tinh.

“Vâng.” Không chịu nổi ba mẹ liên tục khuyên bảo, Tâm Oanh đành chấp nhận. Cô để túi xách xuống, im lặng ngồi trên giường mình.

“Con...Mấy ngày nay, khi con nghĩ đến anh hai đều rất hồi hộp thỉnh thoảng nói chuyện cùng anh ấy sẽ bị lắp bắp, tim đập không ngừng.” Đến cả hiện tại nhắc đến anh cả người cô đều căng thẳng tựa như anh đang đứng trước mặt mình khiến cô lúng túng.

“Vậy sao?” Giang Tinh và Mặc Kính Viễn cũng gật đầu, đợi cô nói tiếp.

“Còn nữa...Ngày ấy con biết anh hai có bạn gái, chính là...Sự kiện bị nhốt trong thang máy...Là tự con dùng thang máy lại.” Tâm Oanh lo lắng vịn ngón tay, ngẩng đầu liếc ba mẹ một cái thấy hai người không có ý trách móc mình liền thở phào nhẹ nhõm.

“Sao lại làm như thế?” Giang Tinh khó hiểu hỏi.

Tâm Oanh đắn đo một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng: “Con biết anh hai có bạn gái, cô gái kia còn rất xinh đẹp...Có chút khô sở, sau đó...Đã khóc nhưng sợ bị anh hai phát hiện..Lại sợ mình ở trước mặt anh hai làm ra chuyện vô lễ với bạn gái của anh ấy, cho nên...Không dám đi lên.”

Khi đó tất cả bất lực cùng do dự đều vì biết sắp mất đi anh hai, không muốn bản thân đau khổ nên mới làm như thế.

“Mẹ hiểu.” Nụ cười vui sướng của Giang Tinh càng lúc càng sâu.

“Sau đó, con rất sợ nhìn thấy anh hai rồi lại nhớ đến anh ấy, nói điện thoại với anh không hiểu tại sao toàn không nói nên lời...”

“Vì thế con liền nghĩ mình bị bệnh?” Mặc Kính Viễn giúp cô nói tiếp.

“Vâng. Con nghĩ mình đúng là bị bệnh rồi.” Tâm Oanh đỏ mặt, khổ sở nói.

Giang Tinh vỗ nhẹ vai cô rồi liếc chồng một cái. Nguyên vọng của hai người đã thành hiện thực.

“Tiểu Oanh, mẹ có chuyện muốn bàn bạc với con...Mẹ hy vọng con đừng làm con gái của chúng ta, em gái của Thiếu Kỳ nữa—”

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Gái Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

“Tiểu Oanh đâu?” Điện thoại vừa thông, giọng Thiếu Kỳ lạnh lùng vang lên mặc kệ người nhận là ai, trực tiếp hỏi.

“Tiểu Oanh? Không phải đến công ty rồi sao? Sao vậy? Con chưa gấp nó?” Mặc Kính Viễn ung dung đem điện thoại cách xa mình một chút, cười hỏi.

Con trai ông chính là như thế, cứ đụng đến chuyện của Tiểu Oanh tâm tình liền dễ dàng mất khống chế.

“Đến công ty? Một mình?” Tâm Oanh một mình đến công ty? Cô rất dễ bị lạc đường.

“Đừng lo, ba bảo lái xe đưa nó đến. Con mới từ Mỹ về lại không về nhà một chút đến cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có liền trực tiếp tới công ty, Tiểu Oanh rất nhớ con, ba nghĩ chắc con cũng vậy nên để nó đến đó.” Mặc Kính Viễn tự nhiên nói, tuyệt không giống nói dối.

“Tiểu Oanh... Tâm tình có tốt lên không?” Thiếu Kỳ thờ phào nhẹ nhõm sau đó lo lắng hỏi.

Không phải anh không biết hành động kỳ lạ của Tâm Oanh mấy ngày qua, cũng phát hiện ra cô tựa như đang muốn trốn tránh mình. Nếu không phải công ty thật sự có chuyện gấp không thể không đến thì chỉ dựa vào chuyện lúc trước cô bị kinh sợ anh tuyệt đối sẽ không để cô ở nhà một mình.

“Tiểu Oanh? Nó sẽ xảy ra chuyện gì chứ? Ba thấy con bé mấy ngày nay vẫn bình thường mà.”

Từ sau khi nói chuyện với bọn họ phát hiện mình thích Thiếu Kỳ thì Tiểu Oanh suốt ngày hoang mang. Có đôi khi tự nhốt mình trong phòng nói gì cũng không chịu ra, có lúc lại ngồi một mình ở phòng khách nhủ thầm chân mày kêu la phải làm sao, thỉnh thoảng lại ngồi cười một mình. Cuối cùng ông và vợ không chịu nổi nữa liền khuyên nhủ cô mới có chút xui lòng tin.

Có điều, đối với chuyện Tâm Oanh nói cô gái kia sẽ trở thành chị dâu của nó thì hai người lại tỏ rõ thái độ không ủng hộ, cũng hiểu đó là do Tâm Oanh suy nghĩ quá nhiều.

“Cô ấy ra ngoài lúc nào?” Thiếu Kỳ nhìn đồng hồ đeo tay, chỉ sợ cô gặp chuyện không may.

“Ba nghĩ chắc sắp tới rồi.”

“Con biết rồi.” Vừa tắt điện thoại, Thiếu Kỳ lập tức gọi Hoa Vĩ Sinh vào.

“Tổng giám đốc, anh tìm tôi?” Thanh âm lạnh nhạt của Hoa Vĩ Sinh giống y hệt Thiếu Kỳ, đôi mắt sau cặp kính cũng giống hệt anh đều không nhìn ra được tâm tư.

“Đồ tôi muốn anh mua đâu? Đợi lát nữa Tâm Oanh tới thì mang hết lên đây.” Lúc ở Mỹ, tình cờ thấy được Tâm Oanh thích búp bê liền bảo Hoa Vĩ Sinh đi mua hết toàn bộ.

“Vâng.” Hoa Vĩ Sinh mở cửa đi ra.

Chỉ lúc sau, cửa lại bị mở ra, Thiếu Kỳ nghĩ là Hoa Vĩ Sinh nên không ngăn đầu, chỉ ghé sa-lon bên cạnh: “Đặt chúng ở đó là được rồi.”

Người vào dường như không hiểu lời anh nói vẫn đứng trước mặt anh không nhúc nhích.

“Sao thế...Tâm Oanh?” Thiếu Kỳ quên luôn mình muốn nói gì, cảnh tượng trước mắt khiến anh kinh ngạc. Dần dần, trên mặt anh xuất hiện tia tức giận.

Tâm Oanh nở nụ cười mê người đủ để cho người ta quên hết tất cả.

“Anh hai, hoan nghênh trở về.” Thanh âm dịu dàng truyền ra, vẻ mặt cô nhìn anh có chút khấn trương có chút vui mừng.

Một cảm xúc vừa phức tạp vừa xa lạ vây lấy Thiếu Kỳ, nên nói là do anh bị kinh sợ hay do hình bóng trong quá khứ có chút khác biệt của Tâm Oanh ảnh hưởng?

Tâm Oanh một đầu tóc dài suông mềm trở nên khác lạ nhưng lạ ở chỗ nào thì Thiếu Kỳ không nói rõ được. Gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, chiếc váy đầm màu lam nhạt bao quanh dáng người hoàn mỹ, dưới đôi chân thon dài là đôi xăng đan đế mỏng. Cô...Như một cô gái trưởng thành mang theo chút gợi cảm, chút non nớt tựa như tinh linh nhập làm thế gian, đẹp đến cho người ta không cách nào thu hồi tầm mắt.

Anh từ từ đứng lên, hai mắt nhìn chằm chằm Tâm Oanh. Cô trước mắt...Như một đóa hồng điểm lệ khiến người ta không nhận được muốn chiếm hữu, cẩn thận bảo vệ.

“Anh hai?” Tâm Oanh khó hiểu nghiêng đầu nhìn Thiếu Kỳ đang ngầy ngời, hại cô lúng túng.

Từ khi phát hiện anh có bạn gái còn được mọi người nhận định là vợ tương lai, cô đã đau khổ đến phát khóc. Nhìn anh, nghĩ tới anh sẽ khiến cô hồi hộp, xấu hổ, tất cả đều là vì cô yêu anh.

Lời của mẹ làm cô thức tỉnh, cô không muốn làm em gái nữa. Có lẽ anh chưa phát hiện ra mình yêu cô nhưng nếu cô đã biết bản thân yêu anh thì cô sẽ thử một chút. Thử xem anh có giống như lời ba mẹ nói, sau khi nhìn thấy dáng vẻ vừa chín chắn lại xinh đẹp của mình sẽ phát hiện ra sự thật bản thân yêu cô hay không?

Một tiếng anh này làm cho Thiếu Kỳ sực tỉnh. Ông trời! Anh đang nghĩ gì thế? Thiếu Kỳ phục hồi tinh thần, mắt tự nhiên chải chải tóc che dấu sự bối rối của mình.

“Tâm Oanh, em...hình như hơi khác lạ.” Cô không còn giống với cô bé trong trí nhớ của anh nữa rồi.

“Đẹp không? Là mẹ giúp em trang điểm đó.” Tâm Oanh cười nhẹ, chờ mong anh khen ngợi.

“Ừm.” Đầu chỉ đẹp mà là vô cùng xinh đẹp!

Vừa nghĩ đến lúc cô ở trên đường có rất nhiều đàn ông nhìn thấy dáng vẻ xinh đẹp này, một ngọn lửa ghen tỵ không ngừng bùng cháy trong anh, ý nghĩ muốn móc hết mắt của những người đàn ông kia càng thêm mãnh liệt.

Thanh âm hồ hững, vẻ mặt vô cảm khiến nụ cười Tâm Oanh cứng đờ, một cảm giác mất mát cùng thất bại dâng lên làm cô rất khó xử.

Cô còn tưởng rằng...Thiếu Kỳ sẽ khen cô, hoặc sẽ....

“Không nghĩ tới em gái anh thế nhưng đã trưởng thành rồi...” Hai chữ em gái này khiến anh cảm thấy vô cùng chối tai.

Em gái...Lòng Tâm Oanh thất lại. Giờ phút này, cô hết sức chắc chắn mình không muốn làm em gái của anh nữa.

“Đúng rồi! Thật sự trưởng thành.” Cô mỉm cười cứng ngắc, nước mắt giữ lại trong hốc mắt không cho nó rơi xuống.

Hoa Vĩ Sinh ôm gói lớn gói nhỏ tiến vào, nhìn thấy Tâm Oanh, hơi sững sờ.

“Hoa tiên sinh.” Tâm Oanh vừa thấy người tới lễ phép lên tiếng chào hỏi.

Hoa Vĩ Sinh phát hiện nổi bi thương cùng đau khổ trong mắt cô.

“Chào cô, Tâm Oanh tiểu thư. Hôm nay cô rất khác với trước kia, trở nên...Vừa xinh đẹp lại mê người.” Anh hiếm khi nói nhiều như thế, ngay cả khóe miệng cũng hiện lên nụ cười nhân nhật.

“Thật sao? Cảm ơn anh.” Tuy nói như vậy nhưng cô hy vọng những lời này là do Thiếu Kỳ nói ra.

“Đề đề xuống, hết rồi thì ra ngoài đi.”

Dường như hết chịu được ánh mắt Hoa Vĩ Sinh nhìn Tâm Oanh, Thiếu Kỳ hậm hực ra lệnh. Tuy anh hiểu rõ Hoa Vĩ Sinh chỉ xem Tâm Oanh như em gái không có ý khác nhưng anh vẫn không muốn người khác nhìn thấy vẻ đẹp của cô.

Hoa Vĩ Sinh cái gì cũng chưa nói, khẽ gật đầu với cô rồi ra ngoài.

“Đây là anh ở Mỹ mua cho em, xem đi.”

Thiếu Kỳ kéo tay Tâm Oanh hướng về phía sa lon, trên đó đặt đầy túi quà lớn nhỏ. Nếu như là trước kia thì Tâm Oanh nhất định sẽ vui sướng kêu lên, hôn mấy cái trên mặt anh rồi ngắm nghía những quà tặng đó không rời tay nhưng hiện tại...Cô chỉ nhẹ giọng nói cảm ơn, chưa từng vui mừng.

“Sao vậy? Em không vui sao?” Thiếu Kỳ vươn tay sờ đầu cô giống như đối đãi với trẻ con.

“Nhiều quá, sẽ không bỏ xuống được.” Tâm Oanh miễn cưỡng cười nói.

Hành động của anh làm cô đau khổ....Anh có biết, cô đã không còn là một cô bé nữa...

“Em, em mấy ngày qua chưa đến công ty, anh đang bận, em sẽ xuống tầng dưới nói chuyện cùng mọi người.” Không biết nói cái gì, chuyện Tâm Oanh muốn làm nhất chính là ra khỏi nơi đây.

“VẬY Ạ? ĐƯỢC RỒI!” Cảm nhận sự xấu hổ giữa hai người, Thiếu Kỳ hiếm khi đồng ý đề nghị của cô. Cho đến lúc cô đi khỏi, nụ cười trên mặt Thiếu Kỳ mới dần dần tiêu tan.

Anh trở nên rất khác thường, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại có loại khát khao, khát khao Tâm Oanh biến thành của mình? Thật sự quá kỳ quái rồi. Cô là em gái của anh mà! Tại sao anh sẽ có loại cảm giác này với cô? Vì sao lại quan tâm đến sự thay đổi của cô đến vậy? Vì sao muốn chiếm hữu cô?

Tại sao?

Tâm tư rối rắm đến chính anh cũng chẳng thể giải thích, anh càng lúc càng không hiểu nổi bản thân. Cảm giác như đối mặt với một mối nguy trước nay chưa hề có, vô số nút thắt không thể tháo gỡ được.

Lúc này, không phải là không thấy được mắt mát trong mắt cô, anh biết phản ứng của mình làm cô tổn thương nhưng lúc ấy trong đầu anh trống rỗng đến cả một câu khen cũng chẳng thể nói ra, chỉ có thể sững sờ tại chỗ.

“Chết tiệt!” Thiếu Kỳ dậm mạnh xuống bàn, trong mắt tràn đầy đau lòng cùng lo lắng. Anh cuối cùng lại tổn thương Tâm Oanh, đây rốt cuộc là vì sao?

“Gạt người, gạt người...Ba mẹ đều gạt người.” Tâm Oanh trốn trong cầu thang, túi thân lau nước mắt trên mặt. Cô không thể thoát ra khỏi tâm trạng đau thương cùng mắt mát này.

“Còn nói anh hai nhìn thấy mình thế này sẽ yêu mình, gạt người, gạt người!” Cô nắm chặt hai tay sợ không kiềm chế được sẽ gào khóc.

Vì không muốn anh xem như em gái cô liền cố gắng biến thành xinh đẹp hơn giống một cô gái chín chắn nhưng kết quả thì sao? Anh vẫn hoàn toàn vô cảm....

“Người ta hiểu bản thân chẳng thể so sánh với chị gái xinh đẹp kia, nhưng em đã rất cố gắng rồi...” Cô che mặt khóc thút thút, tuyệt không hề lo lắng lóng trảng điểm bị mình làm nhòe.

“Còn nói ăn mặc thế này, anh hai sẽ thích mình, gạt người...” Kết quả anh hoàn toàn không thích, một chút cũng không.

Giờ phút này, cô rất hận tình cảnh hai người là anh em khiến cô không biết nên tiến tới như thế nào, chẳng lẽ mãi là như vậy thôi sao?

Không muốn, không muốn, cô không muốn như thế, không muốn làm em gái anh, không muốn người khác có được anh...

Tâm tư mong chờ lập tức tiêu tan, cô thật sự không biết nên làm gì bây giờ, đến cả chút xiu lòng tin cũng bị lạnh nhạt của anh phá vỡ, cô nên lấy can đảm từ đâu đây?

“Nói gì mà anh hai sẽ thích mình đều là gạt người. Yêu một người thì sao khi nhìn người ấy trở nên xinh đẹp hơn thì một chút phản ứng đều không có.”

Sau khi biết mình yêu anh cô liền theo nguyện vọng của ba mẹ, sửa Mặc Tâm Oanh thành Lương Tâm Oanh, không muốn tiếp tục làm em gái anh nữa. Nhưng anh không có chút cảm giác gì với cô, chẳng lẽ muốn cô ở trước mặt anh nói yêu anh rồi xin anh đáp lại cô sao?

“Không được, loại chuyện đó sao mình làm được! Khó khăn lắm mới có chút can đảm đối mặt với anh, hiện tại còn muốn thổ lộ nói không chừng sẽ dọa chết anh, cuối cùng chẳng để ý đến mình nữa thì làm sao?”

Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét, anh hai là đồ đại ngốc!

“Hu hu....Đồ đại ngốc....Ngốc nghếch, đại ngốc.” Tâm Oanh lau đi nước mắt càng ngày càng nhiều trên mặt, lệ cũng giống như tâm từng giọt từng giọt không ngừng rơi vào vực sâu không đáy.

Kết quả là suốt một ngày Tâm Oanh không xuất hiện ở phòng tổng giám đốc thêm lần nào nữa. Đến bốn giờ chiều, cô lấy lý do mệt mỏi muốn về trước nên bảo lái xe đưa cô về nhà.

Còn Thiếu Kỳ thì nhốt mình trong phòng làm việc, nhớ đến nụ cười vừa miễn cưỡng vừa đau khổ của cô trừ đau lòng còn có hỗn loạn, chỉ biết nhìn chăm chăm tấm hình nắm trong tay. Đó là bức ảnh anh và Tâm Oanh chụp khi còn nhỏ.....

Mười giờ tối, Thiếu Kỳ về nhà, nhìn ánh đèn le lói trong phòng khách, anh liền thở dài.

Suốt hai ngày nay, chào đón anh chỉ có ngọn đèn nhỏ này, đã bao lâu anh chưa thấy nụ cười ngọt ngào của người nào đó rồi?

Thiếu Kỳ ngồi trên sofa, trong lòng phiền muộn. Anh biết Tâm Oanh đang tránh mình song đó không phải là lỗi của anh sao?

Chỉ là...Càng không thấy được cô thì càng thêm nhung nhớ. Hai người rõ ràng rất gần mà không dám đối mặt, cuộc đời này anh chưa từng bắt lực đến

thế, đến cả mình cũng tự chán ghét bản thân.

Tuy hàng ngày Tâm Oanh vẫn cùng anh đến công ty như cũ nhưng khoảng thời gian hai người ở chung lại ít đến đáng thương, luôn là vừa đến công ty cô lập tức không thấy bóng dáng. Mỗi tối lúc ăn cơm, cô mới lên phòng sau đó hai bên im lặng kết thúc bữa trưa.

Cho dù anh muốn tìm đề tài nói chuyện với cô, nghĩ giống như trước nghe cô kể chuyện nhiều chuyện trong công ty, mặc cô quần quýt quấy rầy anh làm việc nhưng dường như không còn nữa rồi.

Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa, cô không còn ngủ cùng anh, dính lấy anh, không đợi anh trở về giống như quá khứ nữa.

Cô thay đổi khiến anh không biết nên sống chung với cô thế nào. Nhìn cô, rõ ràng là người thân yêu nhất rồi lại như xa lạ làm cho người ta hoang mang.

Anh thậm chí còn phát hiện mình đã bị cô thu hút, không giây phút nào là không nhớ đến cô. Nhìn cô cùng nhân viên nam cười cười nói nói anh liền đổ kỵ tựa như bảo bối của mình bị người ta đoạt mất.

“Con về rồi.” Mặc Kính Viễn từ trên tầng đi xuống, phát hiện con trai đang ngồi ngẩn người trong phòng khách.

“Vâng.” Về mặt Thiếu Kỳ liền hồ hững như cũ.

“Xảy ra chuyện gì à? Nhìn con hình như không vui lắm.” Mặc Kính Viễn đương nhiên cảm thấy được con trai không bình thường, ông cũng biết là vì chuyện của Tâm Oanh.

Thời gian này quan hệ giữa con trai cùng Tâm Oanh vô cùng xấu, toàn bộ đều bị vợ chồng hai người thu hết vào đáy mắt. Chỉ là có một số chuyện, nhất định phải để tự hai đứa tìm ra, người ngoài chỉ cần đợi đến thời khắc quan trọng chỉ điểm cho họ một chút là được.

“Để ba đoán nhé, là vì Tâm Oanh sao?” Mặc Kính Viễn tự nhiên ngồi xuống ghế sofa.

Mặc dù con ông ở trên thương trường rất cơ trí nhưng về mặt tình cảm lại quá chậm chạp giống y hệt ông, chỉ có điều ông may mắn gặp được người vợ can đảm

“Con muốn đi ngủ.” Bị người nói trúng tâm sự, Thiếu Kỳ bắt đầu tự vệ không muốn thảo luận chuyện của mình cùng người khác cho dù đó là người nhà.

Mặc Kính Viễn vươn tay ra, giữ chặt anh đang định rời đi.

Thiếu Kỳ hơi nhú mồm, trong mắt lộ vẻ khó hiểu.

“Ba biết từ nhỏ con đã sống độc lập không cần ba mẹ lo lắng bất cứ chuyện gì nhưng có một số việc con không nhìn bằng trái tim thì suốt đời sẽ không thể hiểu được.” Mặc Kính Viễn sâu xa nói.

“Con không hiểu ba đang nói gì?” Thiếu Kỳ trốn tránh quay mặt đi không muốn đối diện với ông.

“Con trai, ba hiểu tính cách của con, có một số chuyện không phải nghĩ muốn ngăn cản là có thể ngăn cản. Vì sao con đối xử với Tâm Oanh khác hẳn so với những người khác? Vì sao con đề ý đến Tâm Oanh đến vậy? Vì sao chỉ cần là chuyện liên quan tới Tâm Oanh đều ảnh hưởng đến tâm tư cùng hành động của con?”

Vì sao bất cứ chuyện gì đều không đá động được tâm tư con, chỉ có Tâm Oanh mới có thể làm con thật sự vui vẻ? Vì sao lúc Tâm Oanh bị thương con sẽ vì nó tổn thương những người khác? Tại sao muốn bảo vệ nó cẩn thận đến vậy? Tại sao coi nó quan trọng hơn chính mình?

À! Những điều ấy đâu chỉ vì tình cảm anh em, với con mà nói chăm sóc nó không phải là trách nhiệm, nếu con không nhìn thẳng vào vấn đề thì chẳng những con bị tổn thương mà cả Tâm Oanh cũng sẽ bị tổn thương theo.”

Mặc Kính Viễn biết anh không muốn tâm sự cùng mình, có điều, có một số chuyện vẫn cần có người đến nói cho anh biết.

Từ lúc anh mười một tuổi cầu xin bọn họ nhận nuôi Tâm Oanh, Mặc Kính Viễn đã biết con trai có chút tình cảm với Tâm Oanh. Có lẽ ban đầu thật sự thương yêu cô như em gái, song....

Theo hai đứa dần lớn lên, tính cách càng lúc càng trưởng thành, tình thân sẽ biến đổi thành tình yêu. Có lẽ đây mới là nguyên nhân chủ yếu mà lúc trước anh xin hai người nhận nuôi Tâm Oanh—

Thời điểm Thiếu Kỳ mười một tuổi đã yêu Tâm Oanh rồi, suốt đời xem cô là duy nhất.

“Rốt cuộc ba muốn nói gì?” Giọng Thiếu Kỳ đầy không vui, hai tay nắm chặt, cắn răng, tức giận hỏi.

Bất an và hoảng loạn trong lòng dần tăng lên, bí mật chôn sâu dưới đáy lòng dường như bị người khác nhìn thấu. Anh vô cùng khẳng định những lời nói tiếp theo của ba tuyệt đối không phải là điều anh muốn biết.

Mặc Kính Viễn nhíu mày, hai mắt sắc bén nhìn anh chằm chằm, vẻ mặt nghiêm túc mà trước đây chưa bao giờ gặp.

“Con yêu Tâm Oanh, bắt đầu từ lúc mười một tuổi—”

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Gái Bảo Bối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Yêu Tâm Oanh?

Sao anh có thể yêu Tâm Oanh?

Ba đi từ bao giờ anh một chút cảm giác cũng không có. Trong đầu tất cả chỉ toàn là câu nói anh yêu Tâm Oanh kia mà thôi.

“Tình cảm anh em bình thường hoàn toàn không giống với hai người.

Thật không? Không giống sao? Tôi chỉ muốn yêu cô ấy, chiều cô ấy, không được sao?

Nếu anh không hề yêu thì sẽ không muốn giữ cô ấy ở bên cạnh.

Vì sao không thể? Tôi là anh trai cô ấy, là người duy nhất sẽ không làm tổn thương cô ấy!

Anh khiến cô ấy chỉ có thể dựa vào mình, bất kỳ ai cũng không thể tiếp cận.

Như vậy là được rồi! Tâm Oanh vĩnh viễn thuộc về tôi, cả đời núp dưới đôi cánh của tôi không phải đối mặt với thế giới bên ngoài đáng sợ, tàn khốc mãi mãi hồn nhiên.

Anh cho rằng làm như thế cô ấy sẽ biết ơn anh sao?

Tôi không cần cô ấy biết ơn, chỉ muốn cô ấy mãi mãi ở bên cạnh mình.

Những hành động đó của anh đối với cô ấy không phải là yêu thì là vì cái gì?

Vì cái gì? Tình cảm anh em không phải đều giống như vậy sao?

Anh có thể chịu được một ngày nào đó xuất hiện một người đàn ông phát hiện ra vẻ đẹp của cô ấy rồi ở bên cạnh cô ấy sao?

Trừ khi anh ta còn sống để đối mặt với tôi, nếu không thì cả đời này sẽ không xuất hiện

người đàn ông như thế.

Lấy thân phận anh trai, anh không có tư cách cản trở quyết định cùng lựa chọn của cô ấy.

Không! Cả đời này Tâm Oanh không thể yêu bất kỳ kẻ nào, cô ấy chỉ có thể...Chỉ có thể...

Không! Mình không nên là anh trai của cô ấy...Mình...’

Rốt cuộc anh bị làm sao vậy? Bị lời của ba ảnh hưởng nên mới phiền muộn như thế sao?

Không, nhất định không phải. Chỉ là....Chữ yêu này liên tục quanh quẩn trong đầu anh.

Anh thật sự yêu cô sao? Hay là chính anh cũng không thể phân biệt nổi tình thân là gì?

Cái gì gọi là tình yêu?

Mấy ngày nay, anh thật sự rất khó chịu vì bên cạnh đã thiếu đi nụ cười của Tâm Oanh, thiếu đi sự làm nũng của cô, anh rất nhớ...Tim anh dường như đã mất đi một nửa, không còn nguyên vẹn.

Vì sao lại như thế?

Như thế là không đúng, phải không?

Anh phải đối mặt với cô thế nào đây?

Anh thật sự yêu cô?

“Thiếu Kỳ...” Cửa phòng khách truyền đến tiếng gọi khẽ.

Anh quay đầu lại, không chút phát hiện Tâm Oanh đã không còn gọi mình là anh hai nữa.

Suốt từ tám giờ đến bây giờ, Tâm Oanh vẫn chờ nghe tiếng bước chân anh trở về phòng nhưng đợi hơn sáu giờ vẫn là không chờ nổi.

Không ngờ vừa xuống thì thấy anh đang ngồi một mình trong phòng khách không nhúc nhích.

Mấy ngày qua, cô suy nghĩ rất lâu, nhớ đến lời nói của mẹ nên cố gắng vì tình yêu của mình, nếu đến cả thử cũng chưa thử mà chỉ chờ kết quả, chờ Thiếu Kỳ phát hiện bản thân yêu mình thì cô có chờ cả đời vẫn không được.

Thật sự như thế sao? Cô nên cố gắng vì chính mình, thổ lộ tâm tư đối với anh?

Vậy nếu bị từ chối thì phải làm thế nào đây? Hay là cô nên tiếp tục làm đà điều xảy ra chuyện chỉ biết trốn vào trong đất? Hoặc là mỗi ngày đều buồn phiền vì tình ăn không ngon ngủ không yên khiến mọi người lo lắng?

“Tâm Oanh? Vẫn chưa ngủ à?” Không ngờ lại gặp cô lúc này, anh cứ nghĩ cô đã ngủ sớm rồi.

“Em...Có thể nói chuyện với anh một lúc không?”

Cô không hiểu tại sao lại đi đến nông nổi này, là do cô bắt đầu trước hay vẫn là anh, hay là...Đều do hai người....

“Được!” Thiếu Kỳ cười dịu dàng, chỉ là ý cười kia chưa đạt đến đáy mắt.

Cô đã nhìn ra nhưng không thể hỏi anh vì sao, ngay cả nụ cười của cô cũng không cách nào vui vẻ như xưa thì sao anh làm được?

Chọn vị trí cách xa anh nhất cô nắm chặt hai tay, trong lòng vô cùng rối loạn.

“Anh...Có bạn gái rồi đúng không?”

Cô biết hỏi bất ngờ như vậy Thiếu Kỳ chắc sẽ không trả lời song cô vẫn phải hỏi trước thì mới có thể dũng cảm nói ra lời trong lòng.

Thiếu Kỳ khó hiểu nhìn cô.

“Chính là Bạch tiểu thư.” Vừa nói ra khỏi miệng, lòng cô...rất đau.

“Em nói Phong Di?” Thiếu Kỳ nhún mày.

Vì sao cô lại biết chuyện Bạch Phong Di? Cô tuyệt đối không biết mới đúng.

Sau anh lại nghĩ đến, Tâm Oanh tới công ty đã lâu như thế biết được tin này từ miệng của nhân viên không phải chuyện khó gì.

“Vâng!” Trong lòng cô không ngừng chờ đợi đáp án phủ định từ anh.

“À...Ừ, xem là vậy đi.”

Không biết nên trả lời cô thế nào, Bạch Phong Di đối với anh mà nói chỉ là một cô gái dễ thỏa mãn dục vọng. Ở trên người cô anh nhìn thấy được chút bóng dáng quen thuộc nên anh mới để cô ấy bên cạnh mình.

“Hóa ra cô ấy thật sự là bạn gái của anh...”

Khẳng định của anh làm tâm cô rơi vào vực sâu, cô nghe thấy tiếng lòng mình bị xé toạc, rơi xuống từng mảnh vỡ. Nụ cười trên mặt càng lúc càng cứng ngắc, cho đến cuối cùng vô phương kiềm chế lệ tuôn rơi.

“Tâm Oanh?” Nước mắt của cô thiêu cháy tim anh, đau đến không thể nói thành lời.

Đã bao lâu anh chưa nhìn thấy cô khóc, lúc nhỏ bị người bắt nạt đến nhập viện, sau khi cô khóc lớn một trận anh liền thề không để cô đau khổ nữa, bây giờ....

“Cô ấy thật hạnh phúc.” Tâm Oanh lau nước mắt trên mặt, miễn cưỡng cười nói.

“Em chỉ đang nghĩ...Nếu như tình yêu của mình có thể thuận lợi giống Bạch tiểu thư thì tốt rồi.”

Cô cố gắng vượt qua...Thật sự....Kết quả....Anh đã sớm biết tình yêu là gì. Anh yêu Bạch tiểu thư đối với cô chỉ có thân tình mà thôi.

“Em...Yêu rồi?” Thiếu Kỳ nhẹ giọng hỏi, hai tay nắm chặt biểu lộ anh đang cố sức kìm chế tức giận trong lòng.

Tâm Oanh của anh...Yêu rồi? Trong lúc anh hoàn toàn chẳng biết, cô....Đau khổ vì tình?

Tin tức này khiến anh khó chịu.

Là ai? Là người đàn ông nào làm cô phải rơi lệ? Là ai đoạt mất người anh yêu nhất?

“Vâng. Đây là một tình yêu không có kết quả, vừa mới phát hiện yêu anh ấy đã tuyên bố thất tình.” Tâm Oanh cười chua xót tuyệt không chút vui vẻ.

Hóa ra tình yêu là một thứ khiến người ta đau khổ, vì sao muốn cô phát hiện bản thân yêu anh? Vì sao lại để cô hiểu được tình yêu muộn như thế?

“Em...Muốn nói chuyện với anh một lúc không?”

Nghe cô nói bị thất tình, Thiếu Kỳ thở phào nhẹ nhõm, điều này chứng tỏ người anh yêu nhất sẽ không bị người khác đoạt mất.

“Anh ấy là một người đàn ông tuyệt vời, rất thương em, chiều em, đối với em vô cùng tốt...” Tâm Oanh thâm tình liếc Thiếu Kỳ một cái rồi đi về phía cửa sổ.

Thiếu Kỳ yên lặng nghe cô nói trong lòng lại không chút đồng tình. Cho dù người đàn ông kia có yêu thương, chiều chuộng, đối tốt với cô đến đâu thì vẫn không thể so sánh được với anh.

“Chỉ cần em xảy ra chuyện gì, anh ấy sẽ không nói hai lời nhất định lấy em làm trung tâm, bất kể em có chuyện gì khổ sở chỉ cần nói cho anh ấy biết thì anh ấy luôn có cách làm em vui vẻ.”

Tựa như rơi vào trong hồi ức, từng hình ảnh ngọt ngào hiện lên trong tâm trí—

Lúc cô khóc anh dỗ dành, lúc bị thương anh so với cô còn đau hơn, lúc vui vẻ anh cùng cô cười, vui mừng thay cô, lúc làm sai anh so với cô còn lo lắng, vì cô gánh chịu hết tất cả hậu quả.

Cuộc sống của cô hoàn toàn không thể tách rời anh, từng bước anh đi cô đều theo, anh đến đâu cô theo đến đó. Tất cả, khi nhớ tới anh đều sẽ cùng xuất hiện bên cạnh chưa từng vắng mặt.

“Em tưởng rằng...Đời này có thể ở bên anh ấy mãi mãi, chưa từng nghĩ đến tương lai. Thế nhưng, có một ngày em phát hiện trong tâm trí, trong tim đều là anh ấy. Nhìn anh ấy, em sẽ xấu hổ, nụ cười mê người khiến em đỏ mặt, ánh mắt anh ấy khi nhìn em giống như có ma lực hút chặt tầm mắt của em, muốn đời cũng không được.”

Lúc ngủ, em sẽ nhớ anh ấy; lúc tỉnh, em cũng nhớ anh ấy...Khi em hiểu ra mình yêu anh ấy thì anh ấy lại nói cho em anh ấy đã yêu người khác rồi..

Em muốn cố gắng nắm chặt tình yêu của mình, muốn thổ lộ tình cảm với anh ấy, em không muốn làm...Chỉ là...” Cô quay đầu nhìn Thiếu Kỳ, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt chua xót.

“Không kịp nữa rồi. Đến cả tiếng yêu còn chưa kịp nói cho anh ấy thì anh ấy đã có người yêu nên em bị thất tình.” Lệ từng giọt, từng giọt từ khóe mắt rơi xuống.

“Thực ra tâm ý của một cô gái rất đơn giản chính là một người toàn tâm toàn ý yêu mình, có thể xé chia khi mình đau khổ, vui vẻ, tổn thương, bất lực nhất. Có thể trở thành cảng tránh gió bão vệ mình mãi mãi khiến mình an tâm, cảm thấy được trân trọng. Có lẽ do em phát hiện quá muộn nên ông trời muốn em thu về tình yêu của mình...”

Cô nói rất nhẹ, rất nhẹ, giọng nói hờ hững tựa như muốn biểu đạt cô nghĩ buông tay.

“Anh hai, anh nên quý trọng Bạch tiểu thư, trăm ngàn lần đừng giống như em sau khi mất đi mới biết hối hận...Không đúng, phải nói là cho tới bây giờ em chưa từng có đoạn tình cảm này.”

Giương mặt tái nhợt tràn đầy u sầu, hai mắt vô thần không còn sức sống, cô biến thành cái xác vô hồn, gió đông lạnh lùng thổi vào tim băng giá, đóng băng lòng cô.

Cô đau lòng khiến tim Thiếu Kỳ quặn đau, anh đứng dậy đi về phía cô, dùng sức đem cô ôm vào lòng thật chặt.

Là tên chết tiệt nào tổn thương bảo bối của anh?

Là tên mù nào khiến cô khổ sở đến vậy, làm cô trở nên tiều tụy thế này?

Về đẹp của cô anh ta không thấy sao? Vì sao chịu để cô đau khổ?

Giống như muốn đem cô hòa vào trong cơ thể, tay Thiếu Kỳ buộc chặt để cô dựa vào ngực mình, dùng ấm áp của anh xoa dịu đau khổ của cô.

“Không sao, tên kia ngu ngốc mới có thể buông tay em, tên đó không chọn em là vì không có may mắn đó.” Tuy nói như vậy nhưng lại thầm cảm ơn tên không có mắt nhìn kia đã buông tay để anh càng thêm cơ hội có được cô.

Đây chính là thay đổi vì một người sao? Vì cái gì bắt đầu học cách ăn mặc? Vì cái gì chẳng còn muốn mình là một đứa bé nữa? Bởi vì yêu rồi nên mới muốn mình trở nên hoàn mỹ hơn.

Cô đã làm được!

Nhìn cô thay đổi ngay cả người anh trai như anh cũng bị ảnh hưởng bởi sự khác biệt của cô. Một là cảm thấy em gái đã trưởng thành có lẽ sẽ không cần phải tránh gió là anh nữa, hai là tức giận vì trong lúc anh chưa biết gì thì bảo bối nhỏ của anh đã yêu người đàn ông khác.

Chỉ có điều....Mặc kệ kết quả ra sao, anh nhất định phải tìm ra kẻ đã tổn thương tâm bảo bối của mình rồi cho tên đó một bài học, không chỉ vì cô còn là vì anh.

“Em còn có anh hai, anh sẽ mãi bên em.” Anh đau lòng thì thầm bên tai cô.

“Anh hai...” Tâm Oanh ôm chặt Thiếu Kỳ, bị thương gọi.

Anh mãi mãi chỉ có thể làm anh trai của cô giống như cô cũng chỉ có thể làm em gái anh, đó là kết cục chẳng thể thay đổi.

Có lẽ đây là cách tốt nhất để cô có thể đứng bên anh, tuy chỉ là em gái nhưng vẫn tốt hơn thành người xa lạ khiến anh chán ghét.

Lúc trước cô từng nghĩ đi tìm Bạch Phong Di nói chuyện, xin cô ấy buông tha anh đừng cướp đi người quan trọng nhất với cô. Cũng từng nghĩ đến làm cô gái xấu xa nghe theo ý của mẹ bắt ép anh cưới cô. Nhưng, cô không thể chịu được anh khinh thường, cảm thấy thất vọng đặc biệt là sợ anh hận mình.

Nếu như là em gái thì cô nên làm gì để thu về tình yêu say đắm của mình chỉ giữ lại tình cảm anh em đơn thuần đây?

Cô nên làm thế nào đây?

“Đừng thế! Cho dù xảy ra chuyện gì, anh sẽ mãi mãi bảo vệ em.” Anh vỗ nhẹ lưng cô, dịu dàng an ủi.

“Anh hai, anh hai, anh hai...” Cô chỉ có thể không ngừng gọi chôn nó thật sâu dưới đáy lòng, suốt đời không quên, cả đời xem anh là anh trai.

Trón ở đầu cầu thang nghe hai người nói chuyện, Giang Tình cùng Mặc Kính Viễn trở mặt khinh thường.

“Phải làm sao mới tốt đây? Con chúng ta ngu ngốc nên mới nói ra những lời đến cả em nghe cũng sắp phát điên rồi, em nghĩ Tiểu Oanh chắc càng khó chịu hơn.”

Hiện tại trên tay mà có gãy thì hai người nhất định sẽ xông ra đập cho anh một cái xem có thể đập cho con trai ngu ngốc trong tình yêu kia tỉnh lại hay không.

“Tiểu Oanh đã nói rõ ràng như thế nó còn chưa hiểu, em nghĩ đến cả heo cũng muốn khinh bỉ nó.” Bà chưa từng gặp người ngu ngốc đến vậy, hơn nữa còn là con trai mình.

Con gái muốn thổ lộ với con trai cần biết bao can đảm, tuy năm đó bà không để ý tới sự chầm chọc của chồng mặt dày bám lấy ông nhưng bà vẫn phải chuẩn bị tâm lý trong vòng vài ngày mới có được thành quả tốt đẹp như ngày hôm nay.

Chồng chậm hiểu, con trai hình như cũng di truyền thậm chí so với ba nó còn nghiêm trọng hơn. Tất cả hành động của Tâm Oanh nó đều nắm trong lòng bàn tay thì con bé sao có thể thích người khác được?

Người thân thiết với con bé nhất trừ ba thì chỉ có nó, vậy sao nó nghe vẫn không hiểu ý con bé chứ?

Giang Tình giận đến nỗi muốn xông ra gào to: người Tiểu Oanh yêu là con đó tên ngốc ạ, song...Bà thật sự không dám chỉ sợ con trai phát hiện vợ chồng bọn họ nghe lén hai người nói chuyện, ài...

“Này! Anh nói câu gì đi!” Giang Tình tức giận lấy tay chọc chọc chồng.

“Còn nói được gì nữa? Con trai đã nói như thế chẳng lẽ lại cầm dao kẻ cô bắt nó thừa nhận yêu Tiểu Oanh à? Đừng quên, nó không bao giờ nghe lời chúng ta.” Đáng về lo lắng của vợ chọc cho Mặc Kính Viễn bật cười.

“Ai quản nó làm gì, em cứ không thích đó! Anh nghĩ cách đi, xem nên làm gì mới làm nó thông suốt. Nếu không, em sẽ mặc kệ nó, tìm mấy chàng trai tốt giới thiệu cho Tâm Oanh đợi đến khi con bé kết hôn nó đừng có hối hận chạy đến cướp dâu.”

Đau khổ của Tiểu Oanh trong mấy ngày qua bà đều thu hết vào mắt! Đều là con của mình tuy không phải máu mủ nhưng bà cũng không muốn để Tiểu Oanh bị oan ức.

“Tìm bạn trai cho con bé?” Mặc Kính Viễn xoa cằm như đang suy nghĩ điều gì.

“Đó cũng là một ý kiến hay.”

“Cái gì?” Giang Tinh nghi ngờ mình nghe lầm.

“Anh nghĩ đừng tìm bạn giúp con bé, cứ để nó đi hẹn hò đi.” Trong nụ cười Mặc Kính Viễn mang chút tính toán.

Xem ra, một trận phong ba sắp diễn ra ở Mặc gia rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Gái Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

“Xem mắt? Bây giờ?” Tâm Oanh nghi ngờ nhìn ba mẹ, không nghĩ đến sáng sớm hai người tới gõ cửa phòng mình muốn nói chính là chuyện này.

“Đúng vậy! Máy ngày nay con không vui, mẹ và ba con đều rất lo lắng. Ai! Có trách cũng chỉ trách hai thân già lú lẫn, ủng hộ con gắng sức vì tình yêu của mình, không ngờ lại khiến con đau lòng như thế.” Giang Tinh mặt đầy nước mắt, nước mũi, đau lòng nói.

“Không phải thế, con nên cảm ơn ba mẹ mới đúng. Hỏi rõ ràng sớm một chút con cũng sẽ tốt hơn. Tuy bây giờ tạm thời chưa thể hồi phục, nhưng...Qua mấy ngày nữa, con sẽ không sao.” Tâm Oanh miễn cưỡng nhếch khóe môi không muốn để hai người lo lắng.

Cô đã không còn là cô gái ngây thơ chưa hiểu sự đời trước kia nữa, đoạn tình cảm đau thương này thật sự làm cô trưởng thành hơn.

“Con đã trưởng thành...Hơn nữa anh hai cũng có bạn gái rồi, con nghĩ bất kỳ cô gái nào cũng sẽ không hy vọng người đàn ông của mình bị người khác cuốn lấy, đặc biệt còn là em gái của người đó.” Cô tự giễu nói, về mặt đau thương vô hạn.

“Tâm Oanh...”

Giang Tinh đau lòng ôm chặt cô, ngẩng đầu nhìn chồng cũng đang buồn giống mình.

“Chỉ cần không dính lấy anh hai thêm nữa, vì mình tìm chút chuyện để làm, có lẽ...Sẽ yêu anh ấy ít đi một chút, con cũng không khó chịu thế này...”

Hai mắt cô đỏ ửng, cổ vũ bản thân, xa xăm nói, chỉ là... Vì sao nhớ đến anh, lòng cô vẫn đau đến vậy?

Rõ ràng quyết định dừng để chuyện này quấy nhiễu bản thân, cô lại..

“Vậy là con đồng ý đề nghị của ba mẹ sao?”

“Chuyện xem mắt à? Con nghĩ...Bây giờ chưa phải là thời điểm tốt.”

Cô còn chưa quên được Thiếu Kỳ mà...Sao có thể vừa yêu một người đàn ông rồi cùng một người khác nói chuyện tình cảm chứ?

Đợi tới lúc cô có thể buông tha đoạn tình cảm này thì có lẽ cô mới tiếp nhận được.

Nhưng, chỉ sợ...ngày đó sẽ mãi mãi không tới.

Tình cảm mười bảy năm qua, không phải nói buông là buông được, e rằng đến già cô vẫn sẽ yêu Thiếu Kỳ.

“Tiểu Oanh, con nghe mẹ nói. Vì để quên đi đứa con ngu ngốc của mẹ con nhất định phải đi ra bên ngoài. Từ nhỏ, con đã được Thiếu Kỳ bảo vệ quá tốt nên mới có thể yêu nó, bởi vì bên cạnh con trừ ba ra cũng chỉ có Thiếu Kỳ là đàn ông. Thật ra, trên thế giới này, còn có rất nhiều người đàn ông tốt cho con lựa chọn.” Giang Tinh nghiêm túc nói.

“Đúng thế! Con gái của Mặc Kính Viễn được rất nhiều người tranh giành, lúc đầu nếu không phải ba ngăn ở ngoài cửa nói không chừng có một đồng bạn bé muốn đem con mình giới thiệu cho con đó.” Mặc Kính Viễn thật tình nói.

Thực tế là, chính Thiếu Kỳ đã ngăn họ lại.

“Thế nhưng...Con vẫn còn yêu...” Cô hoàn toàn không muốn xem mắt vào lúc này.

“Chẳng lẽ con muốn yêu Thiếu Kỳ cả đời? Nó không còn nhỏ nữa cũng đến lúc kết hôn rồi. Một ngày nào đó, nếu nó đột nhiên quyết định kết hôn, con

có thể chịu nổi khi nhìn thấy nó yêu cô gái khác sao?” Giang Tinh hạ liều thuốc nặng.

“Không, không, con không thể chấp nhận.”

Lời của bà khiến Tâm Oanh rơi lệ, cô gắt gao ôm lấy tim mình. Làm thế nào cũng không thể tưởng tượng được tình cảnh đó, cô sẽ điên mất...

“Rất xin lỗi, không phải mẹ cố ý khiến con đau lòng, chỉ là con ở cùng Thiếu Kỳ lâu như vậy mẹ khó có thể tin con thật sự quên được nó. Để con một mình xoa dịu vết thương thì chẳng bằng tìm một người đàn ông khác chữa lành cho con.”

Giang Tinh lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô, thật sự rất không nhẫn tâm.

“Nhưng con...Con...”

Cô vẫn muốn ở bên cạnh Thiếu Kỳ cho dù là dùng thân phận em gái cũng chẳng sao. Vì hiểu rõ anh sẽ không bao giờ thuộc về mình nên trong khoảng thời gian sống chung cô phải lưu lại càng nhiều kỷ niệm của hai người, nhiều đến mức anh chẳng thể nào quên.

“Con nghĩ kỹ đi, ba mẹ không ép buộc con, chỉ là...Đau dài không bằng đau ngắn.” Giang Tinh ngậm liếc chongo một cái.

Cho đến khi hai người rời đi, cửa phòng được đóng lại Tâm Oanh vẫn không cách nào ngừng khóc. Cô trèm chặt chặn chỉ sợ tiếng khóc sẽ truyền ra ngoài.

Tại sao tất cả lại thay đổi? Không phải cô không hiểu ba mẹ đang lo lắng cho mình, ngay cả chính cô cũng chán ghét tình trạng này nhưng cô đã không thể quay lại nữa.

Rốt cuộc nên làm gì bây giờ? Ai có thể nói cho cô biết không?

Thiếu Kỳ đứng trước tấm kính thủy tinh, ánh mắt chăm chú nhìn đám xe cộ bên ngoài, cầm trên tay điều thuốc anh không ngừng hút vào. Hình bóng Tâm Oanh liên tục hiện ra trước mắt, từng hình ảnh từ nhỏ đến lớn cứ lặp lại trong đầu, có ngọt ngào, có khổ sở, có hạnh phúc...Đó đều là những thứ quý giá nhất của anh.

Song...Hiện tại, trong lòng anh đã nhiều hơn một chút tình cảm mà chính mình cũng không hiểu được.

Từ lúc tiếp quản Mặc thị đến bây giờ, không hề có bất kỳ chuyện gì mà anh không giải quyết được, nhưng hiện tại...

Anh không biết mình đứng đó đã bao lâu, điều thuốc trên tay cháy hết làm bỏng tay anh cũng chẳng hề phát hiện, chỉ biết vùi sâu vào trong suy nghĩ của bản thân muốn tìm được lời giải.

“Tổng giám đốc.”

Chẳng biết từ lúc nào Hoa Vĩ Sinh đã bước vào, trên tay cầm vài tập tài liệu, đứng nghiêm chỉnh bên cạnh anh trong mắt hiện lên sự tức giận.

“Đề đó được rồi.” Thiếu Kỳ không hề quay đầu lại, lạnh giọng ra lệnh, không muốn bị quấy rầy.

“Tôi có chuyện muốn nói với cậu.” Hoa Vĩ Sinh hiếm khi không tuân theo mệnh lệnh của anh.

Ba năm ở bên cạnh, cho đến nay, anh đều là trợ thủ đắc lực của Thiếu Kỳ. Chỉ cần một ánh mắt, một động tác của Thiếu Kỳ là anh có thể đem mọi chuyện giải quyết ổn thỏa.

Đối với chuyện của anh, Hoa Vĩ Sinh đều không nhúng tay vào hay cho ra bất cứ ý kiến gì.

“Chuyện gì?”

Thiếu Kỳ quay đầu nhìn Hoa Vĩ Sinh, lại phát hiện sự trách móc cùng không hài lòng trong mắt anh.

“Hiện tại tôi không dùng thân phận cấp dưới để hỏi cậu, nếu như cậu thấy tôi vô lễ mà không vui muốn đuổi việc tôi thì tôi cũng không phản đối.” Hoa Vĩ Sinh đặt tài liệu xuống, chỉnh lại mắt kính, lạnh lùng nói.

“Cậu...Tôn trọng Tâm Oanh đúng không?” Không phải anh đang hỏi thăm mà là đang chất vấn.

“Chuyện này không liên quan đến anh.” Thiếu Kỳ nhàu mày, trong con ngươi thâm trầm chứa đầy địch ý.

Chuyện của anh không cần bất kỳ ai quản, cho dù là Hoa Vĩ Sinh mà anh coi như bạn bè cũng vậy.

“Nếu không thể nhìn thẳng vào tình cảm của mình thì tôi hy vọng cậu hãy để Tâm Oanh rời đi. Cứ tiếp tục để cô ấy chờ ở bên cạnh cậu thì mãi mãi sẽ không được vui vẻ.” Hoa Vĩ Sinh không để ý đến sự tức giận trong mắt Thiếu Kỳ, thản nhiên nói.

Lại một người muốn anh nhìn thẳng vào tình cảm của mình, Thiếu Kỳ cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không cần người đến thức tỉnh mình.

“Nếu không còn chuyện gì nữa thì mời ra ngoài. Còn nữa, đây là chuyện của tôi không cần bất cứ ai quan tâm.”

“Cậu không phát hiện ra mình yêu Tâm Oanh sao?”

Hoa Vĩ Sinh mặc kệ, lạnh lùng hỏi một câu, ánh mắt sắc bén cẩn thận quan sát vẻ mặt Thiếu Kỳ.

“Tâm Oanh là em gái tôi, nếu anh muốn nói về tình cảm anh em thì đúng vậy, tôi yêu cô ấy, như vậy anh hài lòng chưa?” Vẻ mặt Thiếu Kỳ cứng ngắt đáp lại.

Vì sao lại hỏi mình có yêu Tâm Oanh không? Anh vừa nghe đã thấy buồn bực rồi.

“Lấy tình cảm nam nữ mà nói, cậu yêu cô ấy sao?” Hoa Vĩ Sinh tiếp tục ép hỏi.

“Anh đừng có quá đáng.” Lời của anh khiến Thiếu Kỳ kinh sợ, không ngờ anh hỏi dứt khoát như vậy.

“Quá đáng?” Hoa Vĩ Sinh cười nhạt một tiếng, vẻ mặt đầy nghiêm nghị.

“Nếu tôi quá đáng thì hiện tại đã không đứng ở đây nói chuyện với cậu. Tôi sẽ đâm một cú thật mạnh trước hoặc trực tiếp đến nhà cậu mang Tâm Oanh đi để tránh cho cô ấy tiếp tục bị tổn thương.”

“Anh?” Thiếu Kỳ lao đến trước mặt anh rồi túm lấy cổ áo anh cùng trợn mắt nhìn nhau.

“Chẳng lẽ anh chính là...”

Đột nhiên nhớ tới Tâm Oanh từng nói đã yêu một người đàn ông, không lẽ người đàn ông đó chính là...

“Là cái gì? Người Tâm Oanh yêu? Mặc Thiếu Kỳ, đừng tưởng cậu là người lãnh đạo trực tiếp của tôi thì tôi sẽ dễ dàng tha thứ việc cậu tùy ý hiểu lầm Tâm Oanh.” Hoa Vĩ Sinh trừng mắt, cảnh cáo anh.

Tại sao Tâm Oanh lại yêu loại đàn ông chậm hiểu này? Người ngoài cũng nhìn ra được tình cảm của cậu ta với Tâm Oanh vậy mà cậu ta lại không cảm giác được chút nào.

“Anh chính là người Tâm Oanh yêu?”

Đúng vậy, anh càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng, vì trừ anh ra người mà Tâm Oanh tiếp xúc nhiều nhất chính là Hoa Vĩ Sinh.

“Anh, tên khốn này, đến bây giờ vẫn còn chưa hiểu được lòng cô ấy.” Anh đâm một cú lên mặt Hoa Vĩ Sinh, trong mắt toát ra hừng hực lửa giận.

Hoa Vĩ Sinh bị đánh một cú cũng đáp lại anh một quyền.

“Tên nhóc này, một chút cũng không hiểu được người bên cạnh mình.”

Hai người cứ như thế đánh nhau, bởi vì đang trong phòng làm việc nên không ai phát hiện ra. Mãi đến lúc trên mặt hai người đều bầm tím mới nhếch nhác ngã xuống đất.

“Trời ạ, cậu ra tay nặng quá đó.” Hoa Vĩ Sinh lau đi vết máu dính trên khóe miệng, trong mắt mang theo tia chỉ trích, thờ ơ nói.

“Quả đâm của anh cũng không kém.” Thiếu Kỳ nhếch môi cười, xoa nhẹ khóe mắt, trên mặt có đôi chỗ bầm tím.

“Vậy, anh thật sự không phải người Tâm Oanh yêu?” Thiếu Kỳ không quên xác nhận lại lần nữa.

“Cậu còn chưa biết hay sao?” Hoa Vĩ Sinh lắc đầu, thờ dãi bất đắc dĩ.

“Người Tâm Oanh yêu là cậu.”

Lời anh nói khiến nụ cười trên mặt Thiếu Kỳ cứng đờ trong nháy mắt, anh lắc đầu không dám tin.

“Thật chẳng buồn cười chút nào.”

Tình cảm giữa bọn họ là tình anh em, sao có thể thành tình yêu được?

“Ai đùa với cậu, người sáng suốt đều nhìn ra được tình cảm giữa cậu và cô ấy, chỉ có mình cậu vẫn chưa hiểu được sự khác nhau giữa tình thân và tình yêu thôi.”

“Tôi yêu Tâm Oanh...” Nghĩ đến chữ yêu này, tim Thiếu Kỳ liền thất lại.

“Miệng nói là em gái nhưng cách cậu quan tâm cô ấy có điểm nào giống như anh em chứ? Độc chiếm không để bất cứ ai đến gần, cô ấy vừa xảy ra chuyện thì lập tức biến thành người khác, đây là tình cảm nên có giữa anh em sao?”

Hơn nữa, hai người đầu phải là anh em ruột đến cả một chút huyết thống cũng không có song cậu vẫn chăm sóc cô ấy cẩn thận. Đối với cậu mà nói, Tâm Oanh không phải là gánh nặng hay trách nhiệm mà chỉ vì cậu yêu cô ấy nhưng không hiểu rõ lòng mình nên từ chối sự thật mình đã yêu cô ấy.”

Hoa Vĩ Sinh phủi bụi trên người, liếc nhìn Thiếu Kỳ đang ngẩn người.

“Tôi đoán chắc Tâm Oanh đã phát hiện ra mình yêu cậu, cảm thấy bất lực nên mới trốn tránh cậu. Chuyện lúc trước cô ấy bị nhốt trong thang máy, sau khi tôi xem băng ghi hình mới biết là chính cô ấy nhấn nút dừng.

Cô ấy khóc không phải do bị nhốt trong thang máy mà vì cô ấy phát hiện chuyện Bạch Phong Di nên mới khóc. Lúc đó có lẽ cô ấy đã biết mình yêu cậu mà Bạch Phong Di lại là bạn gái cậu nên mới không dám đối mặt với cậu. Nếu cậu không tin lời tôi thì tự mình xem đi.”

Hoa Vĩ Sinh lấy cuộn băng ghi hình từ trong tập tài liệu ra đặt lên bàn như muốn chứng minh lời mình nói.

“Tâm Oanh yêu tôi?”

Thiếu Kỳ không thể giải thích được tâm trạng của mình vào giờ phút này, hạnh phúc, vui sướng, kích động hay thờ phào nhẹ nhõm?

Đều có. Tin tức Tâm Oanh yêu mình khiến tim anh đập mãnh liệt, cái này nói lên anh không cần phải xấu hổ vì mình yêu Tâm Oanh nữa chẳng?

Đợi một chút!

Anh vừa mới nghĩ cái gì vậy?

Anh yêu Tâm Oanh?

Thiếu Kỳ trừng mắt, khiếp sợ.

Anh yêu Tâm Oanh?

Đây...Chuyện này bắt đầu từ lúc nào? Vì sao mình chưa từng phát hiện?

Là từ lúc anh cảm thấy Tâm Oanh thay đổi mà để ý đến cô? Hay là sớm hơn?

Từ bé đến lớn, anh luôn coi cô như là trách nhiệm của mình, ngay cả ba mẹ anh cũng không để họ tùy tiện đến gần, tự nhiên xem cô là vật sở hữu của riêng mình.

Thích cô làm bạn bên cạnh, nụ cười ngây thơ, tính cách đơn thuần của cô đều thuộc về anh. Không cho phép bất kỳ ai cướp mất cô, bất cứ ai tổn thương cô anh đều luôn trút giận thay cô. Chỉ bởi vì cô khóc, cô đau lòng đều khiến anh đau đớn không thôi, cho nên...

Cô là người duy nhất có thể khuấy động tâm tư anh, chỉ có cô mới làm anh trở nên dịu dàng, vui vẻ.

Sau khi lớn lên, theo thói quen anh coi sự tồn tại của cô là điều hiển nhiên chưa từng nghĩ đến một ngày sẽ mất đi cô.

Sau đó...Bạch Phong Di xuất hiện, anh thấy hình bóng Tâm Oanh từ trên người cô, chẳng trách anh lại giữ cô ấy ở bên cạnh, chẳng trách anh không thể yêu bất kỳ ai bởi vì anh đã sớm yêu Tâm Oanh rồi.

Ba hiểu rõ điều này nên mới muốn anh nhìn thẳng vào tình cảm của mình đừng làm Tâm Oanh thêm đau khổ.

“Trời ơi, rốt cuộc tôi đã làm cái gì vậy?”

Thiếu Kỳ ôm đầu, nhỏ giọng than, nhớ lại lời đã nói với cô mấy ngày trước—

Tên kia là đồ ngốc mới có thể buông tha em, anh ta không chọn em là do anh ta không có may mắn đó.

“Tôi đúng là ngu ngốc nên mới tổn thương cô ấy, mới có thể buông tay, không hề phát hiện tâm ý của mình, hoàn toàn không biết chính mình đã tổn thương cô ấy.”

“Tôi không muốn tiếp tục làm anh trai cô ấy nữa, tôi muốn mãi mãi bên cạnh cô ấy, lấy thân phận người chồng cả đời sẽ không buông tha, thật sự có được cô ấy.”

“Nhìn xem tôi đã làm ra chuyện tốt gì...”

Thiếu Kỳ trở về chỗ ngồi, hiếm khi xuất hiện vẻ mặt chán nản.

Đau lòng sao? Đúng thế, còn có càng nhiều áy náy với Tâm Oanh.

“Tôi nên lấy cái chết để xin lỗi mới đúng, là tôi tổn thương cô ấy, không hiểu vì sao cô ấy lại cách tôi càng lúc càng xa, không biết trong tâm hồn yếu đuối của cô ấy lại chứa nhiều đau khổ như vậy.” Thiếu Kỳ cười chua xót.

Hiện tại mới nhận ra mình yêu cô, có phải là quá muộn hay không?

Cô từng nói...

Đây là một đoạn tình cảm không có kết quả, vừa nhận ra yêu anh ấy liền tuyên bố thất tình.

Không phải như vậy!

Từ đầu đến cuối người anh yêu là cô, chỉ là không thể phân biệt tình thân cùng tình yêu mà thôi. Không cần cô cầu xin, anh nguyện ý yêu cô suốt đời, bằng lòng vô điều kiện xoa dịu nỗi bi thương, đau khổ của cô chẳng mong báo đáp.

Chỉ cần cô đồng ý, anh sẽ mãi là cảng tránh gió khiến cô vui vẻ, cả đời quý trọng cô, bảo vệ cô.

Anh hai, anh hãy quý trọng Bạch tiểu thư, trăm ngàn lần đừng giống như em, sau khi mất đi mới biết hối hận... Không đúng, phải nói em chưa từng có đoạn tình cảm này.

Chưa từng có?

Đối với Bạch Phong Di, cho đến tận bây giờ anh vẫn chưa hề có bất kỳ tình cảm nào. Tình cảm với cô ấy đã nảy sinh từ lúc cô năm tuổi rồi, mình lại hoàn toàn không phát hiện.

Tâm Oanh, cho anh thêm một cơ hội, đừng buông tay...

Thiếu Kỳ bất ngờ đứng dậy, xông ra ngoài.

Mặc kệ ánh mắt khác lạ của thư ký đứng bên ngoài, vào giây phút này, suy nghĩ trong đầu anh...chính là yêu cô.

Anh muốn gặp cô, hiện tại, ngay lập tức!

Nhìn anh hoảng hốt xông ra ngoài, Hoa Vĩ Sinh nhàn nhạt cười cảm thấy vui mừng.

Thiếu Kỳ thật sự yêu Tâm Oanh, như thế, anh cũng thấy yên tâm.

“Xem ra, nhiệm vụ của mình đã kết thúc.” Anh nhắc điện thoại lên, nhấn một dãy số.

“Tôi là Hoa Vĩ Sinh.”

“Đúng thế, sau khi chúng tôi đánh một trận có lẽ cậu ấy đã nghĩ thông, vừa chạy trở về, kế hoạch có thể tiến hành rồi.”

“Tôi? Tôi sẽ đợi đến khi Tâm Oanh kết hôn xong mới rời khỏi, tôi nhất định phải thấy nó hạnh phúc mới yên tâm.”

“Tôi biết, nếu Thiếu Kỳ đối xử với nó không tốt thì tôi sẽ mang con bé đi, đây không phải là giao hẹn ban đầu của chúng ta sao?”

“À! Ông cứ như vậy mà khẳng định con trai ông có thể đạt tới yêu cầu của tôi?” Anh nhướn mày, xem thường nói.

“Thật ra tôi vẫn muốn mang con bé đi, dù sao thì các người cũng đã chiếm giữ nó mười bảy năm rồi, song, tôi sợ Tâm Oanh sẽ hận tôi.”

“Nói cho nó biết thân phận của tôi? Tôi nghĩ vẫn nên để sau đi! Hiện tại nó đang bị chuyện tình cảm quấy nhiễu, cho dù xong mấy vấn đề này thì nó cũng phải cùng Thiếu Kỳ chuẩn bị kết hôn.”

“Đây là việc tôi phải làm, nếu như chưa xác định được em gái mình có một cuộc sống tốt thì tôi sẽ không thể an tâm về Mỹ. Tôi thân là một tổng giám đốc mà phải hạ mình làm thư ký ở Mặc thị, thật sự là ghen ghét tôi. Ai kêu con các người chậm hiểu, bây giờ mới nghĩ thông.”

Hoa Vĩ Sinh rút ví da từ bên trong túi áo, mở ra rồi nhìn vào tấm ảnh phía trong.

Đó là bức ảnh lúc anh mười tuổi chụp cùng em gái ba tuổi. Cô gái nhỏ đáng yêu có nụ cười tươi tắn khiến tim anh tràn đầy ấm áp, anh dịu dàng vuốt nhẹ người bên trong.

Nếu như khi đó ba không kết thù với người ta hại cô bị bắt đi rồi vứt tại cô nhi viện để bọn họ không tìm thấy người thì anh sẽ chẳng cô đơn một mình, ba mẹ trước lúc mất cũng sẽ không nuối tiếc vì không thể tìm được cô để cả nhà đoàn tụ.

“40% cổ phần tập đoàn...là ba mẹ để lại cho nó, còn có, tôi đã mua hai căn hộ ở Mỹ xem như là quà cưới tặng con bé. Tôi sẽ gửi cho ông những giấy tờ để xin ông bảo quản giúp nó trước rồi chờ tôi rồi đi mới đưa cho nó.”

“Cứ như vậy đi.” Anh cúp điện thoại, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt rời khỏi phòng làm việc.

CHƯƠNG 10

"Tâm Oanh."

Thiếu Kỳ hốt hoảng xông lên lầu, hướng gian phòng của cô chạy đi.

Anh mở cửa phòng ra, nhưng anh không nhìn thấy bóng hình mà anh đang kiếm tìm ở đây, anh lại nhanh nhanh chóng chạy về phía phòng ngủ của mình.

Vẫn là không có ai?

"Tâm Oanh? Em đang ở đâu?"

Anh chạy về phía phòng khách.

Mặc Kính Viễn và Giang Tinh hai người một bộ nhàn nhã ngồi ở trên ghế sofa lon uống lấy trà, nhìn thấy con trai mình bộ dáng hốt hoảng, tuyệt không cảm thấy giật mình.

"Tâm Oanh đâu? Tại sao cô ấy không có ở đây?" Thiếu Kỳ lo lắng hỏi.

Sau khi anh xác định rõ người mình yêu chính là cô, anh không thể chờ đợi được mà muốn gặp cô ngay lập tức, để nói cho cô biết tâm ý của mình.

Giang Tinh chỉ là giương mắt nhìn anh đi xuống, lại tiếp tục uống lấy trà, không có ý định sẽ lên tiếng.

"Cha, cô ấy đã đi đâu rồi?"

Thiếu Kỳ nhìn về phía người cha đang ngồi một bên.

"Con tìm con bé làm cái gì? Con còn ngại con bé bị thương chưa đủ hay sao, con còn muốn để cho nó khổ sở hơn nữa à?" Giang Tinh cuối cùng cũng lên tiếng.

Sáng nay nếu không phải là bà ba lần bốn lượt thúc giục thì Tiểu Oanh vẫn còn phờ phạc rã rượi, tuyệt đối không muốn ra cửa.

"Con sẽ không làm cho cô ấy bị tổn thương nữa, rốt cuộc cô ấy đang ở đâu?"

Cha mẹ sẽ tức giận là phải, bởi vì anh luôn không thèm nghe những lời khuyên của họ, luôn áp đặt những suy nghĩ của mình rồi làm theo ý mình, mới có thể tạo thành cục diện rối rắm ngày hôm nay.

"Cuối cùng con cũng hiểu rõ tầm quan trọng của Tâm Oanh đối với con rồi sao?"

Trên mặt Mặc Kính Viễn mang theo nụ cười, hài lòng gật đầu. Đứa con này của ông thật ra thì cũng không đến nỗi quá ngu ngốc.

"Vâng!" Thiếu Kỳ khẳng định gật đầu.

Hiện tại, trong đầu anh hoàn toàn chỉ nghĩ đến làm sao có thể để cho Tâm Oanh thật hạnh phúc, để cho cô biết anh cũng yêu cô, trong đoạn tình yêu này cô chưa bao giờ chỉ có một mình hát kịch.

"Không còn kịp nữa rồi." Giang Tinh đột nhiên nói như thế.

"Cái gì?"

Thiếu Kỳ mở to mắt, không hiểu mẹ mình nói không còn kịp nữa là có ý gì.

"Mẹ con nói, vì để cho Tâm Oanh quên đi những tổn thương mà con gây ra cho con bé, nên để nó lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết, thay nó giới thiệu mấy người đàn ông thật tốt, sáng sớm nay Tâm Oanh đã đi ra ngoài gặp mặt rồi."

"Kết hôn? Cô ấy mới có hai mươi hai tuổi, sao hai người phải gả cô ấy đi sớm như thế làm cái gì? Tại sao không có ai hỏi ý kiến của con một chút?" Hai tay Thiếu Kỳ nắm chặt lại thành quyền căm tức nhìn Giang Tinh, hung tợn hỏi.

Cái gì mà lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết? Tim của Oanh Oanh đời này ngoài anh ra, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ đến việc đánh chủ ý với cô!

"Hỏi con?" Giang Tinh nhướn cao lông mày.

Muốn làm loạn sao? Tốt, bà sẽ theo cùng.

Bà buông cái ly trên tay, đứng dậy, cũng là một bộ hung thần ác sát trừng mắt với Thiếu Kỳ.

"Tại sao lại phải hỏi con? Là ai gây ra chuyện làm cho con bé đau lòng, làm hại nó cả ngày phờ phạc rã rượi? Là ai nói cho con bé biết, có một người phụ nữ ở đây, hại con bé cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, ăn cũng không vô, cũng không thể nào đi vào giấc ngủ? Là ai hại con bé phải gượng cười, chỉ sợ con cũng nhìn ra cái gì đó rồi đi?"

Con nghĩ tại sao mẹ lại làm như thế? Nếu không phải là vì con làm tổn thương con bé nhiều như vậy, mẹ cũng đâu cần vì con mà dọn dẹp những thứ tàn cuộc này? Nếu mà ngay từ đầu mẹ biết con sẽ khi dễ Tâm Oanh nhiều như thế, thì mẹ và cha con căn bản sẽ không đồng ý nhận nuôi Tâm Oanh."

Thiếu Kỳ áy náy cúi đầu không nói.

Anh không biết, tuyệt đối không biết Tâm Oanh khổ sở đến mức này, bởi vì anh quá chậm hiểu, mới phát hiện ra tình yêu đối với cô quá muộn màng, mới hại cô khổ sở như thế.

Thì ra trước mặt anh cô biểu hiện ra vui vẻ là giả, anh cho rằng Anh vẫn cho rằng mình đã để cho cô quên đi nỗi đau đớn khi bị thất tình.

"Nhưng bây giờ con đã biết mình yêu cô ấy, mặc dù lúc trước những tổn thương đã tạo thành, nhưng con sẽ thỉnh cầu cô ấy tiếp nhận con thêm một lần nữa, tuyệt đối sẽ không làm tổn thương tấm lòng của cô ấy nữa."

"Vậy sao? Con sẽ không lấy thân phận anh trai để đối xử với nó nữa sao?"

"Con sẽ lấy thân phận anh trai để cưng chiều cô ấy, sủng nịnh cô ấy, cũng sẽ lấy thân phận người yêu để đem lại cho cô ấy nhiều hạnh phúc và tình yêu." Thiếu Kỳ không chút do dự nói.

"Con sẽ không dùng những người phụ nữ khác làm tổn thương con bé nữa chứ?"

"Sẽ không, cô ấy là duy nhất."

Tim của anh cũng đã bị bóng dáng của cô lấp đầy, làm sao còn có thể chứa đựng những người phụ nữ khác nữa?

"Con sẽ không chạy trốn tình yêu của con bé đối với con?"

"Cô ấy yêu con, chính chuyện hạnh phúc nhất cuộc đời này của con, cho dù cô ấy đã quyết định buông tha, con cũng sẽ làm cho cô ấy yêu con thêm lần nữa."

"Tốt, mẹ tạm thời tin tưởng con sẽ đối xử tốt với Tâm Oanh."

Giang Tinh hài lòng cười, lần đầu tiên bà cảm thấy con trai mình lại đáng yêu như vậy.

"Vậy cô ấy đang ở đâu rồi? Con đi đón cô ấy về." Thiếu Kỳ nóng lòng hỏi.

Nói nhiều lời như thế, lại bảo đảm nhiều chuyện như vậy, chính là vì anh muốn cô trở lại bên cạnh anh, để anh nói cho cô biết, anh yêu cô.

"Không phải con đã cho người đi theo con bé sao? Sao con không tự mình đi mà hỏi." Giang Tinh tốt bụng nhắc nhở anh.

Chắc hẳn anh đang gấp đến độ váng đầu, đây thật là chuyện khó có được a!

"Đừng rồi! Làm sao con lại quên mất?" Thiếu Kỳ cười rộ lên, nhanh chóng xông ra ngoài.

"Này! Con trai, mẹ con có thể giúp con chuẩn bị hôn lễ rồi chứ?" Mặc Kính Viễn ở phía sau cảm thấy thật nhức đầu lên tiếng hỏi.

"Tự con chuẩn bị là được rồi, hai người chỉ cần đưa cho con danh sách khách mời thôi."

"Thế này mới đúng chứ."

"Em chính nó như thế thì vui vẻ rồi chứ. Hoa Vĩ Sinh đã sớm nói rõ ràng là Thiếu Kỳ đã thừa nhận là yêu Tâm Oanh rồi mà, sao em còn cố ý gây khó khăn cho nó như thế."

Mặc Kính Viễn cung chiêu xoa đầu vợ, cảm thấy mình thật bó tay với cô.

"Di nhiên, từ nhỏ đến lớn, nó lúc nào cũng chiếm thế thượng phong, một chút thể diện cũng không để lại chừa lại cho người mẹ này, khó lắm mới có được một cơ hội để hòa nhau một thành, nói cái gì thì em cũng sẽ không buông tha cho nó."

"Đừng vậy! Nhưng em cũng đừng để cho nó phát hiện ra là chúng ta đứng sau mọi chuyện tác quái, nếu không. . . ." Thì có thể đủ thấm rồi!

"Mới sẽ không! Ngươi nghĩ quá nhiều, ngươi không phải nói, ta không nói, Hoa Vĩ Sinh dĩ nhiên càng sẽ không nói, anh sao vậy có thể phát hiện?" Cô lòng tin tràn đầy cho là mình kế hoạch không chệch vào đâu được.

Ngươi nhưng quá khinh thường chúng ta con trai.

Mặc Kính Viễn trong lòng thầm nghĩ, nhưng ông cũng không muốn nói ra vào lúc này, sẽ phá hư tâm trạng hăng hái của vợ mình mất.

*** bbs. fm. cn *** bbs. fm. cn *** bbs. fm. cn ***

Cô thật sự hối hận rồi, thật sự rất hối hận.

Trong một quán cà phê cao cấp, Tâm Oanh cùng một người đàn ông mới quen ngồi đối diện với nhau.

Người đàn ông kia tựa hồ rất có cảm tình với Tâm Oanh, từ đầu tới cuối không ngừng tìm đề tài cùng cô tán gẫu.

Ngoài mặt, cô luôn mỉm cười ứng phó với anh ta, nhưng trên thực tế, cô đã hối hận cả ngày nay rồi.

Lần đầu tiên khi mới nhìn thấy người đàn ông này, cô lập tức liền muốn xoay người rời đi, nguyên nhân là vì cô một chút cũng không thể hăng hái ngồi ở đây, cùng bất kỳ một người đàn ông nào chung đụng.

Không phải là người đàn ông này không tốt, mà là tâm tư của cô đều bị một người đàn ông khác không nên nhớ tới chiếm hết rồi, vô luận cô có đi đến đâu, cô đều sẽ nhớ tới anh.

Ai! Cái này gọi là cô phải làm như thế nào để có thể quên anh?

"Tiểu thư Tâm Oanh? Tiểu thư Tâm Oanh."

Người đàn ông phía đối diện phát hiện cô phân tâm, vươn tay ra quơ quơ trước mặt cô.

"Thật xin lỗi, tôi có chút phân tâm rồi, vừa rồi anh nói cái gì, có thể nói lại lần nữa sao?"

Tâm Oanh lấy lại tinh thần, về mặt áy náy cười cười.

"Không sao, Mặc thúc thúc nói mấy ngày nay tâm tình cô không được tốt, cho nên mới muốn tôi dẫn cô ra ngoài giải sầu, nếu như cô cảm thấy phiền não, nếu không ngại thì có thể nói một chút với tôi, mặc dù chúng ta mới biết không lâu, tôi cũng không phải là người biết nói chuyện, nhưng tôi có thể là một người rất tốt để lắng nghe." Người đàn ông không ngại cười an ủi cô.

Lần đầu tiên khi anh ta nhìn thấy cô, anh ta rất nhanh đã bị cô hấp dẫn, chỉ là, anh biết giữa mình và cô không có khả năng, bởi vì từ trong mắt của cô, anh có thể nhìn ra trong lòng cô đã sớm có đối tượng.

Khốn khổ vì tình, sợ rằng đây chính là nguyên nhân khiến cho tâm tình cô không tốt.

"Cảm ơn." Tâm Oanh cảm kích ý tốt của anh.

Thiếu Kỳ từ cửa lớn đi vào, liếc mắt liền thấy hai người đang ngồi trong góc.

Anh lặng lẽ đi tới ngồi cách bọn họ mấy bàn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Gái Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Người đàn ông kia không biết đang nói cái gì với cô, mà lại khiến cho cô cười rộ lên. Mặc dù trong lòng anh rất không có tư vị, nhưng khi nhìn thấy nụ cười sáng ngời của cô, lại làm cho anh không cách nào tiến lên quấy rầy cô.

Bao lâu rồi cô không cười như thế? Có lẽ là lâu đến mức ngay cả anh nhìn cũng rất hoài niệm.

Tâm Oanh một tay che miệng cười run lên, một tay ra hiệu ngừng lại, tâm tình cô có vẻ hết sức thì tốt thì đúng hơn.

Thiếu Kỳ chợt cảm thấy ghen tị với người đàn ông đang ngồi đối diện với cô, bởi vì nụ cười của cô không phải vì anh, mà là vì một người đàn ông khác.

Cho đến khi người đàn ông kia nhiệt tình săn sóc đi ra giúp cô lấy thứ gì đó thì Thiếu Kỳ mới đứng lên đi về phía cô.

"Tâm Oanh."

Tâm Oanh sùng sốt một chút, chậm rãi ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy người mới tới, trong mắt rõ ràng xuất hiện khổ sở.

"Anh, anh hai"

Cô không quên gọi anh là anh hai, cô làm như vậy chính là để nhắc nhở mình đừng thương anh nữa.

"Anh là đặc biệt tới đây tìm em."

"Đúng, đúng như vậy sao? Em, em và bạn hẹn nhau ở đây, đang ngồi nói chuyện phiếm."

Cô cúi đầu, lo lắng uốn éo xoắn lấy ngón tay.

Giờ phút này, cô một chút cũng không muốn một mình đối mặt với anh, nhất là khi cô còn không có biện pháp nào quên đi tình yêu của cô đối với anh.

"Thật xin lỗi, anh không biết mình đã làm thương tổn em, hại em phải đau lòng như vậy." Trong mắt Thiếu Kỳ tràn đầy thâm tình nói, đối với sự trốn tránh của cô, anh đã sớm có sự chuẩn bị về mặt tư tưởng.

"Cái... cái gì?"

Lòng của cô đang run rẩy, rõ ràng cô cảm thấy thực sợ hãi. Anh. Phát hiện ra rồi?

"Thật xin lỗi."

Mấy vị khách xung quanh phát hiện ra thân phận của anh, đối với anh chỉ chi trò trò, nhưng bây giờ trong mắt anh đều là Tâm Oanh.

"Anh, anh vừa nói cái gì? Em nghe một chút cũng không hiểu."

Toàn thân Tâm Oanh cứng đờ, máu toàn thân đông lại rồi.

"Anh không biết em yêu anh, cho nên anh mới nói cho em rằng Bạch Phong Di là bạn gái của anh. Thật ra thì cô ấy—"

"Chuyện này không liên quan đến em. Em, em tuyệt đối không muốn nghe chuyện về cô ấy, anh cũng hiểu lắm rồi, em, em một chút cũng không có yêu anh, cho dù có, thì cũng chỉ là tình yêu giữa em gái đối với anh trai." Cô vội vội vàng vàng giải thích.

Anh biết rồi, anh biết chuyện cô yêu anh, vậy. Anh sẽ cảm thấy thế nào về cô? Quái vật, đáng sợ, hay là nôn mửa?

"Tâm Oanh. Anh không phải ——"

"Tâm Oanh, cần tôi giúp một tay không?"

Người đàn ông giúp cô đi lấy đường đã trở lại, thấy khuôn mặt đau thương của Tâm Oanh, nên anh mới cho là cô bị người này bắt nạt.

Thiếu Kỳ lạnh lùng quay đầu nhìn người đàn ông kia, trong mắt phát ra địch ý.

"Không, không cần, anh ấy là anh trai của em."

"Đó không phải là đại danh鼎鼎鼎鼎 Tổng giám đốc của công ty Mặc thị, Mặc Thiếu Kỳ sao?" Người đàn ông rất giật mình.

Mới vừa rồi anh còn tưởng rằng người đàn ông này là người tình của cô, bởi vì trong mắt Mặc Thiếu Kỳ là tình yêu nồng đậm, nhìn thế nào cũng không giống như đang nhìn em gái của mình, ngược lại giống như là đang nhìn. người phụ nữ mình yêu?

"Thật xin lỗi, có thể để tôi mượn Tâm Oanh một lúc không? Chúng tôi có một số việc cần giải quyết."

Những lời này vốn là thỉnh cầu, nhưng với giọng điệu như thế này của Mặc Thiếu Kỳ thì lại như là đang ra lệnh.

Nói xong, anh vươn tay ra, không để ý tới sự cự tuyệt của Tâm Oanh, liền mang cô đi.

"Dừng lại, buông em ra." Phát hiện ra đã có không ít người đang chỉ chỉ trò trò vào bọn họ, nên Tâm Oanh nhỏ giọng yêu cầu.

Thiếu Kỳ cũng không nói lời nào, trực tiếp mang cô ra xe của anh trước.

Cô muốn chạy trốn sao? Anh cũng không cho phép.

"Lên xe."

"Không cần."

Tâm Oanh đứng ở trước xe, nói gì cũng không khuất phục. Cô sợ phải một mình ở cùng với anh.

"Tâm Oanh, lên xe." Thiếu Kỳ một lần nữa yêu cầu.

"Không cần. Em muốn hàn huyên với bạn một chút. Nếu anh phải về thì về trước đi, em sẽ bảo anh ấy đưa em về." Tâm Oanh xoay người tính toán thoát đi.

Vừa nghe thấy cô lại muốn đi vào tìm người người đàn ông kia, trong lòng Thiếu Kỳ thật sự bốc hỏa rồi.

Anh thỉnh thoảng giữ chặt tay của cô, kéo cô về phía mình.

"Anh làm cái ——"

Anh —— hôn cô.

Chưa nói được gì thì nụ hôn dịu dàng đã tới, khiến cho toàn thân cô không nhận được khẽ run lên, toàn thân vô lực.

Thiếu Kỳ ôm cô thật chặt vào trong ngực, giống như sợ cô chạy mất, anh càng thêm siết chặt hai cánh tay.

"Đi theo anh được không? Anh cũng cần nói chuyện với em." Kết thúc nụ hôn, Thiếu Kỳ thờ dốc, cố gắng điều chỉnh hơi thở cho bình thường để kìm lại sự kích động từ đáy lòng.

Tâm Oanh vẫn còn chìm trong hỗn loạn lặng yên trong ngực anh, không hề ý thức gạt đầu, mặc anh dẫn mình lên xe.

*** bbs. fm. cn *** bbs. fm. cn *** bbs. fm. cn ***

Về đến nhà, Tâm Oanh mới thanh tỉnh sau nụ hôn vừa rồi, cô lo lắng đi ở phía sau, một lòng cuồng loạn không ngừng.

Tại sao anh lại muốn hôn cô? Cô không hiểu.

Từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ, Thiếu Kỳ tựa như thay đổi thành một người khác.

Cô đi về phía phòng khách, tự chọn cho mình chỗ trống trên ghế sofa cách Thiếu Kỳ xa nhất, trong mắt mang theo hoài nghi nhìn anh.

"Em nhất định phải ngồi cách anh xa như vậy sao?"

Hai tay anh khoanh trước ngực, trêu ghẹo nhìn cô.

Nghe vậy, Tâm Oanh chu miệng lên, trừng mắt liếc anh một cái, tâm tình tựa hồ cũng không quá khản trương nữa.

"Đúng, chính là phải cách anh xa một chút." Cầm cô hơi hất lên, bày ra một bộ dáng anh có thể làm khó cô được chắc.

Trên người cô xù ra không ít gai nhọn. Thiếu Kỳ lắc đầu một cái, đột nhiên hình ảnh một Tâm Oanh trong quá khứ luôn mang theo một nụ cười rục rờ hiện lên trong đầu anh.

Chỉ là, đây cũng là lỗi của anh, là anh khiến cho cô không dám tin tưởng anh nữa, lại càng không dám đến gần anh.

"Được rồi! Vậy anh ngồi đây." Thiếu Kỳ ngồi xuống chiếc ghế sofa bên cạnh cô.

"Anh hai, rốt cuộc anh muốn nói gì với em?" Tâm Oanh thận trọng hỏi, một đôi mắt to mang theo sự hỗn loạn nhìn anh.

"Hình như lúc trước em vẫn gọi anh là Thiếu Kỳ, đúng không? Tại sao lại đổi giọng gọi anh hai rồi hả?" Anh lúc này mới chú ý tới, cảm thấy bị cô gọi là anh hai lại chói tai như vậy.

"Có, có như vậy sao? Em, em không nhớ rõ mình gọi có từng gọi anh như thế. Hơn nữa, anh vốn dĩ chính là anh hai của em, nếu em không gọi như vậy thì phải gọi cái gì?"

Tâm Oanh không nghĩ tới anh lại đột nhiên nghĩ tới chuyện này, ngày đó vì muốn bày tỏ rõ tâm ý của mình với anh, nên cô mới cố ý gọi như thế, chỉ là muốn thông qua việc này để gia tăng dũng khí của mình.

Hiện tại thân phận của hai người cũng đã được xác định rõ ràng, cô cũng không có tư cách gì để gọi anh như vậy.

"Anh vẫn thích em gọi anh là Thiếu Kỳ hơn, chứ không phải là anh hai." Thiếu Kỳ nhẹ giọng thì thầm.

Tâm Oanh nghe anh nói vậy, cô thật sự bị rung động, nhưng cũng rất nhanh tỉnh táo lại.

"Rốt cuộc anh muốn nói gì với em? Nếu như không có việc gì, thì em muốn đi ngủ."

Tình tình đã điều của cô lại nổi lên, cô muốn né tránh vấn đề này, cô sợ anh muốn cái gì đó rồi nó sẽ khiến cô sợ hãi. Cõi lòng cô đã tan nát lắm rồi, thực

sự không thể chịu thêm chút đả kích nào nữa.

"Em yêu anh. Vậy tại sao?" Đúng lúc này Thiếu Kỳ sâu kín nói.

Tâm Oanh đang đứng lên đột nhiên trong lòng sùng sốt một hồi, sợ hãi và lo lắng trong nháy mắt dâng lên thật cao .

Anh. Anh phát hiện rồi, thật phát hiện. Không.

"Yêu, yêu? Đúng, đúng vậy! Dĩ nhiên em yêu anh, bởi vì anh là anh hai của em, từ nhỏ là người hiểu rõ em nhất, cưng chiều em nhất, không phải sao?" Lung cô cứng ngắc đối diện với anh, sợ anh vừa nhìn thấy vẻ mặt của cô giờ phút này thì lập tức biết rằng cô đang nói dối.

"Sự yêu thương giữa anh trai và em gái sao?" Anh thì thăm hỏi, nhìn thân thể của cô đang run lên.

"Đúng, đúng vậy."

"Không phải là tình yêu trai gái sao?"

"Đương, đương nhiên là không phải, anh đã có Bạch tiểu thư rồi, cũng chính vì em mới hiểu rõ cái gì gọi là tình yêu, em mới phân biệt được tình yêu và tình thân. " Cô xoắn lấy tay, lắp ba lắp bắp nói hết câu.

Cô muốn chạy trốn! Cô chỉ muốn thoát khỏi nơi này, không muốn đối mặt anh.

"Thì ra là như vậy! Anh còn đang suy nghĩ, tại sao bố mẹ lại nói em yêu anh, thì ra đó chỉ là tình cảm giữa em gái với anh trai." Thiếu Kỳ thuận theo lời của cô nói, anh cũng không muốn làm khó cô.

"Vậy. Không còn chuyện gì nữa, em, em đi lên trước."

Mặc dù sợ anh phát hiện ra tình yêu của mình, nhưng khi cô nghe thấy anh nói như vậy, cô vẫn cảm thấy tâm trạng của mình thật sự rất đau khổ, đau đến mức khiến cô không cách nào hô hấp được, ngay cả hốc mắt cũng bắt đầu nóng lên. Đó là vì cô sắp rơi lệ, cô biết, cho nên cô muốn né tránh anh, một thân một mình tự vuốt ve những vết thương của mình.

"Tiểu Oanh." Thiếu Kỳ gọi cô lại, lấy từ trong túi ra một vật nhỏ.

"Lung anh hơi đau nhức, em có thể đắp bóp giúp anh một chút không, lần này anh đã chuẩn bị dụng cụ rồi, anh sẽ không chiếm tiện nghi của em nữa." Anh phát phát tay giờ cái đầm lung lên.

"Bây, bây giờ sao? Không, không." Tâm Oanh tuyệt không dám quay đầu lại nhìn anh, nước mắt của cô đã rớt xuống.

"Không phải em đã nói là lúc nào cũng được sao?"

"Thôi, được rồi."

Bất đắc dĩ, cô len lén lau nước mắt trên mặt đi, nhìn xuống sự kích động muốn khóc đồng ý với anh.

Cô cúi đầu, xoay người, nhận lấy cái đầm lung trên tay anh, bỏ chiếc túi sang một bên.

"Đúng rồi, ngoài chuyện này ra em phải đáp ứng với anh ba điều kiện!"

"Trừ đầm lung, anh còn muốn làm gì nữa?"

"Trừ đầm lung, điều thứ nhất anh muốn nói là, nếu những lời mà anh muốn nói với em còn chưa hết, em không thể chạy trốn."

"Em, em không có chạy trốn, chỉ là, em, Một mỗi."

"Chuyện thứ hai là, lúc anh nói thì em không được nói, trừ phi anh đã nói xong rồi, thì em mới được trả lời."

"Nào có người ——"

"Hả?"

"Được rồi!" Cô im lặng không hề nói gì nữa.

"Còn có cái thứ 3 sao!" Thiếu Kỳ suy nghĩ một chút."Anh còn không nghĩ tới, chờ đến khi anh nghĩ xong rồi sẽ nói cho em biết, chỉ là em đã đáp ứng điều kiện thứ ba rồi, cho nên mặc kệ anh nói cái gì em cũng phải đồng ý." Anh bá đạo ra lệnh.

Tâm Oanh không mở miệng, chỉ cố ý dùng sức bóp vai anh mạnh hơn một chút.

"Vậy anh bắt đầu nói đây này!

Anh rất thích em gọi anh là Thiếu Kỳ, sau này em cứ gọi anh như vậy đi!"

"Nhưng như vậy rất ——" kỳ quái.

"Cái gì?" Thiếu Kỳ nhắc nhở cô còn chưa có đến phiên cô nói chuyện.

Cô lại hướng trên vai anh dùng thêm một chút sức.

"Rất tốt. Trở lại vấn đề, Bạch Phong Di căn bản không phải là bạn gái của anh, anh không biết nên giải thích với em thế nào về quan hệ của anh và cô ấy, không sai, trước đây anh ở cùng một chỗ với cô ấy, chỉ là.đó là bởi vì trông cô ấy rất giống em.

Nhìn cô ấy, sẽ làm anh nhớ đến em, cho nên anh mới muốn có cô ấy, có cô ấy, tựa như có em vậy. Cho nên.anh mới coi cô ấy như một nửa người tình của anh, anh đối với cô ấy không có yêu, em có hiểu ý của anh không?" Anh khó bao giờ lại lại nhẫn nại đi giải thích với một người như thế.

Tâm Oanh dùng sức ấn mạnh vào vai anh, đại biểu cho câu trả lời của cô.

"Còn có. em còn nhớ rõ thời điểm mà ba mẹ nhận nuôi em không?"

Cô lại dùng sức bóp mạnh một cái.

"Lần đầu tiên khi anh nhìn thấy em, lúc đó chính nụ cười ngây thơ đơn thuần rực rỡ của em đã hấp dẫn anh, khiến cho anh muốn đem em biến thành của mình, sợ em sẽ bị người khác đoạt mất, cho nên anh mới nấn nỉ ba mẹ nhận em về nuôi, làm em gái của anh.

Ngay lúc đó anh cũng không hiểu rõ tại sao mình lại có ý nghĩ như vậy, chỉ là khi anh nhìn thấy em khóc một lần nữa, đuổi theo xe của anh thì từ lúc đó anh đã rất muốn ở cùng em một chỗ."

Thiếu Kỳ dừng lại một chút, trong mắt tình ý dạt dào.

"Từ nhỏ đến lớn, anh luôn xem em là trách nhiệm của anh, chăm sóc cho đến khi em lớn lên. Khi em bị thương, so với em anh còn đau lòng hơn, giống như người bị thương là anh vậy, anh giận đến mức chỉ muốn tìm ra người làm em tổn thương để thay em trút giận.

Rồi khi em ngã bệnh, anh so với em còn khổ sở hơn, vì anh cảm thấy mình không tận tâm chăm sóc em mới khiến em như vậy.

Nếu không tìm thấy em, anh cũng rất lo lắng, sợ em bị khác bắt đi, để cho anh sẽ không còn được gặp lại em nữa.

Khi em khóc, anh so với em còn khó chịu hơn, bởi vì anh không cách nào để thay em gánh chịu khổ sở.

Em là bảo bối của anh, chỉ thuộc về một mình anh, để cho anh phát hiện ra những điều tốt đẹp về em, tất cả về em, bất luận kẻ nào cũng không thể cướp đi."

Tâm Oanh lẳng lặng không nói gì, cô chỉ ngồi bên im lặng nghe, đôi tay nhẹ nhàng xoa bóp trên vai anh, hốc mắt bắt đầu ửng hồng.

"Vô luận em có ở đâu, người đầu tiên mà em nghĩ tới luôn là anh, điều này làm cho anh có vô hạn thỏa mãn.

Đối với những chuyện đã xảy ra, người em tìm luôn là anh, điều này làm cho anh hiểu rõ tầm quan trọng của mình đối với em.

Em có cái gì khó nói, cũng luôn chỉ nói với một mình anh, điều này làm cho anh cảm thấy được em quan tâm và coi trọng.

Nhưng là. Khi anh biết em bị thất tình thì mặc dù đang rất tức người đàn ông đó đã làm tổn thương em, nhưng trong nội tâm anh cũng là tràn đầy vui sướng, bởi bảo bối của anh sẽ không bị người khác cướp đi, em sẽ vẫn luôn bên cạnh anh.

Anh cảm thấy mình thật may mắn, anh rất cảm ơn người đàn ông đó, cảm ơn vì anh ta không thấy rõ lòng tốt của em, không phát hiện ra em là một vật báu tinh xảo, không có được em, chính là tổn thất lớn nhất của anh ta.

Nhưng anh không nghĩ tới, cái người làm em tổn thương đó lại là anh, là anh hại em phải khổ sở, rất khổ sở, thậm chí muốn rời khỏi anh. Thật xin lỗi.

Thói quen của anh luôn có sự tồn tại của em, đem em trở thành em gái để thương yêu, chỉ là muốn xoa dịu đi tình yêu của anh đối với em, bởi vì anh sợ một khi em phát hiện ra sẽ coi thường anh."

"Anh yêu em, yêu em từ rất lâu rồi. Từ khi anh mười một tuổi lần đầu tiên được nhìn thấy em, anh đã yêu em, chờ đến khi em lớn lên, lại lấy lý do là anh em, như vậy mới có thể đến gần em hơn, mới có thể làm cho em tin tưởng anh, mới có thể coi anh là duy nhất. Thật xin lỗi, anh mất quá nhiều thời gian mới phát hiện ra điều này.

Em có nguyện ý cho anh thêm một cơ hội không? Đừng lấy lại tình yêu của em đối với anh, hãy để cho anh chứng minh mình yêu em còn nhiều hơn thế nữa.

Anh nguyện ý cùng em chia sẻ những niềm vui, sự khổ sở, hay là bi ai. Vào những lúc em cảm thấy bất lực nhất, anh vĩnh viễn sẽ mở rộng lòng ngực mình chào đón em, để cho em có thể dựa vào, trở thành bến cảng cho em tránh đi mọi sóng gió."

Anh chưa từng trải qua thời khắc nào giống như thế này, tim của anh khẩn trương và lo lắng, giống như một phạm nhân chờ bị phán quyết.

Tâm Oanh ngưng động tác trên tay lại, lui về sau một bước.

Giống như cả một thế kỷ đã trôi qua, Thiếu Kỳ cho là cô đã sớm buông tha tình yêu của cô đối với anh, khiến anh cảm thấy thật mất mát nhăm nhăm lại.

Anh thất bại rồi sao?

Nguyên tưởng rằng chỉ cần đem tấm lòng của mình nói rõ cho cô biết, cô vẫn sẽ thương anh như cũ, nên sẽ cho anh thêm một cơ hội.

Nhưng, điều này sao có thể.

Anh cười khổ lắc đầu, hai tay bưng lấy mặt, cảm thụ nỗi niềm đau đớn đang dâng lên.

Nếu như anh gặp phải chuyện như vậy, cũng chưa chắc anh có thể rộng rãi như thế, tha thứ cho người đã làm tổn thương mình.

Chỉ là, không sao, anh tự động viên mình.

Dù sao Tâm Oanh vẫn còn ở trong nhà, lần này đổi lại anh sẽ yêu cô, đổi lại là anh tới để vấn hồi tình yêu của cô.

CHƯƠNG CUỐI

Anh ngồi yên thật lâu, lâu đến mức ngay cả chính anh cũng không biết thời gian đã qua bao lâu.

Cuối cùng, anh đứng lên, tính toán định đi lên lầu, nhưng lại dừng sò tại chỗ.

Tâm Oanh vẫn đứng sau lưng anh, trên mặt cô đầy nước mắt, càng không ngừng lắc đầu.

"Anh cho rằng. Tùy tùy tiện tiện nói vài lời rằng anh yêu em thì muốn em tha thứ cho anh sao?"

Thiếu Kỳ quay lại, đi về phía trước một bước.

"Anh cho rằng. anh bảo em tha thứ cho anh thì em phải tha thứ cho anh sao?"

Anh lại tiến thêm một bước nữa, trong mắt tràn đầy tình yêu, đau lòng nhìn cô.

"Anh cho rằng anh bảo em không được lấy lại tình yêu của mình thì em phải làm theo sao?"

Anh lại tiến lên trước một bước, đứng ở trước mặt của cô, trên mặt từ từ xuất hiện nụ cười dịu dàng.

"Như vậy, như vậy em không phải, không phải quá.quá không có cốt khí."

Cho dù anh có nói gì đi nữa thì cô cũng sẽ không dễ dàng tha thứ anh như vậy, anh hại cô khổ sở bao lâu như thế.

"Cái người đàn ông ngu ngốc chậm hiểu này, anh hại em ăn nhiều khổ sở như thế, sao có thể chỉ nói vài ba câu là coi như xong?" Cô không nhịn được đưa tay đâm vào lồng ngực Thiếu Kỳ.

Thiếu Kỳ nở một nụ cười bởi vì cô.

"Đàn, ngu ngốc hết biết, thế mà còn nói thông minh hơn em, anh còn còn không tin, lần này không phản đối được nữa chứ?"

Anh vươn tay ra kéo tay Tâm Oanh.

Cô nhìn anh, khẽ chu miệng lên, trên mặt tràn đầy nước mắt.

"Bảo bối, đừng khóc."

Anh dịu dàng thay cô lau đi nước mắt trên mặt, mỉm cười hôn lên tay cô, thâm tình nhìn cô.

"Hôm nay, và cả mai sau nữa, anh tuyệt đối sẽ không để cho em phải rơi lệ dù chỉ một lần, anh bảo đảm." Về mặt anh nghiêm túc.

"Tấm lòng của em đã tan nát không thể chịu đựng được nữa, nhưng anh sẽ dùng toàn bộ tình yêu của mình để nối nó lại, khiến lòng em lúc nào cũng tràn đầy hạnh phúc và vui vẻ, vĩnh viễn, nhiều đến không chứa nổi."

Anh bao phủ đôi môi của cô, nhu thuận đưa ra một lời thề với cô.

"Không được, như vậy không đủ."

"Vậy em muốn anh phải làm thế nào?"

"Muốn phạt anh."

"Phạt cái gì?"

Cô suy nghĩ một chút.

"Phạt. Phạt anh làm cho em mười bản sổ phục vụ ghi chép cho em, nội dung em tự mình viết, còn có. năm quyển sổ viết những lời cảm ơn, bởi vì em rất dễ dàng đã tha thứ cho anh."

"Được." Thiếu Kỳ không chút nghĩ ngợi liền gật đầu.

Hàaa...! Giản đơn thế này. Anh thế nhưng lại quên mất cô rất đơn thuần và tinh khiết, yêu cầu của cô cho tới bây giờ cũng không nhiều.

"Đúng rồi, anh còn có một điều kiện muốn em chấp nhận, anh muốn em làm cái gì?" Cô đột nhiên phát hiện anh mới nói hai cái.

"Còn một cái hả" Thiếu Kỳ cười trộm một cái. "Chờ anh nghĩ xong sẽ nói cho em biết."

"Nhưng. Em sẽ quên mất!"

"Không sao, anh nhớ là được rồi, anh sẽ nghĩ biện pháp trong vòng một tháng dùng đến nó."

Hôn lễ nếu đã được chuẩn bị thỏa đáng, nói không chừng không cần lâu như thế.

Giang Tình và Mặc Kính Viễn núp sau cầu thang, nhìn lên hai người ngọt ngào ngào ngào ôm ấp.

"Ô ô ô." Giang Tình một dòng nước mũi, một dòng nước mắt khóc lầy khóc đề.

Mặc Kính Viễn sợ tiếng khóc của vợ mình quá lớn, bị hai người bên trong phòng khách phát hiện, bắt đắ dĩ kéo tay bà trở về phòng.

"Sao em lại khóc như vậy? Chuyện Tâm Oanh và Thiếu Kỳ ở một chỗ là một chuyện tốt mà, em nên cười mới đúng."

Ông lau nước mắt trên mặt bà đi, lại ngoài ý muốn phát hiện ra trong mắt bà có tức giận và không cam lòng.

"Sao, xảy ra chuyện gì?" Lòng ông sinh dự cảm xấu.

"Hình như anh chưa từng tỏ tình với em giống như con trai đối đãi với Tâm Oanh thì phải!"

Bà mới không phải vì chuyện con trai cùng với Tiểu Oanh mà khóc, cái mà bà nghĩ đến là quá khứ bi ai của mình.

"Đúng, vậy thì sao?" Ông cười ha hả.

"Đúng, từ đầu tới cuối đều tỏ ra hung dữ với tôi, rồi lại đem người ta kéo lên giường, có con rồi cũng chỉ nói một câu: không có biện pháp, vậy thì kết hôn thôi." Bà càng nói, trong lồng ngực tức giận càng lúc càng dâng cao, cơ hồ hết sức căng thẳng.

Mặc Kính Viễn vội vàng lui một bước.

Ông yêu bà, nên mới có thể kết hôn với bà, mặc dù giọng điệu có hơi tùy tiện một chút.

Lại nói, sau khi cưới ông yêu thương bà như thế nào, cái này thì bà nên biết chứ.

"Tôi quyết định."

Giang Tình xoay người mở ra tủ quần áo, từ bên trong lấy ra một chút quần áo.

"Lão bà, em định làm cái gì?" Trong tâm Mặc Kính Viễn càng lúc càng sợ.

"Tôi muốn dời đến phòng sát vách."

"Vậy anh đây? Anh thì làm sao đây?" Ông bày ra bộ đáng thương nhìn bà.

"Ông? Hừ!" Giang Tình vỗ vỗ mặt của chồng, giọng điệu uy hiếp nói: "Nghĩ, nghĩ, nên làm gì, để, cầu xin, theo đuổi, tôi đi!"

Tôi cho ông biết, tôi không giống như con gái, dễ dàng cho qua như thế."

Nói giỡn cái gì vậy! Theo đuổi ông hai năm, bà không chỉ rơi cả một vạc lệ, ngay sự nhiệt tình của bà cũng bị ông giẫm dưới lòng bàn chân!

Ai nói lấy được thì sẽ quý trọng?

Lấy được cho nên phải "Gậy ông đập lưng ông" !

"Không cần đâu! Lão bà. Không có em ở bên cạnh, anh sẽ không ngủ được —— lão bà ——"

Trong nhà từ trên xuống dưới ai cũng nghe thấy tiếng hét thê thảm của Mặc Kính Viễn.

Như vậy, cũng coi như là một loại ngọt ngào hạnh phúc đi?

Bạn đang đọc truyện *Cô Em Gái Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.